

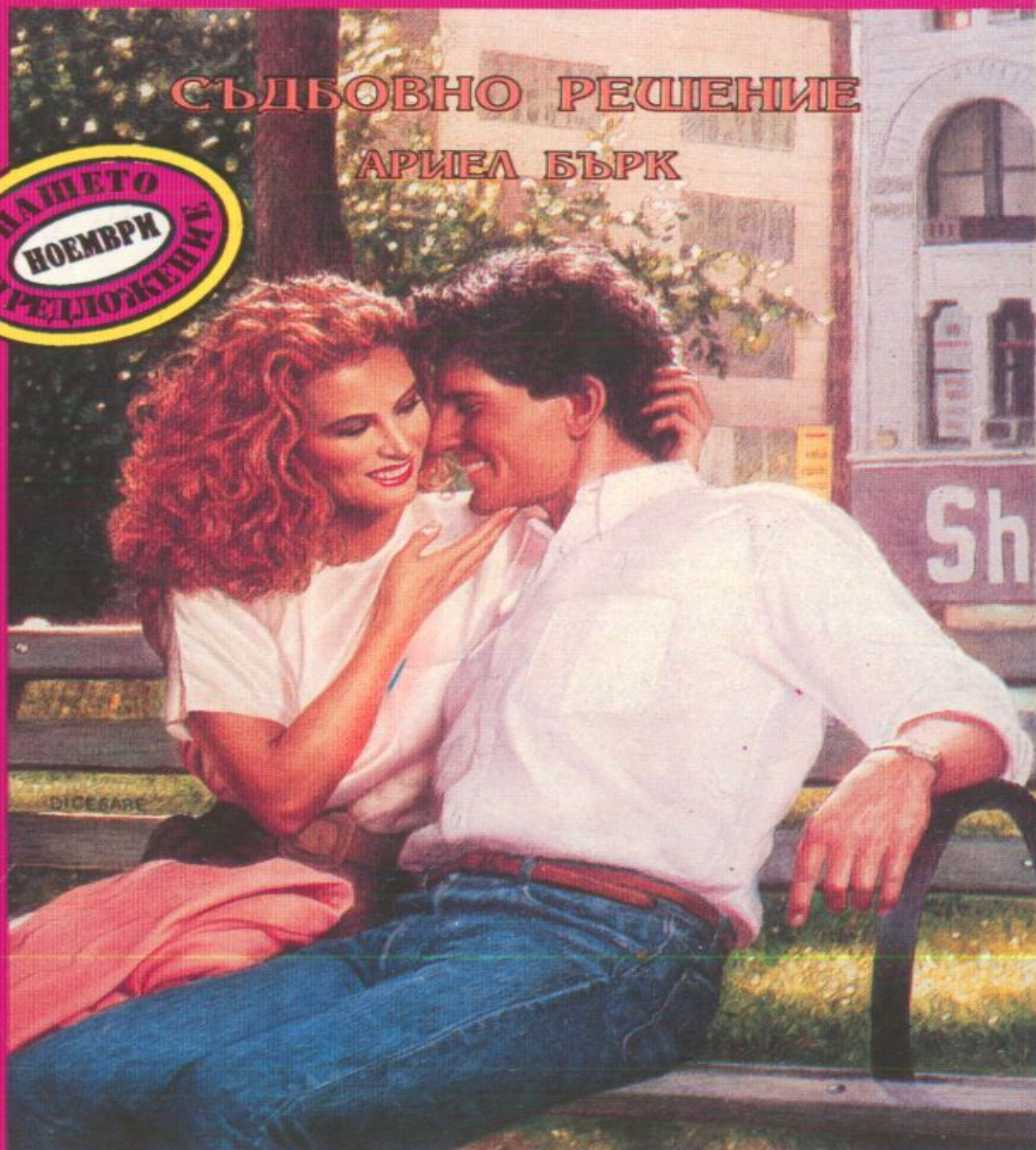
HARLEQUIN®

Страст® 102

СЪДБОВНО РЕШЕНИЕ

АРИЕЛ БЪРК

НАШЕТО
НОЕМВРИ
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

АРИЕЛ БЪРК

СЪДБОВНО РЕШЕНИЕ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Младият научен работник Гейб Шендлър се връща в родния си град, за да се сдобри с баща си. Причина за дългогодишното им отчуждение е магазинът, на който Тим Шендлър е посветил живота си. В провинциалното градче Гейб се запознава с Кетрин Брус, младата помощничка на баща му. Той е очарован от привлекателната Кет, която го кара да се замисли дали изследователската му работа е по-важна от любовта и семейството...

ПЪРВА ГЛАВА

Кетрин чу стъпките в коридора и се напрегна. Знаеше, че Тим ще бъде в отвратително настроение. Той не искаше да се среща с представителя на „Кейси“ и затова помоли тя да се справи с него. Кетрин направи всичко, което може. Но фирма „Кейси“ се славеше с настойчивостта на своите търговци, а този се оказа един от най-упоритите. Когато тя каза, че няма да поръча нищо от новата им пролетна модна колекция за магазин „Шендлър“, той заяви, че държи да се срещне лично с Тим Шендлър.

Сега, ако можеше да се съди по приближаващите към кабинета й стъпки, Тим се връщаше от обед — без съмнение намръщен и вероятно с киселини в стомаха. Заради стария си гастрит той трябваше да избягва тежки храни и силни подправки. Но винаги, когато имаше проблеми, се отдаваше на страстта си към обилна пикантна храна.

Стъпките се забавиха и спряха пред вратата й.

— Тим? — обади се Кетрин и тръгна към отворената врата. — Как... — мъжът се показва и тя млъкна изненадана.

Това не беше Тим Шендлър. Всъщност нямаше представа кой е този мъж... Макар че й се стори смътно познат. Не можеше да разбере откъде е толкова сигурна, че го е виждала и преди — заради тъмнокестенявата му коса, падаща на вълни край обветреното лице, тънките стиснати устни, тесния орлов нос или заради дълбоките му пъстри очи с къси гъсти мигли.

Погледът й се отмести към тялото му, което сякаш изпълваше цялата врата, въпреки че бе само няколко сантиметра по-висок от средния ръст на мъжете и не особено набит. Раменете му, макар и широки, бяха слаби. Бе наметнал кадифено яке, а горните две копчета на ризата му бяха разкопчани. Избелели джинси очертаваха дългите му крака.

Не беше филмова звезда или знаменитост — сънливото градче Брентън в щата Кънектикът не бе място, където биха се отбили известни хора. Не си спомняше да го е срещала и на някое събирание,

нито да пазарува в магазина. Просто не можеше да си го представи в някаква определена обстановка.

Ако го бе виждала по-рано, щеше да се сети. В Брентън не гъмжеше от красиви мъже. Ако го е познавала някога, трябва да е било много отдавна — сигурно в някой предишен живот. Не че вярваше в прераждането, но не можеше да измисли по-правдоподобно обяснение за странното си чувство.

Точно заради това чувство ѝ бе трудно да срещне очите му, блестящи и неподвижно приковани в нея. Не изпитваше страх от него — въпреки че двете със Силвия, счетоводителката на магазина, бяха сами в служебните помещения, винаги можеха да извикат продавачите от щанда за бижутерия. И все пак присъствието му я смущаваше...

Да беше казал нещо! Би трябвало просто да се извини и да се върне, ако бе заблуден клиент, загубил се из коридорите и случайно минал през вратата с надпис: „Вход забранен“.

Той обаче не се извини. Застана на входа, хвърли един поглед към Кетрин, огледа малкия ѝ, но приятно обзаведен, кабинет и накрая отново насочи вниманието си към нея. Тя несъзнателно отметна няколко руси кичура от лицето си, изправи се и опъна блузата си.

— Извинявайте, господине — каза любезно, — но тук е забранено за клиенти.

— Аз не съм клиент.

Гласът му също ѝ се стори познат — нисък, леко дрезгав и привидно равнодушен. Сигурно някога бе говорила с него. Ако не се сетеше скоро кой е, щеше да се побърка.

Всъщност бе глупаво. Ако той я познаваше, щеше с нещо да го покаже — да я поздрави по име, да спомене някой общ познат или да ѝ припомни събиране, на което са били и двамата. Не, очевидно не се бяха срещали.

— Независимо дали сте клиент, или не — обясни тя спокойно, но твърдо, — тук е забранено да се влиза.

— Търся Тим Шендлър — съобщи той.

— Имате ли насрочена среща? — едно от задълженията ѝ като пръв помощник на Тим бе да се справя не само с досадни търговски представители и недоволни клиенти, но и с чудаци и други неприятни личности.

— Не.

— Той очаква ли ви?

Мъжът се усмихна мрачно.

— Аз съм последният човек, когото очаква.

Кетрин опита да си представи каква работа би могъл да има непознатият с нейния шеф. Дали не беше служител на закона? Цивилен полицай, носещ лоши новини?

— Мога ли да попитам за какво го търсите?

— Разбира се, че можете да питате — сви той рамене. От тона му се разбираше, че няма никакво намерение да отговаря.

Тя отново се замисли дали да не извика за помощ. Той обаче не я заплашваше. Всъщност не правеше нищо, само стоеше на вратата, където не му беше мястото, и ѝ пречеше да преглежда поръчките, чакащи на бюрото ѝ.

— Може би трябва да дойдете по-късно — предложи тя и се насили да го погледне в очите. — Или, ако искате, да оставите името и телефона си, а аз ще предам на господин Шендлър да ви се обади.

— Ще почакам — заяви той. Очевидно нямаше намерение да обсъжда решението си. Влезе в кабинета и го огледа по-внимателно. — Този прозорец отдавна ли го има тук?

Някой бивш служител, помисли Кетрин с облекчение. Тя работеше в магазина от тринайсет години, но първите шест бе на половин работен ден, идваше след училище, в събота и неделя и през ваканциите. Дори и след като завърши и постъпи на постоянна работа, невинаги стоеше тук. Дълго обикаляше производителите, ходеше на модни ревюта, запознаваше се с търговските представители. Завърши курсове по търговия и мениджмънт в университета в Хартфорд. Тим Шендлър искаше тя да добие опит във всичко, свързано с управлението на самостоятелен магазин, защото смяташе, когато един ден се оттегли, да остави магазина в нейни ръце.

Бе възможно непознатият, нахълтал в кабинета ѝ, да е работил тук преди четири-пет години, когато тя е била в движение. Може тогава да го е мярнала, докато е разтоварвал стока от някой камион или е помагал на клиент да пробва костюм, или пък се е отбивал при Силвия за заплатата си.

— Този прозорец винаги е бил тук — увери го тя. — Вероятно изглежда по-различно заради пердетата и саксиите.

Когато се върна в самия магазин, Кетрин се постара да украси не само собствения си кабинет, но също и на Тим, и на Силвия, като закачи весели плакати в складовете. Бе привърженик на теорията, че човек работи по-добре в приятна атмосфера.

Мъжът огледа замислено саксиите и кимна. После отново насочи вниманието си към нея.

— Коя сте вие?

Дори да не бе опасен, не бе длъжна да му отговаря. В края на краищата, тя имаше право да е тук, а той не.

— Аз съм помощничка на господин Шендлър — каза предпазливо.

— Хм, помощничка, а? — мъжът я огледа демонстративно от червеникаворусата коса, сините очи, хлътнолите бузи, чипото носле, острата брадичка надолу към скромната блуза с дълги ръкави, строгата сива пола и ниските кожени обувки. Вдигна отново очи към лицето ѝ, като за миг се спря на гърлото ѝ, на кръглите златни обеци и на предизвикателно вдигнатата брадичка. — Вие сте негова секретарка?

Кетрин настръхна.

— Не, аз не съм секретарка на господин Шендлър — отговори тя с леден глас. — Аз съм негов вицепрезидент и отговарям за стокооборота. Сега, ако наистина го търсите по работа, аз с удоволствие ще...

— Вицепрезидент?

От вътрешната му борба тя разбра, че забележката ѝ го е изненадала. И че не е човек, който обича да го изненадват. Но само след секунди той се овладя и смущението му отстъпи място на хладно любопитство.

— Мисля, че е по-добре да си тръгнете — гласът ѝ бе мек, но непреклонен. Независимо че този човек най-вероятно беше бивш служител, независимо че изглеждаше толкова познат, не ѝ харесваше чувството за неловкост, което ѝ създаваше. Не ѝ харесваше нахалството, с което я оценяваше, иронията в тъмните му очи, кривата усмивка, повече подигравателна, отколкото искрена — усмивка, която въпреки скритата зад нея студенина бе необяснимо сексапилна. Който и да бе този мъж, изобщо не ѝ харесваше.

— Мисля, че е по-добре да остана — възрази той, но тактично се оттегли до вратата, сякаш усетил неудобството ѝ.

— Нямам представа кога ще се върне Тим.

— О, скоро. Той не може да понася толкова дълго да е извън любимия си магазин — промърмори гостът, сякаш повече на себе си. — Чудя се защо още не се е пренесъл да спи тук.

Точността на тази забележка я озадачи. Тим Шендлър наистина бе влюбен в магазина си. Той за него бе нещо повече от място за търговия, повече от начин да си изкарва прехраната. Бе неговият живот. Магазинът бе паметник на неговия баща, който го създал в най-тежките дни на Голямата депресия и го превърнал в процъфтяващо предприятие. Някога Тим се бе надявал, че това ще бъде наследството, което ще остави на своя син, но тази надежда бе умряла преди много години.

Той често споделяше с Кетрин мъката си, че след бурния развод и решението на бившата му жена да замине заедно със сина им, момчето се отчуждило от него. До осемнадесетгодишната си възраст синът идвал в Брентън всяко лято, но не криел, че копнее да се върне при майка си и скоро Тим трябвало да признае, че и той с нетърпение брои дните, докато може да ѝ го изпрати обратно.

В тези мрачни времена, когато Тим бил длъжен да приеме, че синът му се отвращава както от самия него, така и от спокойния, сигурен живот в Кънектикът, магазинът бил единствената му утеха. За разлика от детето, той му принадлежал. Никога нямало да се отрече от него, да избяга. Винаги бил до него и се развивал така, както Тим искал.

Кетрин понякога се шегуваше с началника си, че прекарва много време в работа, че сърцето му е там. Но непознатият, висящ на вратата на кабинета ѝ, не се шегуваше. Той сякаш мразеше Тим за предаността му към магазина.

Тя отново наведе поглед към жилестите ръце на мъжа, към кокалестите му длани с дълги възлести пръсти. Това не бяха ръце нито на хамалин, нито на шивач. Те бяха силни и умели... Като на Тим Шендлър.

Вдигна очи към лицето му и внезапно я озари прозрение.

— Кой сте вие? — попита тя. Това бе не толкова въпрос, колкото молба да потвърди догадката ѝ.

Но преди да отговори, се чуха стъпки и пышкане на човек с очевидно лошо храносмилане. Непознатият ловко се отмести към

прозореца в момента, в който Тим се втурна в кабинета, дърпайки гневно възела на вратовръзката си:

— Кети, не можеш да си представиш какво нахалство има този търговски представител да... — погледът му попадна върху посетителя и челюстта му увисна. Пое несигурно въздух: — Какво, по дяволите, правиш тук?

Сега, когато двамата мъже стояха толкова близо един до друг, Кетрин веднага видя приликата между тях. Тим, разбира се, бе по-възрастен. Но все пак приликата я имаше, смътна, но несъмнена. И двамата едновременно повдигнаха лявата си вежда, устните им се изкривиха в еднакво тъжно подобие на усмивка, изпънаха рамене и се измериха с предпазливи погледи. Нямаше нужда Тим да се обърне към нея и да ѝ каже:

— Това е синът ми, Гейб Шендлър.

— Приятно ми е — отговори тя сдържано. Напрежението между баща и син бе съвсем осезаемо и Кетрин нямаше намерение да се опитва да разчупи леда с празно бръщолевене. Щеше да остане дотогава, докато Тим имаше нужда от нея.

— Гейб, това е Кетрин Брус — довърши Тим представянето. — Кети е моята дясна ръка.

— Твоят вицепрезидент, доколкото разбирам — допълни синът му малко грубо. Въпреки това протегна ръка и тя покорно я пое изненадана от неочаквано нежното му, почти приятелско ръкостискане. Но преди да може да отвърне, преди да срещне погледа му, той я пусна.

— Какво правиш тук, Гейб? — попита Тим нетърпеливо.

При други обстоятелства Кетрин би му се скарала. Доколкото бе чувала, Гейб живееше през повечето време в Европа и почти не поддържаше връзки с баща си. Самият факт, че сега е в Кънектикът, в неговия магазин, бе достатъчна причина Тим да се държи по-любезно.

От друга страна, можеше да се обзаложи, че шефът ѝ страда от киселини в стомаха и това допълнително разваля и без това не много доброто му настроение. А пък и Гейб като че ли нямаше намерение да се хвърли в прегръдките на баща си. Недоволството от срещата изглеждаше взаимно.

— Какво правя тук ли? — повтори Гейб. Явно подбираше внимателно думите си. — Живея в Мидълтаун.

— Мидълтаун? — Тим разкопча най-горното копче на ризата си под разхлабения възел на вратовръзката и замълча. Кетрин разбираше, че той опитва да подреди мислите си. Мидълтаун беше на десет минути път от Брентън. Неговият син, синът, когото бе загубил, синът, който се бе отказал от любовта му, неочаквано се бе заселил само на няколко километра от него. — Какво правиш в Мидълтаун? — попита той напрегнато.

— Занимавам се с изследователска работа.

— Сигурен съм, че Методисткият университет си има своите луди глави — намръщи се баща му и поклати глава. — Но мислех, че ти се упражняваш по недоволство в Германия.

— Зелената партия — кимна Гейб.

Тим бе показвал на Кетрин статии, писани от сина му за „Нюз уърлд“. Наистина, Гейб може да бе направил кариера като европейски кореспондент на списание, но не се сещаше да изпрати на собствения си баща поне един-два пъти в годината по някоя картичка.

— Все едно — изсумтя Тим с пълно пренебрежение към професионалните успехи на сина си. — Зелени, сини, червени, всички са маскири.

— Университетът ме покани за една година като гост изследовател — продължи спокойно Гейб. — Пиша книга и ми трябва място, където да работя и да имам на разположение богата библиотека. Затова приех предложението. Трябва да водя по един курс на семестър. Оттам нататък не ме закачат.

— Прекрасно! — възкликна Тим. — Страхотно се радвам, че отново си тук.

Кетрин се сви вътрешно. Тя знаеше, че под външната си грубост Тим се опитва да скрие наранената му душа. Години му трябваха, за да приеме, че синът му не се интересува от него. Сега най-неочаквано Гейб нахлуваше в живота му и застрашаваше трудно постигнатия душевен мир.

— Искаш ли да ти донеса сода? — попита тя.

— Не, скъпа, благодаря ти — потупа я той по ръката, без да отмества поглед от Гейб. — Хм, Методисткия университет, а? — повтори със същия тон, с който Гейб бе казал „Хм, помощничка, а?“ Колко странно! Как можеше синът, който бе прекарал толкова малко време с баща си, да е наследил дотолкова и тона, и маниерите, и

жлъчта му? — Много добър университет. Какво пък, и майка ти винаги е желала най-доброто за теб.

— Майка ми умря.

При тази новина гневът на Тим се изпари. Той погледна през прозореца, сякаш не можеше да срещне очите му.

— Съжалявам, Гейб — звучеше искрено. — Не знаех. Кога?

— Преди почти една година.

— От какво?

— Беше болна от рак.

— Наистина много съжалявам.

— Благодаря за съчувствието — отсече Гейб.

Баща му го погледна с нов прилив на гняв:

— Слушай, моето момче, с майка ти не се обичахме много. Семейният ни живот беше отвратителен, а след това не си разменяхме картички дори за Коледа и никои не си е направил труда да ми съобщи, че е починала — Гейб мълчеше, стиснал зъби, и той добави: — Ти би трябвало да ми съобщиш.

— Не мислех, че те интересува — сопна се Гейб. — Както сам казваш, не сте се обичали много.

Извън себе си от яд, Тим тръсна глава:

— Прекрасно. Значи дойде. Много се радвам, че те видях. А сега, ако не възразяваш, имам работа — и излезе.

Гейб го проследи с поглед и се обърна към Кетрин. Тя почти физически усещаше неговата болка. Но нямаше намерение да се извинява заради грубостта на Тим. В края на краищата, той не би отхвърлил сина си сега, ако синът му не го бе отхвърлял толкова пъти в миналото.

Съчувстваше на сина, но я болеше, истински я болеше за бащата. Тим бе неин приятел, неин учител, неин духовен баща. Нямаше нужда да се замисля. Тя бе на негова страна.

Гейб я изгледа. След това вдигна едната си вежда, завъртя се на пети и тръгна към вратата. На прага спря и се извърна.

— Вицепрезидент, а? — произнесе подозрително. — Е, опитайте се да го направите щастлив.

След това си отиде.

Първата му мисъл бе да догони баща си, да го хване в кабинета му, да опита отново. Бе приел предложението да прекара една година в

университета не само заради възможността да работи. Прие, защото отдавна бе разбрал, че не може да вярва изцяло на обясненията на майка си за проваления ѝ брак и сега, когато тя почина, чувстваше, че е дошло време да чуе и версията на баща си, да намери път към него, да престане да се чувства сирак.

Не се бе надявал срещата да мине по вода. Но и не очакваше, че ще потръгне толкова зле. Точно в момента бе прекалено ядосан, за да се опитва да му обясни защо е решил да се установи в Кънектикът. Щеше да прекара тук цяла година. Нямаше нужда да бърза. Може би следващият опит щеше да бъде по-успешен.

Затова, вместо да преследва баща си, той се насочи към вратата с надпис: „Вход забранен“.

Мина през магазина и излезе през задната врата, водеща към паркинга.

Обгърна го следобедната жега. Слънцето блестеше в очите му. Когато отвори фолксвагена си, го лъхна такава непоносима горещина, че просто не можеше да седне вътре. Свали прозорците да се проветри и се облегна на капака. Срещу него бе задната стена на магазина. Познаваше всяка тухла от нея, макар че я бяха боядисвали много пъти, откакто за последен път е бил тук. Колко лета бе прекарал в детството си на този паркинг, подхвърляйки топка за тенис срещу грапавата повърхност? Колко задушни юлски следобеди бе седял на пейката в сенчестата алея отстриани, мечтаейки да избяга от Брентън? Колко вечери бе обикалял оградата около паркинга, бе чакал баща си да излезе и се бе чудил защо той предпочита да стои затворен в скъпоценния си магазин, вместо да си вземе един ден отпуск и да го прекара със сина си?

Стисна зъби, за да спре грозните думи, напирани на върха на езика му. Отношенията с баща му винаги са били трудни. Нямаше право да очаква, че след толкова години ще е лесно да се помирят.

Но трябваше да признае, че е бесен не само заради баща си, а... заради баща си и онази жена, Кетрин Брус. Баща му я наричаше „Кети, скъпа“. С тази нейна златиста коса, разпиляна по раменете ѝ на пухкави къдрици, с това изтънчено лице, с тези устни, с това гъвкаво тяло...

Вицепрезидент, отговарящ за стокооборота? Да, да... Гейб бе видял как сините ѝ очи се разширяват от тревога всеки път, когато

ставаше малко по-настъпателен, как застана до Тим, сякаш да го предпази, как предложи да му донесе лекарство. Бе видял как баща му докосна ръката ѝ, как двамата се споглеждаха, как се стараеха да бъдат по-близо един до друг, за да се защитават заедно срещу отмъстителния син.

Бе видял всичко това, бе го почувствал и го изтълкува по най-очевидния начин: Тим Шендлър и Кетрин Брус бяха любовници.

Разбира се, не завиждаше на баща си за щастливата му любов. Имаше смътни спомени за жени, които понякога идваха с тях на вечеря по време на задължителните му летни посещения. Баща му бе нормален мъж. Не изглеждаше зле и се поддържаеше в добра физическа форма. Гейб разбираше как една жена може да се влюби в него.

Една жена — да, но Кетрин Брус? Възхитителна синеока блондинка, толкова млада, че можеше да му бъде дъщеря? Тя без съмнение имаше безброй други обожатели. Защо трябваше да избере този оплешивяващ петдесет и седем годишен мъж със склонност към преяждане?

Защото искаше магазина. Естествено. Тя се бе продала за престижна длъжност и за власт.

Можеше и да харесва Тим Шендлър. Можеше дори да го обича. Гейб не бе пропуснал симпатията в очите ѝ. Бе забелязал нейната загриженост, нежността ѝ, нетърпението да го успокои. Не беше толкова абсурдно да е влюбена в него.

Но самата възможност да му е любовница го подлудяваше. Всяка друга, кипеше Гейб, само не Кетрин Брус. Тя бе прекалено млада, прекалено хубава, прекалено привлекателна. Толкова привлекателна, че караше кръвта му да кипи, мислите му да вземат нежелан обрат... Караше го да я иска за себе си.

Тя бе кариеристка. Гейб просто не можеше да намери никакво друго обяснение за връзката ѝ с баща му.

Той влезе в колата, завъртя ключа и потегли. Смешно наистина. Колкото обиден се чувстваше от баща си, два пъти по-обиден бе от Кетрин Брус. Това бе не просто смешно, беше вбесяващо. Тя беше вбесяваща!

Вицепрезидент, отговарящ за стокооборота.

— Разбира се — промърмори той и натисна по-силно педала на газта, както винаги нетърпелив да напусне Брентън.

ВТОРА ГЛАВА

Оказа се лесно да намери кабинета му. Услужливата служителка на информацията ѝ даде указател, в който фигурираше името на Шендлър, Гейбриъл, гост изследовател, заедно с вътрешния телефон и номера на стаята. Кетрин благодари и излезе. Спря веднъж да пита един студент къде е сградата и втори път, за да хвърли топката на група младежи, играещи на поляната.

Завиждаше на студентите. Тя самата бе завършила държавния колеж — отличен ВУЗ, но далеч не толкова уютен и живописен като Методисткия университет — и далеч не толкова скъп. По онова време това за нея бе най-важното съображение. Не можеше да си позволи да учи в частен колеж. Не можеше и да поиска пари от майка си, която и без това едва успяваше да нахрани и облече четирите си деца със секретарската си заплата. Кетрин бе най-голямата и бе завършила образованието си със заеми, благодарение на стипендията и на работата си в магазина на Шендлър. Преди две седмици най-малкият ѝ брат започна последната си година в университета и тя с радост помагаше колкото можеше за издръжката му.

Свикнала с любовта и сплотеността в собственото си семейство, Кетрин не можеше да разбере ненавистта между Тим Шендлър и сина му. Бе сигурна, че ако Гейб само се извини, задето толкова време не е идвал в Кънектикът, Тим с радост ще му прости и двамата ще се чувстват по-добре.

Вече цяла седмица, откакто Гейб дойде в магазина, Тим трепереше от нерви. Ту страдаше, че след като синът му се появи за миг, повече не се е обадил, ту се кълнеше, че ако все пак се обади, няма дори да говори с него. Бе по-нетърпелив от обикновено с доставчиците и с персонала. Веднъж десет минути мъмри Силвия за една техническа грешка, за която самият той беше виновен, ругаеше Кетрин винаги, когато тя го молеше да се успокои. Когато му направи разумното предложение да спре да чака Гейб, а да му позвъни сам, той ѝ каза да си гледа работата.

Проблемът бе, че работата на Тим беше и нейна работа — не само в смисъл на бизнес, доколкото заедно управляваха магазина, но и в емоционален план, защото бяха приятели. Смъртта на баща ѝ, когато тя бе четиринадесетгодишна, създаде празнота в нейния живот. И макар че първоначално възприемаше Тим просто като човек, който може да осигури допълнителен доход за изнемогващото ѝ семейство, постепенно той запълни тази празнота, като ѝ предложи своите съвети, ръководство и морална подкрепа. А колкото повече го опознаваше, толкова повече разбираше, че тя също запълва празнотата в неговия живот — празнота, оставена от отчуждения му син.

Ако Тим Шендлър изпитваше болка, повече от сигурно бе, че това е и нейна болка.

Снощи, след като и двамата бяха работили до късно в магазина, Кетрин успя да накара Тим да излязат да пийнат. Искаше да говори с него — ако не да успокои тревогата му, поне да го убеди да спре да си я изкарва върху работниците.

Отидоха в една долнопробна механа. Дървеният бар бе мръсен и с мъждиво осветление, масите бяха изподраскани, а собственикът рядко си правеше труда да сваля избелялата украса за Деня на Свети Патрик до следващата година. Но в тази механа се чувстваше духът на Брентън и дори само заради това Кетрин я обичаше.

Намериха една празна маса в дъното и си поръчаха бира.

— Аз черпя — заяви тя. — А ти ще говориш.

— Нямам за какво да говоря — възрази той.

— Имаш да говориш за сина си. Той ще е в Кънектикът една година, а ако ти цяла година си толкова кисел, ще трябва да напусна. Тези дни край теб не може да се живее.

Тим замълча, докато сервитьорката остави бирите. Изпи половин бутилка на бавни глътки, без да каже нито дума. Най-накрая не издържа на тягостното мълчание.

— Вече знаеш всичко.

— Искам пак да го чуя.

Той отпи още една голяма глътка и се впусна в преразказ на целия си брак. Разказа за Лорен, жената, която го омагьосала, когато той, току-що завършил университета, се върнал в Брентън, за да работи в магазина на баща си. Описа идиличното страстно лято, за неочакваната бременност, резултат от тяхната връзка. Обясни, че е

направил „единственото възможно почтено нещо“. Единайсет месеца, след като срещнал Лорен, Тим се оказал и съпруг, и баща. Очевидно това е била много болезнена промяна за такъв млад мъж. Но той направил всичко по силите си, за да обезпечи жена си и сина си, за да изгради дом, с който могат да се гордеят, да създаде живот, който тримата да изживеят заедно.

— Лорен имаше други идеи — продължи Тим и направи знак на сервитьорката да му донесе втора бира — тя мислеше, че е поет, че е много артистична. Нарече бебето Гейбриъл. Кой нарича едно момченце Гейбриъл? Все едно, че е архангел или нещо подобно. И го пускаше да тича гол из задния двор. Казваше, че иска да порасне свободен. Непрекъснато говореше как иска той да види света и непрекъснато се оплакваше колко скучен е Брентън. Страдаше от страст към скитничеството в напреднала фаза и правеше всичко, за да зарази неизлечимо и Гейб. Аз работех по десет-дванайсет часа в магазина, за да изплатя заемите, а през това време тя му пълнеше главата с луди идеи.

Кетрин се чудеше дали Тим е могъл да има по-голямо влияние върху своя син, ако е прекарвал по-малко време в магазина и повече у дома. Но трябваше да признае, че петдесетте години са били друга епоха. Тогава бащите са се занимавали повече с кариерата, отколкото с децата си.

— Бракът ти е бил обречен от самото начало, Тим — каза тя внимателно. — Оженил си се прекалено млад, с жена ти сте имали съвсем различни характери и отгоре на всичко си станал баща, преди да успееш да си поемеш дъх. Не можеш да обвиняваш нито себе си, нито нея, че нещата са взели такъв обрат. Според мен е цяло чудо, че бракът ти е продължил толкова дълго. Живели сте заедно седем години, така ли?

— Осем. И разводът не беше най-лошата част от него. Това, което ме съсипа бе, че тя настрои Гейб срещу мен, че го накара да ме мрази. Той наистина опозна голяма част от света — докато учеше, обикаляше Щатите. След като завърши, прекара известно време в Ню Йорк, после замина като чуждестранен кореспондент в Европа. Живял е в Рим, Берлин, Лондон, Париж. Единствената част на света, която не пожела да опознае, е Брентън. Брентън е чудесно място, Кети. Може да

не е толкова вълнуващ, колкото Лондон или Париж, може да е прекалено спокоен, но какво лошо има в това? Той е страхотно градче.

— Разбира се — Кетрин разбираше защо Тим обича Брентън. Тя самата бе прекарала по-голяма част от живота си тук, при това по собствено желание. Преди две години си бе купила уютна къщичка само на три преки от къщата на майка си. Сестра ѝ и зет ѝ живееха само на няколко километра в Меридън, а брат ѝ напоследък се бе върнал при майка им и работеше като заместник-директор на една банка в града.

— Ще ти кажа какво лошо има в Брентън — изръмжа Тим и изпразни чашата си. — Аз! Аз живея тук. Затова Гейб го мрази.

След втората бира Тим изпадна в меланхолия и Кетрин го закара до тях. Разговорът им не излезе толкова успешен — тя се бе надявала, че той ще реши сам да потърси нова среща със сина си. Е, поне се наприказва. Но може би все някой ден щеше да спре да мисли за миналото и да се заеме с бъдещето.

Дотогава обаче можеше да мине много време. Кетрин не смяташе, че трябва да стои отстрани и да го чака да се поболее. Не можеше да го гледа и как се държи като темерут с колегите си. Ако Тим нямаше достатъчно здрав разум, за да разреши проблемите си с Гейб и да започне отново да се държи като човек, трябваше да му даде тласък в нужната посока.

Щеше да се наложи да даде един тласък и на сина му. Гейб живееше съвсем близо до Брентън, но след единствения си несполучлив опит да говори с Тим не бе положил никакви усилия да се срещне с него. Освен жестовете, той изглежда бе наследил от баща си и ината. А инатът нямаше да помогне на никой от двамата.

След като откри кабинета на втория етаж, Кетрин спря, за да обмисли още веднъж тактиката си. Лесно бе да открие Гейб в университета. Трудното предстоеше — да каже нужните думи, да намери правилния подход.

Затвори очи и извика образа му в съзнанието си: острия нос, тъмната коса, непроницаемите очи, твърдите чувствени устни, стегнатото тяло, начина, по който сякаш наелектризираше атмосферата с присъствието си.

За момент се замисли дали е възможно да е дошла тук, не за да го убеждава да се срещне с баща си, а защото го намира за страхотно

привлекателен. Това, разбира се, беше абсурдно. На тази възраст бе готова да се хване с някой, който също като нея е свързан с Брентън. Искаше да се омъжи, да има деца, да се впусне в трудното всекидневие на работеща жена от нейното поколение, преминала трийсетте. Не се интересуваше от един отчужден мъж, който вече е насрочил следващото си заминаване.

Бе дошла с благотворителна мисия и нищо повече. Бе пропуснала обеди си, за да спаси двама глупаци от собственото им твърдоглавие. Привлекателната външност на Гейб нямаше нищо общо с това.

Отвори очи, пооправи се, пое дълбоко въздух и почука на вратата.

— Отключено е — чу се гласът на Гейб Шендлър през дебелилото дърво.

Едната стена на малката стая бе заета от метални лавици, наполовина пълни с книги. На другата имаше голям плакат, изобразяващ две притиснати за молитва ръце над кълбо бодлива тел. Третата бе скрита зад купчина кашони. През широкия прозорец нахлуваше ярка слънчева светлина.

Срещу библиотеката бе разположено голямо сиво бюро. Върху него имаше няколко папки, една от тях отворена и пълна с напечатани листа, изпъстрени с бележки на ръка. Гейб седеше на въртящ се стол с гръб към вратата и удряше по клавишите на пишещата машина.

— Веднага свършвам — обеща той, допечата страницата, измъкна листа от машината и го хвърли в отворената папка. Завъртя стола си и видя Кетрин, спряла колебливо до вратата. — Госпожица Брус! — скочи и отметна разпиляната си коса.

Бе облечен небрежно, с широка памучна риза, протрити гуменки и избелели джинси, по-изтъркани дори от онези, с които го видя предния път. Очите му бяха точно толкова тъмни и решителни, както си ги спомняше, и точно толкова тревожни, когато обходиха бавно високото й слабо тяло и се върнаха на лицето. Устните му бяха пак така чувствени, въпреки че механичната му приветствена усмивка угасна и погледът му потъмня от подозрение.

— Очаквахте някой студент — усмихна се тя свенливо.

— Не знам кого очаквах, но във всеки случай не вас — огледа я още веднъж и посочи към единствения друг стол в стаята — огромен

избелял фотьойл, затрупан с отворени кашони с книги. Гейб заобиколи бюрото да го разчисти. — Както виждате, още не съм подредил — извини се той и свали кашоните на пода до прозореца.

С надеждата, че фотьойлът не е толкова прашен, колкото изглежда, Кетрин потъна неудобно в изтърбушените възглавници.

Гейб се върна на стола си зад бюрото, облегна се назад и се вторачи в нея. Мълчанието му я дразнеше, но не можеше да му се сърди. Този път тя бе натрапникът.

— Съжалявам, ако съм прекъснала някоя важна работа — посочи тя към отворената папка.

Той сви рамене.

— Това са просто някои бележки за книгата ми.

— За какво ще бъде вашата книга?

Гейб наклони глава и я погледна, сякаш бе негов опонент. След дълго мълчание отговори:

— За организации, защитаващи крайни мерки в името на пацифизма. От години пиша за радикалните антивоенни организации в Европа. Най-неочаквано един издател прояви интерес и поиска да събере всичко в една книга.

— Много интересно — Кетрин усети, че прозвуча банално. — А лекциите ви започнаха ли вече? — колко ли още трябваше да говори за странични неща, преди да се осмели да каже за какво е дошла?

Въпросът ѝ бе съвсем обикновен, но той дълго обмисля отговора си. Накрая каза:

— Водя само един курс. Започнах миналата седмица.

— А по-рано много ли сте преподавали?

— Изнасял съм лекции на различни места, но никога цял курс.

— Може да е полезно човек от време на време да опитва нещо ново.

Очите му блеснаха, сякаш усещаше, че тя се готви за атака.

— Какво имате предвид?

Явно разбираше за какво става дума. Е, тя пък можеше да го изрече. Усмихна се окуражително:

— Имам предвид, че за вас може да е добре да помислите за нещо наистина ново, например да поговорите с баща си.

Изражението му не се промени. Той се почеса по брадата, погледна през прозореца и отново се обърна към нея:

— А вас какво ви засяга?

Кетрин несъзнателно сви юмруци. Гейб Шендлър отново я караше да се чувства неудобно. Не бе сигурна дали това, което я тревожеше, бе непоколебимостта в очите му, или уязвимостта, която чувстваше под студената му външност, дали твърдата извивка на устните му, или опасното любопитство, което събуждаше тя в нея — любопитство как би усетила устните му върху кожата си, ръцете му около тялото си, какво би станало, ако той някога престанеше да се отнася с подозрение към нея.

По дяволите! Трябваше ли да е толкова красив? Кетрин се прокашля и се опита да мисли само за целта на посещението си.

— Познавам отдавна баща ви — съобщи тя — и не ми е безразличен.

— Така си и помислих — забеляза Гейб сухо.

Кетрин не разбираше защо добрите ѝ чувства към Тим трябва да дразнят сина му.

— Сигурна съм, че той иска да ви види — добави тя.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Нали ви казах, познавам го отдавна и...

— Да, казахте ми — прекъсна я той. — И не ви е безразличен. Искате той да бъде щастлив. Трогнат съм, госпожице Брус, наистина съм трогнат.

Язвителният му тон я жегна.

— Вероятно мислите, че това не е моя работа — каза тихо, почти извинително.

— Да, вероятно така мисля.

— Колко си приличате! И Тим казва, че не е моя работа.

— Значи за нещо сме единомислени, така ли? — изръмжа Гейб. — Истинска сензация. Повикайте журналистите.

Кетрин никога не бе имала особено търпение, когато срещнеше саркастично отношение, а Гейб почти бе изчерпал запаса ѝ.

— Вие с баща си имате много повече общи черти, отколкото предполагате — ядоса се тя. — И двамата сте толкова горди, че не можете да дишате. И двамата предпочитате да се скриете някъде и да си ближете раните, вместо да намерите начин да ги излекувате. И двамата дълбоко в себе си искате да си оправите отношенията, но никой от вас няма достатъчно смелост, за да направи първата крачка.

Тя бе отишла прекалено далеч. Той сви юмруци и се наведе през бюрото към нея с проблясащи от яд очи:

— Вие какво, да не се борите за годишната награда за благотворителност? Кое, по дяволите, ви е дало правото да идвате тук и да изливате тази помия върху мен?

Гневът му я уплаши, но само за миг. В ядосаните му очи тя прочете уязвимостта, болката, истинска и дълбока като на баща му. Нямаше представа защо той толкова години е пренебрегвал баща си, защо е намирал време да пише статии за „Нюз уърлд“, но не и писма до Тим. Но това, което знаеше, което искрящият в очите му гняв ѝ казваше, бе, че и Гейб е толкова обиден от Тим, колкото и Тим от Гейб. Трудно ѝ беше да повярва. Тим бе раздразнителен и свадлив, но имаше златно сърце. Когато не бе зает да се оплаква за глупости, се занимаваше с благотворителност. Спонсорираше младежки отбори. Бе дарил пари за построяване на вход за инвалидни колички в градската зала и събираше бригада от доброволци да го построят. Бе наел хора да разказват приказки, за да забавляват децата в магазина му, докато родителите им пазаруват. Участваше в ежегодната кампания за набиране на средства за озеленяване на Брентън. А преди тринадесет години, когато едно стеснително и неопитно шестнадесетгодишно момиче влезе в магазина му един ден след училище, за да моли за работа, той не го отпрати с извинението, че няма свободни места, както бяха сторили преди него повече от десет бизнесмена в Брентън. Той каза:

— Познавах баща ти и знам в какво положение сте сега. Ще намеря нещо за теб. Ще имаш работа в моя магазин дотогава, докато ти трябва.

Кетрин просто не си представяше как такъв великодушен човек като Тим Шендлър е могъл да обиди собствения си син. И въпреки това очите на Гейб ѝ казваха, че баща му го е обидил жестоко.

— Дава ми право това — каза тя с тих, но уверен глас, — че вие с баща ви имате нужда един от друг.

Агресивната му поза постепенно се смекчи. Той погледна към ръцете си и отпусна юмруци. После се облегна назад.

— Доколкото разбирам, вие сте специалист в отношенията между бащи и деца.

— Моят баща почина, когато бях четиринадесетгодишна и знам какво е да живееш без баща. Знам също колко добър беше към мен вашият баща, след като останах сирак. Баща ви е добър човек, господин Шендлър.

— С хубавите жени може би — промърмори той под носа си.

— Външният ми вид няма нищо общо с... — кипна Кетрин.

— Извинявайте — прекъсна я Гейб със срамежлива усмивка. — Не трябваше да го казвам. Съжалявам, че сте загубили баща си. Но това не ви дава право да си правите неверни изводи.

— Щастлив сте, че поне имате баща. Наистина ли би ви било толкова трудно да му дадете една възможност?

— Аз вече му дадох възможност — напомни ѝ Гейб. Гласът му бе по-скоро уморен, отколкото сърдит. — Той избяга. Вие бяхте там, госпожице Брус, присъствахте на великия момент. Аз дойдох да го видя, а той се обърна и си отиде.

— Той беше уплашен. Току-що се беше върнал от един ужасен делови обед, а вие го изненадахте и той не реагира добре. Няма да се извинявам вместо него, господин Шендлър.

— Гейб.

Тя срещна погледа му. В очите му сега нямаше непримиримот. На нейно място Кетрин почувства одобрение, макар и неохотно, и още нещо... Може би възхищение.

— Гейб — повтори тя послушно, позволявайки си малка доза оптимизъм. Може би в крайна сметка щеше да намери път към него. — Наричай ме Кетрин, моля.

Гейб отвори уста и пак я затвори.

— Той те нарича Кети.

Нямаше нужда да го пита за кого говори.

— Когато бях малка — обясни тя с усмивка, — всички ми викаха Кети. Мисля, че баща ти понякога забравя, че вече не съм дете.

— Така ли? — той лениво я огледа, като спря по-дълго от необходимото погледа си върху едва доловимата извивка на гърдите ѝ. — Съмнявам се.

Кетрин разбираше, че разговорът се е отклонил в съвсем друга посока. Сега в него имаше личен елемент, невидим ток, който течеше пряко между нея и Гейб, заобикаляйки напълно баща му. Гейб не точно флиртуваше с нея, но ѝ даваше да разбере, че я е забелязал, че я

възприема не просто като мисионер, но и като жена — привлекателна жена, с която искаше да си говори на „ти“.

Бе поласкана повече, отколкото би трябвало. Напомни си, че той само преминава през нейния свят, че е съвсем временно в Кънектикът, че очевидно не споделя разбиранията ѝ за семейните връзки. Откъсна се от огнения водовъртеж, в който я въвличаха очите му. Нищо нямаше да спечели, ако се влюби в него, а щеше да рискува много.

— Ще говориш ли с него? — върна се тя на темата за баща му.

За момент Гейб не каза нищо. Погледът му пробяга по Кетрин, сякаш търсеше пукнатини в бронята ѝ. Очевидно не откри, защото се включи в разговора.

— Може би трябва да ни напишеш сценарий — предложи той най-после с колеблива усмивка. — Не ни бива много да разговаряме.

— Ако надзърнеш в сърцето си, ще намериш правилните думи — увери го тя.

— Това пък откъде го взе? От някой филм на Уолт Дисни ли?

Добре, значи излезе, че е сантиментална. Все пак по-добре, отколкото да е инат.

— Извини ме — каза тя с леден глас. — Казах го, като предполагам, че имаш сърце.

Той се засмя, явно незасегнат от критиката ѝ.

— Добре, Кетрин. Аз имам сърце и ще надзърна в него — смехът му секна. — А той?

— Какво той? Ако ти направиш първата стъпка, той ще направи втората.

— Както миналия път ли?

— Няма да му разреши да избяга — обеща тя. — Ще ви заключа двамата в кабинета му и...

Гейб рязко тръсна глава:

— Не в кабинета му! Не в магазина.

Очевидно враждебността се простираше не само върху баща му, но и върху магазина. Или може би той не приемаше не толкова магазина, колкото идеята да даде на баща си предимството да е на свой терен.

— Искаш да се срещнеш с него на неутрална територия ли? Няма проблеми. Мога да предложа моята къща.

— Твоята къща — Гейб се замисли за миг и изръмжа: — Като ви знам колко сте си близки, не съм сигурен дали може да се нарече неутрална територия.

— Господи! — избухна Кетрин. — Защо просто не го призовеш на дуел? Ти ще избереш мястото, а баща ти ще определи оръжието. Това ли искаш?

— Не! — отговори той бързо. — Ще се срещнем у вас. Без оръжие.

— Без оръжие — тя се облегна назад във фотьойла и си позволи една победоносна усмивка. — Без крайни средства в името на пацифизма.

Той се усмихна.

— И кога ще се проведе този дуел?

— Какво ще кажеш за петък вечер? Можете да ми дойдете на гости за вечеря.

— В колко часа?

Тя бързо пресметна наум. В петък магазинът се затваряше в девет, но след пет нямаше нужда от нея и Тим.

— В шест.

— Той няма да си тръгне от магазина толкова рано.

— Ако го покания на вечеря, ще си тръгне.

Гейб я погледна внимателно.

— Добре — произнесе подигравателно. — Петък, шест часа. Къде живееш?

Кетрин реши да не обръща внимание на внезапната му студенина и обясни накратко как се стига до къщата ѝ, а той си записа на лист хартия от купчината до пишещата машина. Когато остави писалката, тя стана. Той също се изправи.

— Много съм ти благодарна, Гейб — каза тя честно. — Сигурна съм, че някой ден и ти ще си благодарен.

— А ти ще получиш годишната награда за благотворителност.

— Не се занимавам с благотворителност — надяваше се, че не звучи толкова виновно, колкото се чувства. Не можеше да обвинява Гейб, че ѝ се сърди. Тя наистина му се месеше и благородните ѝ намерения не променяха този факт. — Правя го, защото баща ти се самоизмъчва заради теб.

— А той не ти е безразличен. Прекрасно, Кетрин. Ще ти направя тази голяма услуга, за да не трябва да гледаш как баща ми се самоизмъчва.

Мина й през ума да му напомни, че той самият сигурно иска да се сдобри с Тим, но реши да се въздържи. Вече бе произнесла достатъчно сантиментални речи за един ден. Пък и самият Гейб се самоизмъчваше.

Нека се мъчи, ако иска, реши тя. Той щеше да си замине след една година. Щеше да отнесе със себе си мъжественото си лице и хипнотизиращия си поглед към европейските столици, да си пише статиите и спокойно да забрави за мисионерката, която го е накарала да се помири с баща си.

Тя не се мъчеше заради него. Правеше го заради Тим. Не бе длъжна да се оправдава пред никого, във всеки случай не пред Гейб Шендлър.

ТРЕТА ГЛАВА

Гейб караше към дома на Кетрин с лоши предчувствия. От сивото небе цял ден се сипеше дъжд. Но той предполагаше, че безкрайният порой ще е нищо в сравнение с бурята, която ще се разрази, когато той и баща му се озоват един срещу друг на масата в столовата на Кетрин.

Наистина искаше да си оправят отношенията. Съмняваше се, че някога ще бъдат близки — след толкова години ненавист бе късно да стават приятели. Но поне някакво примирие би трябвало да не е съвсем невъзможно. Ако само Тим престанеше да обвинява майка му за всички неудачи в живота си, отговорността за пропастта между него и сина му, ако признаеше, че той сам е отблъснал Гейб, като не е искал да го чуе, да го приеме такъв, какъвто е...

— Не се надявай много — напомни си Гейб и спря пред малката тухлена къща. Не хранеше илюзии, че тази вечер ще се сдобрят. Всъщност не бе съвсем сигурен защо се съгласи да дойде, освен че искаше да види Кетрин.

Откакто се втурна преди два дена в кабинета му, не бе спрял да мисли за нея. Мислеше за буйната ѝ коса, за нежните черти, за стройното тяло. Нещо повече, мислеше за самата нея — как лицето ѝ пламна, когато го обвини, че е мекушав, колко твърд стана гласът ѝ, когато той се опита да я стресне със сарказма си, как нищо, дори директният му флирт, не можа да я отклони от целта да го убеди да даде на баща си още един шанс. Мислеше за нейната решителност, за дързостта ѝ, за изразителната усмивка и още по-изразителните очи.

Казано накратко, мислеше, че тя е несъмнено една от най-интересните жени, които е срещал от доста време, и че е вече обвързана с някой друг — със собствения му баща.

Тази вечеря щеше да бъде отвратителна. Тя щеше да се докарва пред баща му и отправя призови към Гейб от позицията на негова бъдеща мащеха. А той трябваше да я гледа, да се възмуцава от баща си, че е успял да я спечели, като ѝ е предложил бляскава кариера, да се

възмуцава и от нея, че се е продала. Наистина не можеше да повярва, че връзката им се крепи на нещо друго, освен на професионалните ѝ амбиции и на възможността на баща му да ги задоволи. Тим може да беше интелигентен и все още хубав, но бе мухльо и стар мърморко, а отгоре на всичко обичаше магазина си повече, отколкото някога би могъл да обича някое човешко същество. Очевидно тя също.

„С лошо настроение започваш“, сгълча се той наум и натисна звънеца. Докато чакаше, оправи яката на ризата си. Нямаше вратовръзка — в случай, че тя предпочита да е облечен неофициално. А ако държеше да е официален, бе с жилетка и шит по поръчка панталон. А в случай, че тя не отвореше вратата скоро, помисли той раздражено, елегантната му жилетка и панталонът щяха да подгизнат.

Когато Кетрин отвори, той се взираше начумерено в оловносивите облаци. Косата му бе потъмняла от влагата, а по бузите му блестяха капки дъжд.

— Влизай, преди да си се удавил — покани го тя приветливо. — Какъв противен ден — взе мократа му жилетка и я окачи на закачалката в ъгъла. — Човек има чувството, че тази влага прониква чак до костите му. Цял ден треперя.

Не изглеждаше да трепери. Напротив, струваше му се като олицетворение на топлината. Бе облечена в пухкав пуловер с висока яка с навити до лактите ръкави, кадифени сиви джинси и дебели сиви чорапи. Косата ѝ бе ореол от меки меднозлатисти къдрици, а усмивката ѝ... Това бе истинският източник на топлина. Тази усмивка изразяваше вълнение и енергичност, дори удоволствие.

Очевидно всичко това ѝ доставяше удоволствие. Сигурно я блазнеше мисълта да се види в ролята на помирител на тези глупави упорити Шендлъровци. Прозрението, че на нея всъщност ѝ е приятно да се меси в отношенията им сериозно наруши радостта, че е в нейния дом. Инстинктът му за самозащита отново се събуди.

Тръгна след нея през късото коридорче. Стените на светлата кухня бяха покрити с весели синьо-бели тапети, а на прозорците имаше пердета в същите цветове. Шкафчетата и кръглата маса в средата бяха от дърво. На прозорците имаше саксии. На стената висеше пъстра дъска за рязане. Върху плочките пред умивалника пъстрееше рогозка. Носеше се аромат на печено пиле и препечени франзели.

Гейб за момент се обърка. Толкова дълго бе живял по хотели, че бе забравил на какво би трябвало да прилича един истински дом. Дори когато бе дете, майка му никога не се бе старала особено да обзавежда жилищата, които непрекъснато сменяха. Винаги обещаваше да купи пердетата и да закачи картини по стените, но все се случваше двамата с Гейб да се преместят в друг град, преди да успее да изпълни намеренията си.

Кухнята на Кетрин приличаше на рекламна снимка от списание, само че обитаема. По масата бяха разпилени отворени писма, в умивалника бе наkisната мръсна тенджерата, на плота до печката имаше захвърлени ръкавици за хващане на горещи съдове, от дръжката на едно шкафче висеше на червена връв отварачка за бутилки. А изкусителния аромат... Това бе нещо, което никое списание не можеше да възпроизведе на своите страници.

— Нещо не е ли наред? — попита Кетрин, забелязала изражението му.

— Не — отговори той бързо и се усмихна. Тя отвърна на усмивката му и той откри, че реагира прекалено силно на екзотичната ѝ красота, на излъчването на очите и на изкусителната извивка на устните ѝ. — Къде е баща ми? — попита повече от любопитство, отколкото за да си напомни, че Кетрин не е за него.

— Още работи — засмя се тя съзаклятнически. — Кой беше този мъдър човек, който каза, че баща му няма да иска да си тръгне толкова рано?

Гейб кимна. Някои неща просто никога не се променят. Колко често през дългите, самотни лета на детството му трябваше да си прави сандвичи или да ходи с колелото да вечеря в закусвалнята, докато баща му се бавеше в магазина? Колко пъти го бе молил да се върне по-рано, само този път, просто за да му обясни колко важни са задълженията и как трябва да се работи упорито?

— Обадох му се преди десетина минути — докладва Кетрин, завърза си престилка и извади от хладилника зеленчуците — той се закле, че до шест и петнадесет ще е тук.

— Сигурна ли си, че работата не е само оправдание, за да не се срещне с мен? — попита Гейб полу на шега. Като дете често се бе чудил дали трескавата работа на Тим не е само извинение, за да не му се налага да играе ролята на баща.

— Сигурна съм — Кетрин свали от лавицата купа за салата, усмихна се нервно и започна да мие зеленчуците. — Той не знае, че ще си тук — призна тя.

Гейб стисна устни. Първата му мисъл бе, че е постъпила нечестно към баща му, като не му е казала каква е целта на вечерята. После реши, че е всъщност много проникателна.

— Защо не му каза? — искаше да овладее чувствата си, докато чуе обясненията ѝ.

— Не знам — въздъхна тя. Очите ѝ срещнаха неговите и той не откри в погледа ѝ нищо неискрено. — Мислех... Мислех, че ще е по-сигурно да дойде, ако не очаква да те види. Може би трябва да му се обадя и да го предупредя.

— Не! — Гейб ѝ препречи пътя към телефона. — Няма защо. Той е възрастен човек. Достатъчно си се грижила за него.

Кетрин прехапа устни и се замисли.

— Когато ти дойде в магазина, го изненада и не стана добре — спомни си тя. — Не знам защо реших, че сега ще се получи. Всичко оплесках — остави ножа и въздъхна печално.

Изведнъж го осени мисълта, че тя е по-нервна от него. Гейб прекоси стаята и я докосна успокоително. Рамото под мекия пуловер бе крехко, а косата ѝ ухаеше на люляк. Жестът му обаче имаше неочакван ефект върху самия него — обзе го желание да плъзне ръка по гърба ѝ, да я прегърне и привлече към себе си, да зарови лице в меките ѝ къдрици и да притисне устни към гладкото високо чело.

Кетрин вдигна очи към него и той се зачуди дали е прочела желанието в погледа му, дали го чувства във връхчетата на пръстите му. Но тя каза само:

— Съжалявам, че го приемам толкова навътре, Гейб. Просто... Искам всичко да мине добре. Толкова се безпокоя за Тим...

Тим. Тя се безпокоеше за баща му, не за него. Отдръпна ръката си и направи крачка назад.

— Не се безпокой — отвърна безизразно. — Той е по-издръжлив от нас двамата, взети заедно.

Издръжлив или не, Тим Шендлър знаеше кога да се появи. Гейб едва бе спрял да говори, когато на вратата се позвъни. Кетрин му хвърли бърз тревожен поглед и се втурна навън, бършейки ръце в престилката.

Гейб остана на мястото си, заслушан във веселия ѝ глас и характерното ръмжене на баща си. Помисли колко близо до нея беше само преди секунди. Можеше да ѝ прошепне, че я желае. Можеше да наведе глава и да я целуне. Вместо това ѝ позволи отново да насочи вниманието си към баща му.

— „Трагедията на семейство Шендлър“, второ действие — промърмори той под носа си и излезе от кухнята, за да посрещне нищо неподозиращия си баща.

— Какво правиш тук?! — възкликна Тим, както и трябваше да се очаква.

— Същото, което и ти — отговори Гейб спокойно. — Кетрин ме покани на вечеря.

Тим погледна към Кетрин, която закачваше мушамата му.

— Би трябвало да те застрелям.

— Няма да посмееш — усмихна се тя безгрижно. — Магазинът ще пропадне без мен — целуна го леко по бузата, въртна се и се запъти към кухнята.

Бащата и синът се спогледаха намръщено.

— Само неприятности създава — забеляза Гейб. — В края на краищата може би трябва да я застреляш.

— Не мога. Тя е права. Магазинът не може без нея.

— Наистина ли е толкова добра? — ако бе толкова необходима за магазина, защо се чувстваше длъжна да целува шефа?

— Разбира се, че е добра — изръмжа Тим. — Всичко, което знае, го е научила от мен. Някой трябва да поеме магазина, когато аз се оттегля — добави той и погледна изразително към Гейб. — Ако нямам наследник, който да се интересува от него, принуден съм да взема мерки — и с тези думи му обърна гръб и тръгна към кухнята.

Страхотно! — помисли си Гейб. *Значи съм лишен от наследство.* Не че се интересуваше. Но все пак бе син на баща си и не му харесваше да бъде изместен.

Останал сам в антрето, през ума му мина да се измъкне, преди нещата да са стигнали до скандал. Но чу как баща му и Кетрин се карат в кухнята и реши да остане. Може би те двамата не бяха толкова единни. Може би Гейб не беше третият излишен в тази абсурдна драма.

В кухнята завари Кетрин да подрежда парчетата печено пиле в чиния за сервиране. Тим крачеше бесен напред-назад. Никой от двамата не го забеляза.

— Така да ми го натресеш! — Тим дръпна ожесточено възела на вратовръзката си. — Така да насилиш нещата...

— Някой трябва да насили нещата — каза Кетрин спокойно. — Нямам никакво намерение да се извинявам.

— Не се извинявай. Заради теб ще хвана язва, но, за Бога, не се извинявай.

— Няма да се извинявам. А ти няма да хванеш язва — продължи тя невъзмутимо. — Приготвила съм вечеря, с която твоят лекар би се гордял.

— Браво. Нямам търпение да опитам — изсумтя Тим. — Ако изобщо мога да я опитам. Сложи ли поне сол на пилето?

— Не. Подай ми този панер, ако обичаш. Трябва ми за франзелите. И, ако те интересува, те също са безсолни.

— Браво! Не стига, че си приготвила още един скандал с Гейб, ами и ще ме караш да ям здравословна храна. И каква ще ми е наградата?

— Наградата ти ще е да живееш по-дълго и да си говориш със сина си. Доколкото познавам наградите, тази не е за пренебрегване.

— Доколкото познавам вечерите, тази ще ме отегчи до смърт. Ще мога ли поне да си сложа подправки на салатата?

— Не. Би ли я занесъл в трапезарията, ако обичаш? Подредила съм масата там — тя му подаде купата със салата и го побутна към вратата. Той забеляза Гейб и се намуси.

— Аз лично мисля, че яденето изглежда много вкусно — обади се Гейб. Каза го не защото искаше да вземе страната на Кетрин, а защото беше истина. Обикновено се хранеше в ресторант или си претопляше готова храна в микровълновата печка. Истинската домашна кухня бе рядко удоволствие за него.

При звука на гласа му Кетрин скочи. Обърна се бързо, забеляза искреността, изписана на лицето му и прие комплимента със срамежлива усмивка.

— Ако искаш да ми направиш услуга, в хладилника има вино.

Той бе трогнат от готовността ѝ да му позволи да помага. Това го караше да се чувства някак „по-семеино“. Взе тирбушона, който тя му

подаде, извади от хладилника бутилката „Ризлинг“ и се зае да я отваря.

— Баща ми има ли язва?

Кетрин го изгледа с любопитство.

— Има гастрит — отговори тя. — Би трябвало да внимава.

— Но май ти внимаваш вместо него.

— Не искам да се превърне в нещо сериозно — обясни тя. —

Баща ти е класически язваджия. Ядосва се за всякакви дреболии... Тревожа се за него.

Дали се тревожеше за него като майка? Или като любовница?

— Вино — съобщи Тим, който влезе в кухнята и видя бутилката.

— А от него ще ми бъде ли дадено, доктор Брус?

— Точно един напръстник — подразни го Кетрин, свали си престилката и излезе с франзелите.

— Тази жена е ужасна — промърмори Тим, взе чинията с пилето и я последва.

Не, помисли Гейб, тази жена е магьосница. Дори ако нямаше желанието към нея, дори ако тя бе сериозно обвързана с баща му, не можеше да не ѝ се възхищава. Човек, който си позволяваше да се държи така с Тим Шендлър, заслужаваше уважение.

Той занесе виното в столовата, която бе точно толкова приятна, колкото и кухнята. При вида на масата, отрупана с печено пиле, препечени франзели, картофи и салата, веднага огладня.

— Кога си успяла да приготвиш всичко това? — попита той. — Не беше ли днес на работа в магазина?

Кетрин му кимна да седне на стола отдясно на нея.

— Много от нещата приготвих снощи — обясни тя и посочи на баща му стола отляво. — Пък и наистина е много лесно, ако човек не си губи времето с всякакви сосове и заливки.

Тим ясно разбираше, че това са камъни в неговата градина.

— Щом си толкова умна — изсумтя той, — кажи какво се надяваш да постигнеш, като се съюзяваш със сина ми.

Гейб потисна усмивката си. Да се съюзи с Кетрин — това му харесваше. Харесваше му всичко, което го караше да се чувства по-близък с нея.

— Знаеш много добре — отговори Кетрин и започна да раздава храната. — Вие двамата трябва да...

На вратата се позвъни. Тя се извини и се изтича навън.

Гейб се зачуди дали това е предварително замислено, някакъв номер, за да ги остави сами. Внезапно се озоваха само двамата, очи в очи, разделени само от една маса с вкусоти и красиви цветя. Той почовърка картофите с вилицата си, пое дълбоко въздух и вдигна поглед към баща си. Все някой трябваше да направи първата крачка.

— Добре. Трябваше да ти пиша, че пристигам в Кънектикът.

— Трябваше да ми пишеш, по дяволите! Една-две картички годишно...

„Пристигнах в Берлин, ще прекарам известно време във Висбаден. В броя на «Нюз уърлд» от първи юни ще излезе моя статия.“

— Само толкова ли можеше?

— Във всеки случай повече от теб. Ти изобщо не ми пишеше.

— Половината време дори не знаех къде си.

— А другата половина?

— Другата половина... — Тим се намръщи и поклати глава. — През другата половина си мислех, че все едно не те интересува. Ти си имаше свой живот. Предполагах, че не искаш да ти досаждам с моя.

— Това е много силно предположение — забеляза Гейб кисело. И много съмнително. Баща му очевидно си бе избрал ролята на страдалец, но нямаше основания. Гейб би бил повече от щастлив да общува с него.

— Моят живот — заяви Тим — е магазинът. А ти, мога да се закълна, никога не си се интересувал от него.

Точно в момента Гейб силно се интересуваше. Интересуваше го всичко, в което Кетрин Брус играеше такава важна роля. Но и преди да я срещне, не бе имал никакви възражения срещу самия магазин.

— Не магазинът ме дразнеше — възрази той. — Дразнеше ме, че ти се опитваш да ми го напъхаш в устата.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Преди Гейб да отговори, в стаята влетя висок младеж с къдрава руса коса.

— Хей, господин Шендлър, как е? — прогърмя той и протегна ръка към Тим.

Тим я пое.

— Радвам се да те видя, Майк — каза той с цялата учтивост, на която бе способен.

Кетрин се появи на вратата.

— Майк, това е Гейб, синът на Тим Шендлър. Гейб, запознай се с брат ми Майк.

— Приятно ми е — каза Майк.

Гейб се надигна от стола да поеме ръката му. Веднага забеляза приликата между брата и сестрата. И двамата бяха руси, поразително красиви и излъчваха здраве и добро настроение.

— Съжалявам, че ви безпокоя — извини се Майк, — но съм тръгнал на просия. Ако Кети не ми даде колата си, съм загубен.

— Защо не вземеш колата на мама? — попита Кетрин и изчезна в кухнята.

— Тя вечеря с Джини и Боб в Меридън — извика той през рамо. — Тръгна преди един час. А моят акумулатор е свършил. Нямах да те моля, Кети, но имам наистина много важна среща.

— С кого? — чу се от кухнята.

— С Дженифър Люис.

— Тя пък коя е? — появи се Кетрин на вратата с ключовете за колата.

— Инструкторката по гимнастика от Уотърбърк — Майк взе ключовете и я погледна многозначително. — Онази с червената коса и с големите...

— Добре, добре — прекъсна го сестра му припряно. — Помня.

— Да-а, човек не може да я забрави — Майк я прегърна набързо и се поклони на гостите ѝ: — Шендлър, баща и син, съжалявам, че ви обезпокоих. Приятна вечеря. Ако си изпразните чиниите, Кети може да ви даде дори и десерт — и с тези думи изблъска сестра си от столовата.

Отново насаме с баща си, Гейб опита да си спомни за какво говореха. За магазина. Разбира се. Любимата тема на баща му. Искаше да обясни, че ако мразеше за нещо магазина, то бе, че баща му винаги го използваше като оръжие срещу него. Според Тим, Гейб бе лош син, защото не искаше да превърне магазина в свой живот. Бе неблагодарен, защото не бе желал да прекара прекрасните летни дни на своята младост в складовете и канцелариите, усвоявайки работата. Бе

налудничав, защото приемаше магазина като затвор, който би го задържал в Брентън. Бе предател, защото имаше нахалството сам да избира пътя си в живота, вместо да позволи на баща си да го направи провинциален магазинер, като себе си.

Но точно сега не искаше да се впуска в тази тема. Уморяваше се дори само да мисли за това. Ако започнеха да говорят, щяха да се скарат. Затова се зае с вечерята си. Пилето бе сочно и вкусно, картофите — чудесни, франзелите топли и меки, виното точно колкото трябва сухо. Всичко бе прекалено хубаво, за да го разваля с един скандал. Затова той ядеше, заслушан във веселото бърбрене на Кетрин и брат ѝ в антрето и се чудеше защо някои семейства са толкова пощастливи от други.

След като предупреди за последен път Майк, че педалът на съединителя заяжда, Кетрин му помахаша за довиждане и затвори вратата пред нестихващия дъжд. Тишината в трапезарията не предвещаваше нищо добро. Почти бе успяла да накара Тим и Гейб за започнат истински разговор — когато ги остави, за да отвори, ги чу да разменят една-две думи в нейно отсъствие.

Докато приготвяше снощи пилето, си представяше днешната вечеря със сълзи и радостни прегръдки. Представяше си, че след един-два неуспешни опита Гейб и Тим ще се разберат, ще зачертаят миналото и ще ѝ благодарят, че ги е накарала да се срещнат. Най-важната ѝ цел бе да излекува Тим от лошото му настроение, но също си фантазираще, че може да се окаже миротворец като за Нобелова награда, велика героиня, спасила семейство Шендлър.

Продължаващото мълчание в трапезарията ѝ играеше по нервите. Героиня! Влезе в трапезарията и завари двамата мъже заети с храната си. Сега спокойно.

— Е — каза тя бодро и седна между тях, — радвам се да видя, че още не сте се сбили.

Гейб остави вилицата, взе чашата си с вино и се усмихна замислено:

— Ние имаме опит в съвместните вечери. Кога за последен път вечеряхме заедно, татко? Преди три години?

— По-отдавна — намръщи се Тим. — Поне три и половина.

— Преди три години — настоя Гейб. — Тогава живеех в Бостън...

— С онази дама — спомни си баща му на глас.

Гейб стисна зъби и бързо погледна към Кетрин, сякаш да прецени реакцията. Тя не бе особено впечатлена или възмутена. Той бе хубав мъж, известен чуждестранен кореспондент. Която и да е била жената в Бостън, без съмнение е била една от многото.

Въпреки това не можеше да не се трогне от мисълта, че той се интересува какво впечатление ѝ прави. Насили се да се усмихне и Гейб отвърна на усмивката ѝ.

— Отидохме в някакво модно френско ресторантче — обърна се той към баща си.

— Помня. Получих страшни киселини.

— От храната или от компанията? — засмя се Гейб.

— Кой знае? Вероятно и от двете — Тим присви очи. — Спомням си също, че тази жена искаше ти да се установиш на едно място и да работиш в магазина. Следващия път, когато чух за теб, ти вече беше в Лондон.

— „Нюз уърлд“ ми предложи хубава длъжност — каза Гейб хладно.

— Ти просто не можа да понесеш идеята да си заемеш мястото в магазина — обвини го Тим. — Мислиш, че да се установиш, значи да предадеш Богу дух.

— Може би. Може просто да не съм създаден за такъв живот.

— Също като майка ти. Тя цял живот пътуваше, търсеше нещо ново, нещо различно. Никога никъде не беше достатъчно добре като за нея.

— Остави майка ми на мира! — сопна се Гейб.

— Защо? Тя е виновна за всичко...

Гейб хвърли салфетката и стана.

— Страх ме е, че трябва да си тръгвам — каза той на Кетрин уморено.

— Разбира се, заминавай! — извика Тим. — Също като майка си. В момента, в който стане напечено, просто бягаш.

— Тя умря, татко. Ако не можеш да уважаваш нея, уважавай поне мен.

— Не си заслужил — Тим също остави салфетката. — Тръгвам.

— Не! — извика Кетрин ужасена. Всичките ѝ планове се проваляха.

— Този човек — посочи обвинително Гейб към Тим, макар че говореше на нея — е магаре.

— Този човек е твой баща! — възрази тя, протегна ръка през масата и го хвана за рамото. Усети свитите му мускули, кипящия в цялото му тяло гняв. Ако той си тръгнеше, никога нямаше да може да го убеди да се срещне отново с Тим. — Остани, моля те.

За нейна изненада той се подчини и седна, пронизвайки я с тъмния си загадъчен поглед. За момент тя усети, че не може да отдръпне ръка от рамото му, нито да отмести очи от него. Сякаш най-важното нещо на света бе да не му позволи да си отиде.

— Той може да остане, ако иска — стресна я Тим. Съвсем бе забравила, че още е тук. — Аз тръгвам. Може би ще успееш да му налееш малко ум в главата, ако ме няма.

— Не, Тим, остани и ти — възрази припряно Кетрин, смутена, че толкова е била омагьосана от Гейб, та за момент е изпуснала от вниманието си баща му. — Направила съм десерт — добави тя и се запъти към кухнята.

— Ще го пропусна, Кети — поклати глава Тим. — И без това трябва да се върна в магазина.

— Защо? Вече е седем и половина.

— А ние работим до девет. Силвия ми е оставила да прегледам цяла купчина фактури — той профуча покрай нея и излезе.

Тя погледна слисано след него. Знаеше, че трябва да го върне, но сякаш бе замръзнала и не можеше дори да извика. Чу шумоленето на мушамата му, отварянето на външната врата, поройния дъжд и затръшването зад гърба му.

— Трябваше да го спра — каза повече на себе си.

— Той е възрастен човек — забеляза Гейб вече за втори път тази вечер. — Искаше да си отиде, затова го направи.

Тя се обърна към него. Облегнат назад, той се усмихваше колебливо и замислено се почесваше по брадата. Когато срещна погледа ѝ, усмивката му стана по-широка.

— С удоволствие бих хапнал десерт, ако предложението все още е в сила.

Кетрин преглътна. Не бе очаквала да остане насаме с Гейб. Освен това не бе очаквала и той така да ѝ действа, толкова осезателно да

чувства силните му ръце, гъвкавото му тяло и хипнотичните му сиво-кафяви очи. Но той бе неин гост и тя му дължеше десерт.

— Предложението още е в сила — каза тя и успя леко да се усмихне. — Но бих искала първо да поразчистя тук.

— Ще ти помогна — предложи той, стана и събра няколко чинии.

Докато носеха съдовете към кухнята, почти не разговаряха. Само от време на време Гейб питаше кое къде да сложи. Кетрин натрупа чиниите в умивалника, изплакна ги и ги подреди в миялната машина, а той загърна с фолио остатъците от храната и ги прибра в хладилника.

Бе удивена от спокойствието, възцарило се в къщата, докато работеха. Не че вътрешно бе съвсем спокойна, но причината бе, че чувстваше Гейб, знаеше точно къде е, дори ако не можеше да го види.

— Искаш ли кафе? — попита тя, изтръска ръцете си и се обърна несприинудено към него.

Гейб се бе навел над масата и похапваше франзела.

— Ммм! — той сви рамене. — Това беше най-хубавата вечеря, която съм ял от години. — Извинявай, че се държа като прасе.

— Така ли? — похвалата ѝ се струваше пресилена, но въпреки това я зарадва. — Ами модното френско ресторантче в Меридън?

— Не беше толкова добро — отсече той и стана от масата. — Не ми прави кафе. Предпочитам да довърша виното.

— Добре — каза тя тихо. Да пие вино с Гейб в усамотението на своя дом ѝ се струваше някак прекалено интимно. В края на краищата, този мъж бе живял с една жена в Бостън и бе скъсал с нея в мига, в който тя се е опитала да го накара да остане в Щатите; този мъж твърдеше, че по природа е неспособен да се установи на едно място; все още беше в ужасни отношения с един от най-важните хора в живота ѝ.

Това бе мъж, в когото вече бе решила да не се влюбва. Той бе страхотен, очарователен, секси — но не беше за нея.

Кетрин извади от хладилника банановия сладкиш. Горкичкият Тим, помисли тя. Ако беше останал, щеше да хапне нещо греховно недиеетично.

— Боже мой! — възкликна Гейб и пое от нея чиниите. — И това ли си направила снощи?

— Само благовете. Днес през обедната почивка си дойдох и направих крема.

Той допълни чашите, а Кетрин отрязва едно голямо парче за него и по-малко за себе си. Гейб вдигна чашата си в мълчалив тост, отпи и опита от сладкиша.

— Невероятно! Къде си се научила да готвиш така?

— От майка ми.

— Майка ти живее наблизо, така ли?

Сигурно бе разбрал от разговора с брат й.

— През три преки — обясни тя. — Майк временно живее при нея, докато спестява за университета.

— Аха. А Джини?

Определено не изпускаше нищо.

— Това е по-малката ми сестра. Тя и съпругът й живеят в Меридън. А най-малкият ми брат още учи.

Той я погледна замислено.

— Значи цялото ви семейство е тук, а?

— Да. Ние сме много привързани към този град.

— Ох, недей! Наслушал съм се на такива поучения от баща ми.

— Нямам намерение да те поучавам. Брентън е чудесен град, но не е за всеки.

Гейб сякаш изпита облекчение.

— А не ти ли е скучно? Тук никога нищо не се случва.

— Защо, много неща се случват. Всяка есен листата пожълтяват. През зимата вали сняг. Напролет целият град потъва в цветя. А през лятото имаме парад по случай Деня на независимостта. Раждат се деца, умират хора, влюбват се...

— Още едно проявление на твоята философия тип „Уолт Дисни“? — прекъсна я той с усмивка.

— Нямаме протестни демонстрации около складовете за боеприпаси, нито членове на Зелената партия, които да цапат с пилешка кръв стените на кметството. Различно е от живота, с който ти си свикнал, но не е скучно. Ни най-малко.

Гейб бе свършил със сладкиша и отдръпна стола си от масата, за да си протегне краката.

— Разбирам защо баща ми толкова те харесва — каза той тихо и се усмихна. В тона му нямаше нищо враждебно, нито следа от гняв

или язвителност.

— Това, което харесва баща ти, е моят опит в работата. Аз помогнах за развитието на магазина, осъвремених стила му и подобрих морала на служителите.

— Вярвам ти — съгласи се той. — Но интересът му не се ограничава само в рамките на работата, нали?

Какво целеше?

— Ние сме приятели. Познавам го от тринадесет години.

— Освен това ти понасяш неговия характер — подчерта Гейб. — Малко хора биха могли. Майка ми не можеше да го търпи. Аз също не мога.

— Всеки има някои отрицателни качества. Ако искаме другите да проявяват търпимост към нас, трябва и ние да се научим да проявяваме търпимост към тях.

— А какви са твоите отрицателни качества? — попита той заинтригуван.

Разговорът започваше да става прекалено личен. Кетрин се засмя и остави чашата си на масата.

— Първо, имам поглед към света тип „Мики Маус“.

— Второ?

— Второ... — осмели се да вдигне очи към него и откри, че погледът му е прикован върху нея, косата е паднала върху високото чело, очите му блестят, а в ъглите на устата играе усмивка. — Второ, не обичам мъже, които задават прекалено много въпроси.

— И това го казва човек, който се бори за годишната награда „На всяко гърне мерудия“? — сигурно бе усетил нарастващата ѝ съпротива. — Аз съм журналист, а журналистите имат навика да задават прекалено много въпроси. Ти имаш пълното право да отговориш „Без коментар“.

— Ще го запомня — обеща тя.

Той допи чашата и я остави на масата.

— Ние с баща ми май наистина те уморихме — каза замислено.

— Аз и не очаквах да се получи кой знае какво.

— Това не ми звучи много в стил „Мики Маус“ — той наклони глава и се загледа в нея. — Наистина ли мислиш, че можеш да ни спасиш от катастрофа?

— Вие вече сте претърпели катастрофа. Всичко, дори един скандал, е по-добре от това.

Гейб се усмихна и започна да си подсвирква песничка от „Мики Маус“. Кетрин се засмя. След като всичките ѝ илюзии бяха разбити, не би повярвала, че тази вечер нещо може да ѝ се стори смешно. Усети как напрежението ѝ се разсейва.

Предложи му още едно парче сладкиш, но той отказа.

— Прерядох. Но ако някой път пак ме поканиш на домашно приготвена вечеря, обещавам да дойда.

— Ти да не обичаш да ходиш по гости, за да си хапваш?

— Не. С удоволствие бих се реванширал... в някой ресторант. Не ме бива за готвач.

Дали опипваше почвата? Или просто се държеше любезно? Не бе сигурна как да отговори, затова стана и започна да събира останалите съдове от масата. Остави ги в умивалника, обърна се и откри, че Гейб е зад гърба ѝ.

— Нещо лошо ли казах? — попита той, очевидно почувствал нервността ѝ.

— Може би.

Той я погледна напрегнато, сякаш се опитваше да разбере какво значи това. Явно не успя и въздъхна.

— Кажете ми само едно нещо, Кетрин. Той притежава ли те?

— Кой да ме притежава? — попита тя объркано.

Единственият му отговор бе една загадъчна усмивка. Той отново започна да си подсвирква песента на Мики Маус и се върна в трапезарията да събере чашите.

Кетрин го изпрати с поглед. Защо мислеше, че някой трябва да я притежава? И кой? И защо изведнъж се развесели?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Наистина смяташе да си тръгне. Фактът, че Кетрин не разбра въпроса дали баща му я „притежава“, бе по-добър отговор, отколкото се бе надявал да получи и бе напълно готов да завърши вечерта с тази добра поличба.

Но когато отвори входната врата и се изправи пред разразилата се буря навън, се поколеба. Валеше пороен дъжд. Тежкият нощен въздух се раздираше от гръмотевици. Колата му до тротоара почти не се виждаше.

— Може би в края на краищата ще те убедя да пиеш едно кафе — обади се зад него Кетрин. — Не искам да те мисля как ще пътуваш чак до Мидълтаун в такава буря.

Гейб се обърна към нея. Лицето ѝ бе невинно и някак странно нерешително, очите ѝ избягваха неговите. Нямахше как да изтълкува погрешно поканата ѝ. Въпреки това му стана приятно, че тя се безпокои за него и че компанията му не ѝ е омръзнала.

— С удоволствие — отговори той.

Върнаха се в кухнята. Тя не каза нищо, докато зареди кафеарката и подреди таблата. Когато кафето бе готово, наля в чашите, обърна се към Гейб и срещна погледа му за пръв път, откакто го покани да остане.

— В кабинета ще бъде по-удобно.

На Гейб му беше удобно и в кухнята, и в трапезарията, и дори в антрето ѝ. За негова изненада и голямо удоволствие, бе започнало да му е приятно в нейно присъствие.

Кабинетът се оказа малък, но уютен, облицован с ламперия, с цветен телевизор в единия ъгъл, лавици с книги и стереоуредба. На стената висяха снимки в рамки — вероятно членове на семейството ѝ, всички еднакво руси, синеоки и красиви. До масичката имаше диван и люлеещ се плетен стол.

Кетрин остави таблата и седна на дивана. Гейб се разположи до нея, като дискретно остави една възглавница разстояние. Сложи си

мляко в кафето, разбърка и вдигна чашката. Кафето се оказа прекалено горещо, затова го остави и се усмихна. Тя бързо отвърна на усмивката му и се загледа в дъжда през прозореца.

Въпреки че го покани в кабинета, не изглеждаше да ѝ е много удобно. Позата ѝ бе скована, устните стиснати, ръцете свити в скута. Защо бе толкова напрегната? Лично той ли я караше да бъде нервна, или мъжете изобщо? Не бе ли свикнала да посреща мъже насаме в дома си? Страхуваше ли се от него, или просто бе срамежлива?

След като бе решил, че е любовница по сметка на баща му и бе видял как успя да ги събере двамата на вечеря, трудно можеше да си представи, че е срамежлива. А при всичките ѝ качества — красота, професионални постижения, кулинарни умения и заразителен, макар и малко старомоден оптимизъм, не можеше да повярва, че няма опит с мъжете. Бе просто прекалено привлекателна, за да остане незабелязана.

— Заради майка ти е, нали? — каза тя внезапно.

Гейб припряно отклони мислите си от сексуалния и живот.

— Какво заради майка ми?

— Вие с баща ти изглежда можете да говорите съвсем нормално, докато не стане дума за майка ти. Това е ябълката на раздора, така ли?

— Една от тях — замисли се дали желае да говори с нея за родителите си и реши, че ако тя иска, той няма нищо против. Интересът ѝ към него засега до голяма степен се основаваше на отношенията ѝ с баща му.

— Тя дълго ли боледува? — попита Кетрин.

Гейб погледна към нейния ъгъл на дивана. Очите ѝ не трепваха. Сигурно бе започнала тази тема като един вид самозащита. Ако не говореха за проблемите му с Тим, можеха да заговорят за нещо поинтимно. Той би могъл да спомене, че устните ѝ са неудържимо изкусителни, че дори когато е с широки панталони, дългите ѝ крака го съблазняват, че я желае. Разговорът за майка му бе определено побезопасен.

— Почти две години — отговори той.

— Беше ли с нея накрая?

Гейб отпи от кафето и кимна.

— Успях да се връщам в Щатите за една-две седмици всеки месец. Планирах пътуванията си така, че да съм с нея, когато е на

хемотерапия. Това беше мъчително и тогава тя имаше най-много нужда от мен. Редакторите ми в „Нюз уърлд“ се отнасяха с разбиране и можех да снова напред-назад.

— Много любезно от тяхна страна.

— Да — а може би беше избрала тази тема, защото искрено искаше да научи нещо повече за него? Надяваше се да е така. — Странно наистина. През тези последни две години с майка ми станяхме по-близки, отколкото за цялото време преди това. Понякога нещастieto сближава хората.

— Не бяхте ли близки с майка ти? — изненада се Кетрин. — Според Тим непрекъснато сте били в съюз срещу него.

— Ако още не си разбрала, баща ми често е доста далеч от истината.

— Не бъди груб, Гейб — укори го тя неочаквано нежно. — Всеки приема нещата от собствената си гледна точка. Баща ти може и да се лъже, но той е нормален човек. Виждал е, че прекарваш много повече време с майка си. Естествено е било да предположи, че сте близки.

— Добре, не е съвсем луд — отстъпи Гейб. — Аз наистина прекарвах с майка си повече време. Наистина израснах под нейно влияние. Но също е вярно, че прекарвах летата с баща си, и дори да не бях слушал оплакванията на майка си, щях и сам да се убедя, че той не е цвете.

— Значи баща ти не е цвете — повтори тя. — И затова ти реши да го отрежеш.

— Той ме отрязва, не аз него — възрази Гейб. Не искаше да се бори с Кетрин, но и не искаше да изглежда, че се отбранява. — Винаги съм усещал, че единственият начин да получа вниманието му е да обичам магазина колкото него. Проблемът беше, че аз не го обичах. За мен той беше просто... Просто магазин, мястото, където работи баща ми. Той го боготвори. Аз не мога.

— Не мисля, че боготвори магазина. Наистина, той е много важна част от живота му...

— По-важна от мен. Във всеки случай, така ме караше да се чувствам, когато бях дете — той въздъхна и допи кафето си. — Мен не ме интересуваше как се управлява магазин, а той не искаше да приеме този факт. Затова ме отхвърли.

— Не те е отхвърлил — настоя Кетрин. — Ти си негов син.

Сякаш това от само себе си бе достатъчно, за да не бъде човек отхвърлен.

— Аз бях десет-единадесетгодишен, а той можеше да говори само какво трябва да уча, за да поема един ден магазина. Нито веднъж не ме попита какво искам да уча, какви книги чета, колко гола съм вкарал или каква музика обичам. И никога, никога не попита за майка ми. Аз бях дете, Кетрин. Майка ми беше много важна за мен. А баща ми се държеше така, сякаш тя не съществува. Когато исках да ѝ се обадя по телефона, той излизаше. Когато получех писмо от нея, не питаше какво пише. Тя бе моя майка. А баща ми ме мразеше заради това.

Изведнъж му дойде наум, че за пръв път изразява толкова ясно чувствата си пред някого и се засрами, че това е точно Кетрин. Тя обаче сякаш нямаше нищо против. Прие думите му, без да го съди. Лицето ѝ изразяваше съчувствие, нищо друго.

— Той ми е говорил малко за майка ти. В такива случаи винаги съм усещала горчивина, но не и омраза.

— О, мразеше я!

— Така ли мислиш? — тръсна глава. — Не разбирам обаче защо, ако наистина са имали такъв ужасен брак, са прекарвали толкова време заедно.

— Според майка ми една от причините е, че баща ми не е искал развод. Той е традиционалист. Ненавижда промените. Исканещата да са такива, каквито са. Също както с магазина — той го е поел от баща си, значи аз трябва да го поема от него — Гейб въздъхна уморено. — Майка ми наистина се е опитвала да го обича. Изтърпяла е цели осем години, защото все се е надявала, че любовта му ще се върне. Доколкото разбирам... — усмихна се смутено и замълча.

— Доколкото разбираш? — подсказа му Кетрин.

Той я погледна и сви рамене.

— Доколкото разбирам, те са имали фантастичен сексуален живот. Майка ми казваше, че никой друг мъж не е бил толкова добър.

— Наистина ли ти е говорила за това? — изненада се Кетрин.

— Към края, когато умираше — обясни той, — майка ми говореше всякакви странни неща. Каза ми, че татко винаги ѝ се е струвал раздвоен. През повечето време е бил сухар, отдаден на работата си. Но в леглото изведнъж се превръщал в изобретателен

Ромео... Възмутих ли те? — попита той, изведнъж забелязал разширените ѝ от изненада очи.

— Не, просто... Малко ми е трудно да си представя Тим в тази роля.

Ако не можеше да си представи баща му в тази роля, значи определено не бяха любовници.

— Знаеш ли, винаги съм се чудил какво точно съм наследил от баща си — усмихна се Гейб дяволито.

— Като начало упорството — засмя се Кетрин, правейки се, че не разбира намека му.

— Всички имаме някои отрицателни качества — цитира я той. — Ако баща ми е имал само една положителна черта, надявам се да я е предал на мен.

— Той има повече от една положителна черта — защити го Кетрин. — Понякога и упорството може да е положително.

— А ти какво си наследила от баща си? — достатъчно бяха говорили за неговите родители. Сега бе негов ред да научи нещо повече за нея.

За момент тя се замисли, след това се облегна назад.

— Имам например неговата амбициозност. Той искаше децата му да постигнат повече от него. Работеше в една голяма застрахователна компания в Хартфорд и мразеше бюрокрацията. Винаги ни казваше да се стремим сами да сме си началници.

Точно така — помисли Гейб. — *Стани си сама началник, като влезеш под кожата на някой собственик на магазин, който няма наследници.* Макар вече да мислеше, че Кетрин не спи с баща му, не можеше да се освободи от подозренията за мотивите ѝ да се сприятели с Тим. Но каза само:

— Сигурно и твоят баща е бил упорит. Или си наследила упорството от майка си?

— Мислиш ли, че съм упорита? — засмя се недоверчиво Кетрин. — Сестра ми Джини е много по-упорита от мен. Брат ми Били също — замислено прокара пръст по ръба на дивана. — На времето много завиждах на хората, които са загубили родителите си като теб... Нали разбираш, които са имали време да се подготвят за това. Баща ми загина при автомобилна катастрофа. Беше толкова внезапно... Не можах да се простя с него, да му кажа колко го обичам.

Гейб не вярваше в това. Разбира се, тя може да не е произнасяла тези думи. Но той я бе виждал как се държи с брат си, с Тим... И поведението, и жестовите, и блестящите очи издаваха любовта ѝ. Нямахте как да знае, но бе сигурен, че ако е обичала баща си, той го е усещал.

— Много по-лошо е да гледаш как някой страда от неизлечима болест — каза ѝ той. — Мисля, че една бърза, внезапна смърт е много по-лека... Поне за жертвата със сигурност.

— И двата начина са ужасни — усмихна се тя горчиво.

Гейб я погледна. Въпреки разстоянието, което ги разделяше, той се чувстваше близо до нея — и духовно, и емоционално. Не само че и двамата бяха преживели смъртта на любим човек, но и можеха да говорят за това, можеха да споделят скръбта си толкова естествено. Каквито и да са били нейните причини, той разбираше защо баща му се е сприятелил с нея.

Дъждът зад прозореца утихна.

— Май е време да тръгвам — каза той неохотно. Ако трябваше да си отиде, то сигурно моментът бе сега, когато между тях бе започнало да се заражда приятелство.

Кетрин погледна часовника си и кимна.

— Изглежда бурята отминава.

Гейб стана и занесе таблата в кухнята. След това отидоха заедно до антрето.

— Благодаря — каза той.

— Няма защо. Печеното пиле е най-лесното нещо на света.

Нямаше предвид храната, но като стана дума за нея, тя също заслужаваше похвала.

— Ами сладкишът? Той сигурно ти е коствал известни усилия.

— Не и ако използваш полуфабрикат с ванилия — прошепна тя заговорнически и се усмихна дяволито.

— Значи това е тайната ти! Полуфабрикат!

— Съжалявам, че съм разбила илюзиите ти.

Тя стоеше близо до него, облежната на вратата. Ако се съсредоточеше, можеше отново да усети люляковия аромат на косите ѝ. Едва не ѝ каза, че доколкото е разбила илюзиите му, няма защо да се извинява. Радваше се, че няма опасност да бъде съперник на баща си.

Много пъти се бе лъгал в хората, но никога досега не бе изпитвал такава удоволствие от това.

— Не ти благодарях за вечерята — каза той. — Благодаря ти, че полагаш толкова усилия заради мен и баща ми, че се вълнуваш от това.

— Наистина се вълнувам — отговори тя с блеснали очи, сякаш това обясняваше всичко.

— Знам — осмели се да сложи ръка на рамото ѝ. — Аз също се вълнувам — и не само от усилията ѝ да го събере с баща му.

Повече не можеше да се въздържа. Наведе се към нея.

Целувката му не бе съвсем неочаквана. Цяла вечер усещаше как Гейб се опитва да я съблазни. Той не го правеше съзнателно, но откакто Тим избяга от къщата, Кетрин забрави каква бе първоначалната ѝ цел. Сега вече се опитваше не толкова да сдобри Тим и сина му, колкото да опознае Гейб Шендлър.

Все още не бе сигурна кой всъщност е той, но вече знаеше, че каквито и недоразумения да има с баща си, не е такъв неблагодарен егоист, за какъвто го представяше Тим.

През цялата вечер той бе услужлив и откровен. Бе проявил чувство за хумор. Бе успял да се почувства като у дома си на непознато място... И да я накара да се чувства у дома си с него.

Освен това умееше да се целува. Без да отмества очи от него, тя позволи на устните си да се движат с неговите, нежни и ненастойчиви. Не искаше да прекъсва рязко целувката, но имаше достатъчно чувство за самосъхранение, за да не ѝ се отдаде напълно. Внимателно вдигна ръка и обви пръсти около рамото му. Усети твърдите мускули под ризата и топлината на тялото му.

Той леко се отдръпна и прошепна:

— Красива си.

— Какво?! — изненадата ѝ не бе плод на фалшива скромност. Просто не бе очаквала комплимент от него.

Очевидно обаче комплиментът не бе предназначен да размекне сърцето ѝ.

— Ако си живяла в Брентън през всичките тези години, когато лете трябваше да идвам при баща ми, защо не съм те забелязал? Не помня да съм виждал тук хубави момичета.

— Значи не си гледал. В града има много хубави момичета. Що се отнася до мен... Не знам на колко си години, но ако си поне с две

по-голям от мен, по това време съм била едно къдраво палаво хлапе.

— Сега съм на тридесет и четири.

— Ето! — заключи Кетрин тържествуващо. — Значи когато си бил на шестнадесет, аз съм била на единайсет. Не е имало как да ме видиш, ако не си имал навика да висиш на бейзболното игрище извън града.

— Ти си играла бейзбол?

— В местния отбор. Тренирахме цяло лято.

Той зарови ръка в златистите ѝ кичури.

— Къдраво палаво хлапе, а? — явно се опитваше да си я представи. — Обзалагам се, че си била най-хубавото хлапе в Кънектикът — пръстът му описа извивката зад ухото ѝ.

Кетрин въздъхна и несъзнателно притисна глава към ръката му, за да се наслади на трепета, който разля из тялото ѝ топлина. Ако Гейб Шендлър ѝ действаше така само като докосваше ухото ѝ, какво ли би станало, ако отново я целунеше? Какво ли би усетила, ако я привлечеше към високото си стройно тяло? Какъв ли би бил като любовник?

Самият факт, че се замисляше за това, бе отговор — поразителен. Унищожителен. Прекрасен.

Той отново се наведе към нея. Този път тя го очакваше. Прегърна го през раменете, наклони глава и не си направи труда да се бори срещу това, което ѝ се струваше неизбежно.

Бе завладяна от силата му, от широките рамене, от твърдите гърди, от плавното поклащане на тялото му, притиснато към нейното. Ако оставеше тази целувка да разцъфне в още по-голяма интимност, без съмнение щеше да бъде прекрасно.

И след това той щеше да си замине. Той бе в Кънектикът временно, само докато му изтече договорът в Методисткия университет. А тя щеше да бъде опустошена.

— Не — прошепна Кетрин, обърна глава и се отскубна. Задъхваше се, треперейки в ръцете му.

Той не се опита да се бори с нея. Само продължи да я прегръща и прокара пръсти през косата ѝ до врата.

— Злоупотребих ли с твоето гостоприемство? — попита тихо.

Тя въздъхна треперливо и облегна глава на рамото му.

— Не... Само че аз не мога... — прехапа устни. За малко да каже „Не мога да си позволя да се влюбя в теб“. Щеше да направи ужасно впечатление, защото Гейб с нищо не бе показал, че има някакво намерение да се влюбва или дори, че се интересува от нея. Той бе светски човек. За него това бе само целувка. Кетрин не бе светска жена. Не че беше прекалено скромна, не че имаше нещо против флиртовете, но интуитивно усещаше, че това, което можеше да започне като флирт с Гейб, положително щеше да завърши като нещо дълбоко, объркано и напълно безплодно. Гейб не обичаше Брентън, не обичаше магазина. Не обичаше всичко това, около което тя бе изградила живота си. Той не бе това, което тя търсеше.

Пръстите му продължаваха да шарят успокоително из косата ѝ.

— Какво не можеш? — попита той нежно.

— Не мога да те оставя да ме целуваш — въздъхна тя и сама усети колко неубедително прозвуча. Успя да се усмихне и го погледна в очите. — Аз почти не те познавам.

— Това лесно може да се промени — усмивката му бе много поискрена от нейната. — Какво ще правиш утре?

— Ще работя.

— Утре е събота — напомни ѝ той.

— Магазинът работи в събота.

— И само защото работи, ти трябва да си там?

Кетрин почувства някакво неопределено недоволство в гласа му, почти гняв. Сигурно му бе заприличала на баща му.

— Не ходя всяка събота — оправда се тя. — Но утре наистина имам да свърша някои неща. Обзалагам се, че и журналистите понякога трябва да работят в събота.

Той отстъпи неохотно.

— А вечерта? Тогава свободна ли си?

— Ами... Не знам — честно казано, не можеше да измисли какво би предпочела да прави, вместо да прекара вечерта с Гейб. Но се страхуваше.

Гейб се загледа в нея. Очевидно търсеше обяснение защо сега тя отстъпва, след като бе отвърнала толкова ентузиазирано на целувката му. Кетрин се молеше той да не може да прочете истината в очите — че вече ѝ е завъртял главата и тя бърза да се оправи, преди да е станало късно.

— Знаеш ли какво — предложи той, — ще ти се обадя утре в магазина и тогава ще ми кажеш.

Настойчивостта му я ласкаеше.

— Добре, обади се.

Той повдигна лицето ѝ към себе си. Кетрин се стегна, очаквайки нова целувка, но Гейб я изненада, и заговори:

— Имам опит да се боря с магазина за внимание, когато става въпрос за теб, смятам да победя — докосна устните ѝ, отвори вратата и изчезна в тъмната влажна нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Гейб дойде около дванадесет и половина и се насочи направо към канцеларията на първия етаж. Нямахше да настоява Кетрин да излезе с него, но мислеше, че ако се появи лично в магазина, тя няма да може да го обвини, че страда от патологично отвращение към него. „Шендлър“ бе важен за нея, а тя започваше да става важна за Гейб.

Но Кетрин не беше там. Той почука на вратата. Никой не отвори. Натисна дръжката, но бе заключено. Преди да успее да тръгне, от съседната врата излезе счетоводителката.

— Гейб Шендлър! — извика тя и се втурна към него. — Чух, че си в града. Това е стаята на Кетрин Брус. За какво я търсиш? Боже, изглеждаш страхотно!

Силвия бе точно такава, каквато я помнеше — преливаща от майчинска любов, ниска, закръглена, с боядисана със синка посребрена коса. Дори ако Гейб предната нощ бе застрелял баща си, тя пак щеше да закудкудяка като квачка около него и да му каже, че изглежда страхотно.

— Благодаря — каза той и предпазливо отстъпи, за да избегне любвеобилната ѝ прегръдка. — И ти изглеждаш добре. Как са децата ти? — реши, че ако я накара да говори за потомството си, ще я отклони от въпроса за Кетрин.

Това бе много рискована маневра. За свой ужас Гейб се озова притиснат в тесния коридор. Цели десет минути Силвия му разказва в подробности за операцията на дъщеря си, за издигането на сина си в службата, за плановете на другия син да пристрои оранжерия към кухнята си, за главната роля на внука си четвъртокласник в училищната пиеса и за мравуняка на внучката си. Но планът му все пак постигна целта си — тя изглежда бе забравила, че го е видяла да чука на вратата на Кетрин.

— Е, Гейб — завърши Силвия, — баща ти от няколко дни е много кисел. Иди го поразвесели.

Гейб се въздържа да каже, че той е причината за лошото му настроение. Само се усмихна, отдръпвайки леко глава в случай, че тя реши да го оцъпи и се запъти към кабинета на баща си, сякаш през цялото време това е било намерението му.

Баща му бе повече от любезен, когато го видя на вратата.

— Ти си като грипната епидемия — измърмори той, без да си прави труда да се надигне от широкото дъбово бюро.

Гейб веднага забеляза промените: картина на стената, саксия на прозореца, компютър на специална масичка до бюрото. Реши, че това е заслуга на Кетрин.

— Защо да съм като грипната епидемия, татко? — нямаше да му позволи да го разстрои с грубостта си.

— Не мога да се отърва от теб — изръмжа Тим, преструвайки се, че е много зает с разпилените по бюрото си документи. — Непрекъснато се появяваш и ме караш да се чувствам зле.

— Поне не съм смъртоносен — пошегува се Гейб. Сам се изненада от доброто си настроение. Вече бе преживял разочарованието, че не намери Кетрин в стаята ѝ, а сега бе в компанията на баща си, която би трябвало още повече да го потисне. Въпреки това бе необяснимо весел.

Тим го изгледа намусено, въздъхна дълбоко и хвърли химикалката, която въртеше в ръцете си.

— Гейб... Сигурно трябва да ти благодаря за усилията. Благодарен съм и на Кети. Но за нас е вече много късно, нали? Не можем ли да оставим нещата, както са, а?

— Не и докато съм тук — той огледа още веднъж кабинета и седна на един от столовете срещу бюрото. — Вместо да си ми благодарен, защо не положиш и ти някакви усилия? Ако не си забелязал, аз съм готов да поема по-голямата част.

— Но защо? — избухна Тим. В очите му бе изписано страдание. — Защо си готов? Защо така изведнъж?

Гейб срещна погледа му. Видя себе си в лицето на баща си — не оредяващата коса, не широкия нос, а тъжния блясък в очите, печалната извивка на устните, тъмните сенки. Явно баща му не се усмихваше достатъчно.

Може би и самият Гейб не се усмихваше достатъчно.

— Майка ми умря — напомни той тихо. — Искам да знам, че на този свят все още има някой, когото мога да нарека свое семейство.

— Семейството не е само кръвна връзка — забеляза баща му. В гласа му вече нямаше гняв. Звучеше философски и малко уморено. — Аз за себе си съм създал ново семейство. Кети е моето семейство. И Силвия, и моите продавачи...

— Тогава нека да стана част от това семейство. Нека поне да го опозная. От години не съм те молил за нищо, татко, но за това те моля. Позволи ми да се запозная с твоето ново семейство и да видя дали за мен има място в него.

Тим го погледна скептично. Явно реши да повярва, че мотивите му са чисти, а интересът му — искрен.

— Виж какво, имах намерение след около половин час да отида на обед. Ако дотогава ми се разкараш от главата, можем да обядваме заедно.

Гейб разбираше колко трудно е било за Тим да направи такова предложение. Овладей усмивката си, за да не изглежда прекалено тържествуващ и стана.

— Ще се върна след трийсет минути — обеща той и бързо излезе, та да няма време баща му да оттегли поканата си.

Този път не спря да почука на вратата на Кетрин. Колкото и да му беше приятно да прекара половин час с нея, знаеше, че трябва да използва времето, за да огледа магазина. Силно подозираше, че единственият начин да избегне споровете с баща си по време на обедата бе да съсредоточи разговора върху любимата му тема.

Първият етаж бе почти какъвто го помнеше: детски дрехи, дамски обувки, спортни стоки, бижутерия, чанти, бельо. Някои артикули от бельото граничеха с риска и в съзнанието му изплува образът на Кетрин в черна дантелена нощница, със смътно очертано под полупрозрачната материя тяло. Или може би с този кремав атлазен комбинезон, откриващ раменете ѝ, падащ изкусително върху гърдите...

Прекалено разсейващо. Ако отпуснеше въображението си в тази посока, никога нямаше да добие представа за магазина.

Прилежно съсредоточи вниманието си върху предстоящия обяд, мина покрай щанд с шалове и портфейли и се запъти към двойните стълби. Изкачи се и спря объркано. Вторият етаж на времето бе мъжки

— по лавиците покрай стените бяха подредени купища ризи; стъклени витрини в стройни редици показваха вратовръзки и носни кърпи, на хромирани закачалки висяха ред след ред строги костюми. Върховен главнокомандващ там бе един надменен мустакат управител. Гейб бе забравил името му, но още помнеше високомерния му поглед и покровителственото поведение.

По някое време между последното посещение на Гейб в магазина и днешния ден вторият етаж напълно се бе преобразил. Скучният кафяв мокет бе заменен с тюркоазен плюшен килим. Навсякъде из помещението бяха поставени екзотични растения, разделящи го на малки бутици, всеки с надпис: „Миньонка“, „Майчинство“, „Делова жена“, „Нощен живот“. В средата на всеки бутик имаше ярко осветен манекен. Манекените бяха крещящо модерни, застинали в неестествени пози с бели блестящи глави без лица.

Думата, която Гейб никога не би използвал, за да опише „Шендлър“, бе „шик“. Но нещата очевидно се бяха променили. Вторият етаж определено бе шик. Стъписа го не само усетът, с който бе подредено това място. Най-впечатляващи бяха многото жени, сновящи между скъпите дрехи. Явно това привличаше купувачите — не просто магазинът, а тези снобски бутици. Някой с тънко чувство за търговия го бе измислил.

Кетрин, сети се той веднага. Баща му никога не би се решил на такава драстична промяна.

В този момент забеляза обекта на мислите си и отново се поколеба. Кетрин стоеше до входа на „Майчинство“ и говореше с млада бременна жена с дълга руса коса. Жената гледаше замечтано широката вълнена рокля на манекена.

— Просто не мога да си позволя да похарча сто и двадесет долара за нещо, което ще облека само веднъж.

Кетрин тихо се засмя. Тя бе с няколко сантиметра по-висока от клиентката си и до нея изглеждаше още по-изящна.

— Защо мислиш, че ще я облечеш само веднъж, Ани?

— Колко пъти мислиш, че ще съм бременна до годишнината от сватбата?

— Колкото поискаш.

— Не говори така! — жената премести поглед от роклята към лицето на Кетрин. Тонът ѝ бе сърдит, но се усмихваше. — Надявам се

само този път всичко да мине добре. Не съм сигурна дали пак ще предизвикам късмета си.

— Знам, че си нервна — потупа я по ръката Кетрин. — Но няма причини. Болницата е добра, а Кит те носи на ръце... което ме кара да мисля, че няма да има нищо против, ако дадеш сто долара за специална рокля за годишнината от сватбата.

— Сто и двадесет — поправи я бременната със смях. — Не прилагай на мен тези трикове — погледна още веднъж към манекена и се обърна. — Ще си помисля.

— Ще я сънуваш — обеща Кетрин и тръгна с нея към стълбите. — Между другото, разчитаме на теб за празненството в магазина по случай Деня на семейството през октомври.

— Разбира се. Освен ако не родя преждевременно или не вляза за нещо друго в болницата — жената се усмихна насила.

Кетрин прегърна приятелката си през рамо:

— Стига си се тревожила. Всичко ще бъде наред. А аз отсега обещавам да бавя бебето... — тя забеляза Гейб, млъкна и му се усмихна срамежливо.

Гейб си спомни колко стеснителна бе снощи, когато го покани да остане още малко. А след това се отпусна, споделяха си, целуваха се. Днес отново се смущаваше в негово присъствие.

— Здравей — каза тихо тя.

— Моля те, не се безпокой. Свърши с клиентката си.

— Ние вече свършихме — обади се жената. — Сега трябва да бягам да ограбя някоя банка, за да мога да си позволя да си купя тази рокля — добави тя заради Кетрин.

— Кит печели два пъти повече от теб — забеляза Кетрин. — Иди ограби него.

Жената се засмя и заслиза надолу по стълбите, оставяйки Кетрин и Гейб сами между купувачите на втория етаж.

— В задълженията ти влиза ли да продаваш? — попита Гейб.

— Ани е моя приятелка — обясни тя.

— Кой месец е?

— Шести. Ако нещата се развиват по план, чака я много вълнуваща Коледа.

— Ако няма да ражда преди Коледа, може да облече роклята повече от един път.

— Работа като продавач ли търсиш? — усмихна се Кетрин.

— Всъщност аз съм съгласен с нея — Гейб бе доволен, че нервността ѝ започва да изчезва. — Сто и двадесет долара са много пари за рокля за бременна — огледа етикетите с цените, висящи от ръкавите на добре скроените делови костюми и вечерни рокли на щанда. — Май и другите не са евтини?

— На този етаж всичко е скъпо.

— И се продава?

— Изключително добре — увери то Кетрин без следа от самохвалство в гласа. Гейб сигурно изглеждаше учуден, затова тя обясни: — Брентън се промени. В много семейства жените работят, а работещата жена, дори ако е бременна, трябва да изглежда добре. Освен това има пари.

— Разбирам — Гейб се насочи към „Нощен живот“. Манекенът бе облечен в рокля, поразителна със своята простота — черна, прилепнала, без презрамки. Той погледна етикета и повдигна вежди: — И работещите жени, освен това са готови да платят триста долара за парче коприна, което струва двадесет цента?

— Платът струва повече от двадесет цента — възмути се Кетрин. — И клиентът не плаща само за плата, а за това, което моделиерът е направил от него.

— Мислиш ли, че това на една жена би стояло толкова добре, колкото на манекена?

— Разбира се. В края на краищата, манекените нямат... — тя се изчерви и замълча.

— Истински гърди? — подсказа ѝ Гейб, просто за да види реакцията ѝ.

— Освен всичко друго — съгласи се Кетрин, без да го погледне. Той реши да предизвика късмета си.

— Обзалагам се, че на теб би ти стояла фантастично.

— Може и да не ми вярваш, но триста долара са ми много.

— Служителите в магазина не ползват ли намаление?

— Дори с намалението.

— Трябва да поискаш от баща ми повишение — посъветва я Гейб. — Ако му обясниш за какво ти трябва пари...

Кетрин го прекъсна с гневен поглед, но като видя закачливостта в очите му, омекна.

— Ако продължаваш така, няма да се съглася да вечерям с теб.

— Значи, ако се държа прилично, ще се съ согласиш? — попита той с надежда.

Кетрин обмисля дълго въпроса му, разсеяно навивайки кичур коса на пръста си.

— Тази вечер не мога — съобщи накрая.

Нещо в начина, по който го каза, караше Гейб да мисли, че току-що е взела това решение. Дали не е бил твърде настойчив? Дали не се пошегува прекалено просташки за сексапилната вечерна рокля? Не мислеше, че е така, но пък Кетрин имаше нещо от възпитанието на провинциално момиче. Може и да беше вицепрезидент на голям магазин, но все пак този магазин бе в Брентън. Бе заинтригуван от противоречивия ѝ характер. Сдържаността ѝ не се връзваше с яростната сила, когато не ставаше дума за нея. Тя бе жена, преуспяла в работата си, жена, чието присъствие се чувстваше в магазина. Не се побоя да ги събере двамата с баща му да ги принуди да се изправят един срещу друг. А когато собственият ѝ брат спомена за жената, с която отиваше на среща, тя само се засмя.

Не самата мисъл за отношения с мъже я тревожеше, осъзна Гейб. Тревожеше я мисълта за отношения с него.

Вместо да се обезкуражи, той прие предизвикателството.

— Ами утре вечер?

— Всяка неделя семейството ни вечеря при майка ми.

— В понеделник?

Въпреки нежеланието си Кетрин се засмя.

— Не че не си ми симпатичен... Но може би трябва да си запазиш силите, за да оправиш отношенията с баща си.

— А може би до понеделник ще съм успял — отговори Гейб самонадеяно. — Днес ще обядвам с него след... — погледна часовника си — дванадесет минути. Затова те моля да, ми обясниш нещо повече за втория етаж. Следобед ще разгледам детския щанд. Ако това е пътят към неговото сърце, ще го извървя.

— Сериозно ли говориш? — попита тя, искрено изненадана. — Наистина ли искаш да опознаеш магазина?

— Ако това е единственият начин, да. Ако на обела не говорим за магазина, вероятно ще започнем да говорим за майка ми и накрая ще си плискаме чашите в лицата.

— С други думи, ще се преструваш, че се интересуваш от магазина, за да не се сбиете?

— Може пък и да не се преструвам. Може с учител като теб да разбере, че наистина е интересен. Като начало можеш да ми кажеш откога висят тук тези безбожно скъпи дрехи.

Трябваше ѝ цяла минута да спре да го гледа със зяпнала уста и да се овладее. Той не бе допускал, че думите му ще ѝ направят такова впечатление. Всъщност се надяваше, че с интереса си към магазина ще спечели точки не само пред баща си, а и пред нея.

— Открихме преустроения втори етаж преди две години — започна тя най-последно, развеждайки го из бутиците. — В момента печелим най-много от него. Преустроих и мъжкия отдел, който сега е на приземния етаж.

— Ти ли го преустрои?

Тя кимна.

— Сега повече прилича на бутик. Добавихме и младежка секция с костюми от известни моделиери — Армани, Пери Елис...

— А аз винаги съм мислил, че Брентън е град на животновъди и земеделци от средна ръка.

— Между клиентите ни има местни животновъди и земеделци — отговори тя с колеблива усмивка. — Освен това има банкови служители, шофьори на камиони, студенти, застрахователни агенти от Хартфорд. Ако искаш вярвай, имаме клиенти, които идват от други градове само за да пазаруват тук.

— Не се ли шегуваш? — той бе удивен не толкова от промените в магазина, колкото от жената, която очевидно стоеше в основата им. — Как ти позволи баща ми да направиш всичко това? Никога не съм предполагал, че би се съгласил на толкова преустройства.

— Убедих го, че ще има успех.

Той ѝ хвърли бърз поглед. С високите си точета Кетрин бе почти колкото него, имаше нежен профил, чиста линия на челото и изящна извивка на устните — тези чувствени устни, които снощи бе целувал.

Не. Тя вече няколко пъти му бе отказала да излезе с него. Всъщност целувката можеше да е изключение, което никога да не се повтори. Те можеха никога да не станат по-близки, отколкото сега — тя учител, той послушен ученик, занимаващ се с уроците си с

единствената цел да спечели уважението на баща си. Колкото и да му се искаше, можеше никога да не изпита интимност с тази жена.

Засега по-добре да се съсредоточи върху магазина.

— Просто така? — попита той. — Убедила си го? Той сигурно много ти вярва.

— Вярва ми — Кетрин тръгна по стълбите, грациозно облегнала ръка на полирания месингов парапет.

Гейб отново я погледна и изравни крачки с нея.

— Когато бях дете — забеляза той, — баща ми се кълнеше, че никога няма да повери магазина на човек, който не е Шендлър.

Кетрин се обърна към него с любопитство. Когато осъзна какво е казал, му се стори, че в представите й той вече я е омъжил за баща си. В края на краищата, бракът бе единственият начин, по който тя можеше да стане Шендлър. Трябваше да си признае, че му мина такава мисъл, когато я срещна за пръв път. След снощната целувка обаче отхвърли тази идея като абсурдна.

— Предполагам, че говориш за себе си — тонът й бе забележимо хладен. — Ти си единственият останал Шендлър.

— Ами... — внезапната й сдържаност го смути. Да, той наистина бе последният Шендлър. Гейб бе единствено дете, баща му също. Това беше факт и не виждаше причина той да я дразни, особено след като баща му явно й вярваше сто пъти повече, отколкото на собствения си син. — Виждам, че старецът е променил мнението си — добави той, усещайки, че трябва да я успокои, макар да не бе съвсем сигурен защо.

— Може би — отговори тя загадъчно и ускори крачка, сякаш се опитваше да избяга от него. — А сега искаш ли да разгледаш мъжкия отдел?

Когато Гейб тръгна да се срещне с баща си за обед, Кетрин остана в мъжкия отдел под предлог, че има да свърши нещо. Истината бе, че отчаяно имаше нужда да създаде известно разстояние между себе си и Гейб, да се махне от него, докато се отърве от неудържимия копнеж отново да го целуне.

Не можеше да целуне Гейб! Не можеше да таи еротични мечти за него. Колкото и прелъстителен да й се струваше, колкото и привлекателна да я намираше той, двамата никога не можеха да имат

нищо общо. Причината вече не бе само, че той ще живее в Кънектикът не повече от една година. Причината бе във връзката му с магазина.

Той беше последният останал Шендлър. И макар Тим да я подготвяше да поеме магазина, когато се оттегли, Кетрин знаеше много добре, че би го завещал по-скоро на един Шендлър, отколкото на чужд човек, независимо колко работлив и способен е. Той се бе обърнал към нея само защото нямаше към кого друг да се обърне. Защото Гейб Шендлър го нямаше.

Но сега Гейб се бе върнал — не само на гости, не само да работи върху книгата си и да води курс в университета, не само да се сдобри с баща си. Бе дошъл, за да намери мястото си в магазина. Единственият останал Шендлър се бе върнал. Той бе тук, задаваше въпроси, поглъщаше информация, учеше се. Бореше се да спечели доверието на баща си. Бореше се да стане законен наследник.

А Кетрин междувременно можеше да се озове на улицата.

ШЕСТА ГЛАВА

Майк се отдръпна от масата и съобщи, че по телевизията ще има мач.

— Започва след пет минути — той огледа трапезарията, където Марта Брус, двете ѝ дъщери, по-големият ѝ син и зет ѝ седяха над празните чаши за кафе. — Кой иска да гледа?

Кетрин прие, че въпросът е насочен към съпруга на сестра ѝ, единствения друг мъж в стаята. Преди обаче Боб да успее да отговори, майка ѝ се пресегна през масата и хвана ръката му.

— Сега да не се разположите пред телевизора? — изкомандва тя и се усмихна лъчезарно. — Не можете да хвърлите бомбата и да хукнете да гледате футбол. Имам цял таван, пълен с разни неща и искам двамата с Джини да ги разгледате.

Майката на Кетрин говореше за детските вещи: креватчето, в което бяха отраснали всички деца от семейство Брус, старата бебешка количка, играчките, двата куфара с бебешки дрешки. По време на вечерята Джини и Боб бяха съобщили, че чакат дете. Макар че то трябваше да се роди чак през април, а Джини не изглеждаше ни най-малко бременна, майка ѝ вече ликуваше заради предстоящата поява на първото си внуче.

Кетрин се радваше за сестра си и зет си. Но колкото и да ѝ се искаше, не можеше да сподели въодушевлението на майка си. Прекалено много други чувства се бореха в нея.

— Нямам нищо против да гледам мача с теб, Майк — обади се тя, надявайки се безпокойството ѝ да не е съвсем очевидно.

Отиде с брат си в другата стая, седна на дивана, подви крака под себе си и въздъхна.

Майк включи телевизора, прескочи по момчешки през масичката и се стовари до нея.

— Хайде, Кет, изплюй камъчето.

— Какво камъче?

— Кое то те мъчи. Цял ден си необичайно мълчалива.

— Така ли? — тя отново въздъхна и опита да се усмихне. — Сигурно съм искала цялото внимание да е насочено към тях. Толкова е вълнуващо, бебе...

— Да, да, вълнуващо е — съгласи се Майк нетърпеливо. — Тогава къде е проблемът? Да не завиждаш на Джини?

— За какво да ѝ завиждам?

— Тя е с пет години по-млада, а ще стане майка преди теб.

Кетрин се замисли. Завиждаше ли на Джини? Или на много бременната си приятелка, Ани Ла Мот, с която вчера обядва? Винаги си бе представяла, че един ден ще има деца, но въпреки че приближаваше тридесетте, още не бе тръгнала на лов за потенциални бащи. Колкото и да искаше деца, искаше и съпруг, с когото да сподели това преживяване — не просто съпруг, а партньор, някой, с когото би могла да раздели родителските си задължения, така че да продължи да работи.

Това бе животът, който искаше — по равно семейство, любов и работа. Може би искаше прекалено много.

На времето наистина можеше да има любов, но това щеше да е за сметка на работата и семейството ѝ. С Гари бяха близки, подхождаха си. Но той завърши университета и постъпи на работа в Чикаго. Предложи ѝ да се омъжат и да заmine с него, но след дълги размисления Кетрин отказа. Бе потънала в дългове заради заемите, които бе вземала по време на следването си, Майк още бе в университета, Джини тъкмо щеше да го започне, а след три години и Били. Майка им бе претрупана с разходи. А Тим Шендлър бе предложил на Кетрин възможност, на която тя не можеше да устои.

Може би, както я обвини Гари, връзките ѝ с Брентън прекалено я ограничаваха. А може би просто не обичаше Гари достатъчно, за да прекъсне тези връзки. Във всеки случай тя му каза сбогом и се отдаде на работата и семейството си, в очакване любовта да дойде и приемайки, че дотогава ще се задоволява с две от трите важни за нея неща.

Сега вече не бе сигурна дали има и тях.

— Е? — смушка я Майк.

— Проблеми в работата — отговори тя.

Той заряза мача и се извъртя към нея.

— Какви проблеми? Нещо с Тим?

— Не — отговори тя механично. После прехапа устни. — Всъщност, Тим от години не е бил в такава добро настроение.

— Какво тогава не е наред?

— Синът на Тим — отговори Кетрин, мачкайки една възглавница.

— Гейб Шендлър? — Майк се замисли за момент. — Вярно, аз само го мярнах, но ми се стори, че е симпатичен. И е хубав. Ако имаше поне малко ум в главата, щеше да те забележи.

— Има ум в главата — отговори Кетрин на незададения му въпрос.

— Я виж ти! Страхотно! — Майк погледна към телевизора, колкото да види повторението на един дълъг пас и отново се обърна към нея. — Ще излезеш ли с него?

— Не. Мислех, че Гейб ще остане в Кънектикът само една година. От всичко, което говореше, излизаше, че щом договарят му в Методисткия университет свърши, ще си замине.

— Кети — поклати глава Майк, — защо приемаш всичко толкова сериозно? Защо трябва да планираш живота си в подробности за три години напред? Човекът те е поканил. Върви и се забавлявай. Радвай му се, докато е тук. Някой друг път ще се омъжиш и ще имаш дете.

— Ще видим — отвърна тя лаконично. Не искаше да се задълбочава в полуосъзнатата си завист към радостта на сестра си. — Не е в това проблемът, Майк. Вчера започнах да подозирам, че Гейб в края на краищата няма да напусне Кънектикът.

— Какво лошо има в това? — изгледа я той присмехулно.

— Мисля, че той има намерение да поеме магазина — обясни Кетрин.

— Синът на Тим? Европейският кореспондент? Защо мислиш, че ще спре на едно място и ще стане провинциален търговец?

— Знам, че звучи смешно — засмя се тя тъжно. — Но той се опитва да спечели одобрението на баща си и вчера ми каза, че иска да научи всичко за магазина.

— Прекрасно. Значи е решил да се запознае с магазина. Това още не значи, че ще се заеме с него.

— Тим иска така.

— Хайде, хайде. Разбира се, че Тим иска синът му да върви по неговите стъпки. Всички бащи са такива. Помня, татко все ми

говореше колко се надява да се ожения за някоя като мама и да предам името Брус на цяла сюррия деца.

— Така ли говореше? На мен пък ми казваше никога да не работя като него в голяма компания.

— На теб мама е трябвало да ти каже да вървиш по стъпките й — обясни Майк. — От майка на дъщеря, от баща на син — облегна се назад и скръсти ръце зад главата си. — Но това са само родителски мечти. Тим Шендлър може и да мечтае синът му да го наследи, но реалността е друго нещо.

— Тим вярва, че това е реалността — настоя Кетрин — той вярва, че Гейб ще остави задграничния си паспорт и ще се заеме с магазина.

— И защо е толкова сигурен?

— Той ми каза.

Кетрин затвори очи и си припомни разговора с Тим. Той не бе дошъл, за да каже направо, че иска да направи Гейб новия втори човек. Но когато вчера следобед двамата се върнаха от дългия обед, Тим влетя в кабинета й необичайно весел.

— Гейб ще прекарва доста време в магазина — каза й той. — Искам да му обясниш как работим, да му дадеш всички връзки, да отговаряш на въпросите му. Моят син най-после е готов да изучи бизнеса — зад гърба на баща си Гейб кимна в знак на съгласие. — Искам да го научиш на всичко, което той пожелае да знае — завърши Тим и го прегърна силно през раменете. — Той е мой син, Кети, и ще ме накара да се гордея с него — с тези думи излезе и я остави с Гейб.

— Наистина ли мисли така? — попита го Кетрин.

— За кое точно? — усмихна се иронично той.

— Че ще го накараш да се гордее с теб.

— Ще се опитам. Не може да се предскаже доколко ще успея.

Той остана с нея до края на работното време. Повече не спомена нищо за вечерята и не й напомни за страстната целувка предишната вечер. Само я гледаше как работи. Често й задаваше въпроси какво прави и защо, но разговорът им оставаше строго служебен. Само пронизителният му поглед намекваше за нещо лично между тях, ала тя не можеше да разбере какво точно се крие зад него.

— Той учи бизнеса — обясни Кетрин на брат си. — Тим иска Гейб да заеме моето място в магазина, а аз мисля, че и самият Гейб го

иска. А когато той заеме мястото ми, аз ще трябва да си вървя.

Майк се обърна към телевизора. От разсеяния му поглед тя разбираше, че той не гледа играта, а се опитва да смели това, което му каза.

— Доколкото разбирам, имаш две възможности — започна той. — Първо, Гейб да не се заеме с магазина. Тим знае колко добър управител си и никога не би и помислил да те смени с вятърничавия си син. А може и да си мисли, но рано или късно отново ще се сдърпа с Гейб и ще забрави всякакви семейни сантименталности. Може и така да стане.

— Предполагам — Кетрин бе окуражена от анализа му, но не и от мисълта, че Тим отново може да изпадне в паника заради сина си.

— Другата възможност — продължи Майк — е да се сбъднат най-лошите ти подозрения. Тим ще обучи сина си да поеме магазина и когато дойде денят да се оттегли, ще предаде властта на законния си наследник — Кетрин кимна мрачно. — Виж, Кети, ако това се случи, ще трябва да се справиш с него. Ти си прекарала целия си съзнателен живот в този магазин и си мислила, че ще бъдеш следващият му управител. Най-неочаквано се появява Гейб Шендлър и ти измъква работата изпод носа. Ти не можеш просто да стоиш, да кършиш ръце и да гледаш какво става. Това би било професионално самоубийство.

— А какво мога да направя?

— Да си намериш друга работа. Да се махнеш, докато е време.

Така казано изглеждаше много просто. Но да намери друга работа на същото ниво означаваше да се премести в друг град. В Брентън нямаше други универсални магазини. Всъщност изобщо нямаше магазини, доближаващи се до „Шендлър“ по размери, обем на продажбите и асортимент.

Разбира се, ако намереше работа в Хартфорд или Меридън, можеше да пътува всеки ден и пак да си живее тук. Но нямаше да е същото. Нямаше с усилията си да допринесе за оживяването на Брентън. Нямаше денонощно да чувства, че е част от това общество. А можеше и да не успее да намери работа там и да трябва да търси много по-далеч.

— Изглеждаш уплашена — забеляза Майк.

— Малко. Не искам да напускам този магазин.

— Не се и съмнявам. Тук се чувстваш спокойна и сигурна. Може би малко прекалено. Време е за ново предизвикателство. Това може да се окаже най-доброто, което някога ти се е случвало.

Майк бе прав. И той като нея обожаваше Брентън, но никога не се бе чувствал толкова свързан с града, колкото Кетрин. Тя знаеше, че ако събере достатъчно пари и ако го приемат да следва икономика в някой престижен университет като Харвард или Уортън, ще си събере багажа, без да се замисля. Той никога не би отхвърлил възможността за професионално израстване заради нещо толкова старомодно като честен патриотизъм.

Тя хвърли възглавницата и се засмя.

— Откъде се взе такъв умен?

— Такъв съм се родил — обясни той. — Ти не си използвала целия си запас от сиво вещество, затова мама и татко са го прехвърлили на мен.

Двамата се разсмяха и се обърнаха да гледат мача. По-точно Майк гледаше, а Кетрин мислеше. Наистина се страхуваше. Но може би я ужасяваше не толкова да замине от Брентън, колкото да напусне топлото си местенце в магазина и да опита силите си при нови условия, при които пътят не ѝ е предварително разчистен. В „Шендлър“ досега за нея всичко бе вървяло гладко. Бе се издигнала от обикновен служител до вицепрезидент. Бе спечелила доверието на директора. Бе приета в йерархията без никакви спънки. Вярно, бе заслужила всяко свое повишение, справяше се отлично с всяка задача, но би ли могла да постигне същото в друг магазин, в друг град, при други условия? Щеше ли да напредне толкова бързо, ако шефът не я приемаше почти като своя дъщеря?

Може би беше време да разбере. Може би беше време тя самата да открие нови хоризонти.

— Гейб? Слушаш ли ме?

Да, слушаше. Той седеше на един стол до прозореца в кабинета ѝ, грееше се на октомврийското слънце, процеждащо се между листата на саксиите, и я слушаше с половин ухо, защото бе зает да наблюдава как се движат устните ѝ. Бе завладян от изящната им форма и ако тя не

му позволеше скоро пак да я целуне, щеше да се наложи да прибегне към драстични мерки.

Опитваше се да поеме думите ѝ, опитваше се да измисли как да я прелъсти... И се опитваше да разбере промяната в нея. Тя вече не нервничеше с него, не се стесняваше. Държеше се прямо, решително, което според него бе малко обезкуражително. Очевидното обяснение бе, че тя се чувства спокойна с него само когато се занимават с магазина, но не иска да приеме съвсем осезателното привличане между тях.

Вече трета събота бе с нея. Работата върху книгата му вървеше добре. Трябваше само да подреди и обобщи купищата бележки, които си бе водил през последните няколко години. Можеше да работи по всяко време — вторник вечер, четвъртък сутрин преди лекции, в малките часове между неделя през нощта и понеделник сутринта. Лекциите също не му костваха особени усилия. Затова можеше всяка събота да идва в Брентън, да обядва с баща си и да прекарва цял следобед в кабинета на Кетрин, правейки се, че учи всичко необходимо за продажбите на дребно.

Кетрин не бе лоша учителка, но Гейб често трябваше да имитира интерес към обясненията ѝ за работата на магазина. Такава игра бе малка цена за възможността да бъде с нея и за шанса да изгради мост между себе си и баща си. Двамата всъщност вече три седмици не се бяха карали. Гейб дори два пъти спомена за майка си, без да разяри Тим. Дори само заради това бе готов да се преструва. А като се добави и наградата да седи в кабинета на Кетрин да слуша звънливия ѝ глас, да гледа ясните ѝ сини очи, блестящите ѝ руси къдрици, съблазнителната ѝ фигура, устните ѝ...

— Гейб, опитвам се да ти обясня един важен принцип — повиши тя глас. Въпреки че седеше зад бюрото си, на два-три метра от него, той усещаше парфюма ѝ — мек, ненатрапчив аромат, който нарушаваше вътрешното му равновесие.

— Слушам. Ти говореше защо е задължително никога да не позволяваме на снабдителите да ни смятат сигурни.

Кетрин го погледна недоверчиво, сякаш бе изненадана, че успя да ѝ отговори. Преди три седмици не би го гледала така. Би чувствала тлеещото му желание и неспокойно би погледнала в земята. Или би се

отпуснала, както през онази благословена дъждовна вечер и би му показала, че и тя го желае.

Тези дни обаче тя не губеше контрол над себе си. Изглеждаше твърда, въодушевена, учудващо енергична и, ако ставаше дума за любов, напълно недостъпна.

— Защо никога не трябва да позволяваш на един снабдител да се чувства сигурен в теб?

Той завъртя очи и се засмя.

— Не съм идиот. Никога не е добре някой да се чувства сигурен в теб.

— Защото дори ако не може да те излъже в цените, ще може да те подведе за количеството на стоката или датата на доставка. Винаги трябва да можеш да му обърнеш гръб и...

— Стига, а?

Тя почука с молива си по бюрото и го погледна с любопитство.

— Ако искаш да се научиш, трябва да внимаваш. Да се управлява „Шендлър“ не е най-лесното нещо на света.

Той посрещна погледа ѝ. Искаше да я накара да се отпусне, да му подари, макар и най-слабото подобие на усмивка. Тя може би прие телепатичното му послание, а може и без друго да имаше намерение да му се усмихне, защото ъгълчетата на устните ѝ трепнаха.

— Виж какво — предложи Гейб, окуражен от спокойния блясък в очите ѝ, — денят е прекрасен, а ние повече от един час седим затворени тук. Хайде да се разходим.

— Добре — отговори тя за негово голямо облекчение. — Но само за малко.

Може би все пак го харесваше. Може би поведението ѝ на учителка бе само фасада, зад която се криеха истинските ѝ чувства към него. Може би беше жена, според която за всяко нещо си има време и място, а работното време и работният ѝ кабинет не бяха подходящо време и място за лични отношения.

Кетрин взе сакото си от облегалката на стола и Гейб прекоси бързо стаята, за да ѝ помогне. Вдъхна парфюма ѝ и едва се пребори с изкушението да я притисне към себе си, за да зарови устни във врата ѝ и да я накара да признае страстта, която толкова упорито се опитваше да отрече. Но тя пъкна ръце в дълбоките джобове на сакото си и тръгна пред него.

Не бе свикнал с такава студена безстрастност. Не че жените неизменно падаха в краката му, само щом им намигне. Но обикновено, когато той и някоя жена се харесваха, действаха във взаимен интерес.

Денят бе слънчев и свеж. Алеите бяха пълни с пешеходци, оглеждащи витрините, бутащи бебешки колички, дъвчещи захаросани ябълки, ближещи сладолед, радващи се на чудесното време. От другата страна на улицата двама възрастни мъже хвърляха трохи хляб на ято гълъби, трима младежи играеха на топка, две момчета седяха на одеяло под един клен и слушаха леещия се от транзистора рок.

Кетрин сякаш се оживи от слънцето и от прохладния есенен въздух. Макар да продължаваше да държи ръцете си безопасно пъхнати в джобовете, лицето ѝ светна. Очите ѝ заблестяха, устните ѝ се разтегнаха в щедра усмивка. Гейб забеляза, че на лявата ѝ буза има трапчинка.

— Да отидем ли в парка? — попита той. — Или искаш да хапнем?

— Благодаря, не съм гладна.

Запътиха се към пешеходната пътека на ъгъла. Но преди да слязат от тротоара, вратата на сладкарницата се отвори и оттам излязоха младеж и девойка с фунийки сладолед.

— Професор Шендлър! — извика момичето, припряно пусна ръката на приятеля си и избърса устата си със салфетка.

Гейб се обърна изненадано.

— Здравей, Черил.

Черил се усмихна приятелски на Кетрин и тя възпитано отвърна на усмивката ѝ. Момичето пъкна салфетката в джоба на джинсите си и се обърна към своя спътник:

— Мег, това е Гейбриъл Шендлър, моят професор. Говорила съм ти за него.

Момчето прехвърли сладоледа в лявата си ръка и протегна дясната на Гейб.

— Вие водите този семинар по съвременна европейска политика, нали така?

— Трябваше да бъде семинар — отговори Гейб. — Но се получи нещо като курс лекции.

— Черил ми каза, че е много интересен.

— Хвалиш се с шестицата си, а? — пошегува се Гейб.

— Не, сериозно, професор Шендлър. Казах му, че трябва да се запише. Нали ще водите семинар през пролетта?

— Живот и здраве.

— Нещо ми подсказва, че и това ще бъде курс лекции, а не семинар — отбеляза младежът. — В университета се говори, че това ще е хитът на семестъра.

— Много съм поласкан — отговори Гейб и наистина бе така. Имаше причини да мисли, че курсът му върви добре, но бе особено приятно да чуе такава похвала от самите си студенти. — Е, Черил, какво те води в Брентън? Тук ли живееш?

— Не, дойдохме само да се поразходим — Черил облиза разтопения си сладолед. — Такъв хубав град! Обичаме да идваме тук и просто да се мотаем. А вие да не сте оттук?

Гейб посочи към входа на магазина на баща си.

— Виждаш ли какво пише там?

— Я! „Шендлър“! Никога не съм правила връзката — призна момичето със смях. — Значи сте нещо като основател на града.

— Не съвсем. Но Брентън ми е нещо като дом.

— Виж ти! Имате късмет. Тук е толкова хубаво!

— Да — съгласи се той и хвърли бърз поглед към Кетрин. Тя го наблюдаваше внимателно, но от изражението ѝ нищо не можеше да се разбере. Обърна се отново към студентите. — Е, да ви оставя да си ядете сладоледа.

— Ще се видим в университета — каза Черил на сбогуване.

Пресякоха улицата и влязоха в парка. Павираните пътеки почти не се виждаха под опадалите листа. Гейб не можа да се въздържа и ритна една купчина листа. Кетрин се засмя.

— Значи ти си известен професор, който смята Брентън за свой дом?

— Това изненадва ли те?

— Кое? Че си известен професор ли? Не. Винаги съм мислила, че ще си добър.

— Така ли? Защо?

— Много университетски курсове се водят от хора, които са прекарвали целия си живот в прашните кабинети. А ти си бил по света и знаеш нещата. Освен това...

— Освен това какво?

— Е, ти си нов тук и... — тя вдигна поглед към червените кленови листа. — И си красив и свободен — завърши в скороговорка.

Той потисна усмивката си.

— Какво значение има това?

— Аз самата не толкова отдавна съм била студентка. Знам как се оценяват професорите. Получавах допълнителни точки за това, че си млад и симпатичен.

— Мислиш ли, че студентките ми се влюбват в мен?

— Не ми казвай, че не си допускал такава възможност.

— Всъщност не съм мислил за това — Гейб измъкна ръката ѝ от джоба и я хвана. Когато тя не възрази, спря и я обърна към себе си. — Бих предпочел да чуя, че ти си влюбена в мен.

Кетрин наведе очи.

— Не съм — настоя тя, въпреки че нежеланието ѝ да го погледне го караше да се съмнява.

— Това, че не си влюбена в мен, не е причина да не можеш да дойдеш с мен на вечеря.

— Ох, Гейб... — тя въздъхна. — Не сме говорили да вечеряме заедно от...

— От вечерта, когато се целунахме — вдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне в очите. — Единственото, за което говорим, е магазинът.

— Мислех, че се интересува от него.

— Това не е единственото, от което се интересувам — искаше да допре устни до нейните, да я притисне в прегръдките си. Но реши да бъде търпелив и да чака от нея какъвто и да е знак.

Тя го дари с една безпомощна усмивка.

— Гейб... Аз не съм една от твоите студентки. Не искам да се влюбвам в теб.

Имаше предвид, че е прекалено късно? Че вече е влюбена в него? Страхуваше се да приеме загадъчната ѝ забележка толкова оптимистично и попита:

— Би ли се чувствала по-различно, ако ти кажа, че сериозно съм се замислил да остана в Брентън?

— Не — отговори тя твърдо и пръстите ѝ се свиха в ръката му.

Сигурно не го бе разбрала.

— Хареса ми да преподавам — обясни Гейб. — И мисля, че имам талант за това. Замислям се върху възможността да сключа постоянен договор с университета.

— С университета ли? — прошепна Кетрин. Изглеждаше учудена.

— Не мислиш ли, че имам качества за добър университетски преподавател? Чу какво каза Черил...

— Не е това. Сигурна съм, че си отличен преподавател. Но... Какво ще стане с магазина?

— Как какво? Той е на баща ми, не е мой.

— А ти си негов син. Той иска да се подготвиш за деня, в който ще се пенсионира, и магазинът ще стане твой.

— По дяволите, не ме интересува какво иска той! — ядоса се Гейб. Години наред бе слушал какво иска от него баща му: да поеме управлението на магазина, да приеме съдбата си без въпроси и възражения. — Аз пък искам да преподавам, Кетрин. И от време на време да пиша по някоя книга. Нещо повече, искам сам да решавам какво е добре за мен, без някой да ми се бърка. Винаги съм искал това.

— Така ли? — Кетрин сега го гледаше право в очите, сякаш се опитваше да стигне до дъното на душата му.

Той плъзна пръсти по кадифената кожа на шията ѝ.

— От баща си винаги съм искал това. А от теб... — замълча и наведе глава към нея. Реши, че е по-добре да не говори, а да ѝ покаже какво иска.

Както и предния път, когато я целуна, Кетрин нито опита да се бори с него, нито напълно отстъпи. Прие целувката внимателно, нерешително, с едва чута въздишка.

— Навън сме, Гейб — прошепна тя, сякаш това бе единствената причина да не се хвърли в прегръдките му.

— Да отидем ли някъде другаде? — попита той, обви ръка около кръста ѝ и прекара пръсти под сакото ѝ по гръбнака чак до врата. Тя потръпна и скри лице в рамото му.

Ако бяха някъде насаме, щеше да се отпусне, да се отдаде на чувствата си. Бе толкова уязвима и тази уязвимост му действаше като стимулант, правеше и него уязвим, макар и по един съвсем мъжки начин. Той я притисна към себе си, отчасти за да се скрие в нея, отчасти да ѝ покаже колко много я желае. Тя отново трепна.

— Ела днес с мен на вечеря — прошепна в косата ѝ.

Тя вдигна глава. Страните ѝ бяха поруменели, очите ѝ искряха.

— В преносен смисъл ли говориш, или наистина искаш да вечеряш с мен? — попита тя с пресекващ глас.

Гейб очакваше прямотата ѝ.

— Можем да започнем с вечеря и да видим какво ще стане.

— Мисля... — Кетрин пое дълбоко въздух. — Ние сме възрастни хора, Гейб, и аз разбирам... Разбирам какво става, но... — отдръпна се от него и преглътна. — Не мисля, че нещата трябва да се насилват. Трябва да те опозная по-добре.

Той се чувстваше раздвоен. Една част от него искаше да възрази, че са се опознавали вече няколко съботи, че щом телата им реагират по такъв начин дори на една относително въздържана целувка, няма значение дали насилват нещата. Но друга, по-разумна част, го предупреждаваше да не бърза. Кетрин бе до голяма степен старомодна жена, която държи на традиционните ценности. Ако се възхищаваше от предаността ѝ към работата, от домакинските ѝ умения, от вярата ѝ в семейните връзки, не можеше да я упреква, че тези традиционни ценности включват и сексуалния живот.

Освен това тя не казваше „не“. Казваше „не още“.

— В такъв случай само вечеря — обеща той и зарови пръсти в меките ѝ къдрици. — Цял следобед ли ще бъдеш в магазина?

— Така смятам.

— Тогава ще те взема оттам. Кога да дойда?

— В пет и половина.

— Разбрахме се — целуна я нежно, отстъпи крачка назад и отново я хвана за ръка. — Предпочиташ ли някой ресторант?

— Не, но... — тя вдигна очи към него и се усмихна: — Искам по време на вечерята да ми разкажеш за Европа.

— Наистина ли? — досега не бе показвала никакъв интерес към работата му като журналист, но ако това бе начин да го опознае, той нямаше нищо против. Предпочиташе да говори за германските активисти на движението за мир и за английските жени, организиращи седяща обсада на оръжейните складове, вместо как да не позволява на един снабдител да го смята за сигурен клиент.

— Да. Искам да ми разкажеш какво е да пътуваш по цял свят.

— Не е нищо особено — засмя се той. — Ако ти се случва достатъчно често, накрая вече не те интересува къде си. Хотелските стаи навсякъде си приличат.

— Въпреки това сигурно е вълнуващо.

— Работата го прави вълнуващо. Ако се занимаваш с това, което искаш, няма значение къде си.

— Би трябвало да има значение — каза Кетрин тихо, повече на себе си. — Ако всички хоризонти са еднакви, защо човек ще си прави труда да открива нови?

Бяха стигнали до входа на магазина. Гейб си блъскаше главата над нейния въпрос и се чудеше дали има разумен отговор. Подозираше, че няма. Затова искаше да спре за малко, да се установи в Кънектикът и да прекрати постоянните си пътувания. Във всеки случай това бе една от причините.

Все повече разбираше, че друга, не по-маловажна причина е Кетрин.

СЕДМА ГЛАВА

Дълго след като Гейб я бе целунал по бузата и си бе отишъл, тялото на Кетрин продължаваше да трепти със странно пулсираща топлина. Никой друг мъж не я бе възбуждал толкова само с две целувки, една прегръдка и едно нежно погалване по врата. Часове след като той си тръгна, тя седя зад бюрото си, опитваше се да свърши нещо и разбираше, че не може да мисли за нищо друго, освен за вкуса на устните му, за допира на пръстите му, за тялото му, жадуващо за нейното.

Въпреки че страните ѝ пламваха всеки път, когато затвореше очи и си спомнеше за целувката, знаеше, че вълнението ѝ не е само физическо. Откакто се замисли да се отдели от магазина и Брентън, изпитваше почти опияняващо чувство за освобождение. Бе готова да каже сбогом на сигурния живот, който бе водила толкова дълго. Майк бе прав — тя наистина планираше живота си в подробности за три години напред. Време бе да опита нещо ново — нова работа, нова любов, нова перспектива. Не искаше след три години да се събуди и да открие, че не се е променила. Гейб символизираше това ново, което тя търсеше. За разлика от нея, той бе пътувал по света, имаше интересна кариера, а все още се развиваше, все още търсеше. След години отчуждение сега опитваше да се сближи с баща си. Смелостта му я поражаваше.

Разбира се, той бе нещо повече от символ. Той бе мъж — един от най-чувствените мъже на света, поне доколкото тя знаеше. Да започне връзка с него означаваше да поеме огромен риск. Но тя бе готова.

Освен това тази вечер само щяха да вечерят заедно, напомни си тя и се зарови във фактурите, които Силвия ѝ бе оставила на бюрото. Тази вечер двамата щяха да прекарат няколко часа заедно в ресторанта, за да се опознаят по-добре.

Усещаше как се изнизват минутите. Тиктакането на часовника я доближаваше до Гейб. На вратата се почука и тя вдигна поглед. Едва четири и половина. Ако той идваше цял час по-рано, трябваше да

седне на стола до прозореца и да я чака, докато свърши с фактурите. Но дали ще може да работи в негово присъствие? Последните няколко съботи успяваше, само защото мислеше, че той се интересува единствено от магазина. Сега знаеше, че не е така и нямаше да може да се скрие зад работата. Нямаше да иска.

— Влез! — извика тя.

Вратата се отвори, но се показа не Гейб, а баща му.

— Още тук ли си? — попита Тим Шендлър. Видът му я изтръгна от мечтите. Бе преbledнял, намръщен от болка, с напукани устни.

— Тим! — Кетрин скочи и се втурна към него. — Какво има?

— Какво има? — повтори той уморено. — Ами ти си още тук. Обикновено в събота не работиш до толкова късно. Някакви проблеми с фактурите ли имаш?

— Не, аз... — всъщност нямаше смисъл да го занимава с мислите си, които цял следобед й пречеха да работи. Погледна внимателно шефа си и забеляза, капчиците пот на слепоочията му и неравното накъсано дишане. Без да иска разрешение, протегна ръка към челото му. Гореше. — Ти си болен!

— Чувствал съм се и по-добре — призна той стоически. — Просто някои проблеми с храносмилането. На обяд ядох лютив сос...

— Лютив сос! Тим, не биваше!

— Не беше много лютиво, миличка. Дори не му сложиха отгоре суров лук, както го обичам.

— Със или без суров лук — заяви Кетрин твърдо, — сега трябва да си отидеш, да си изпиеш лекарството, да хапнеш кисело мляко за вечеря и да си легнеш.

— Не мога да си отида — възрази той, въпреки че няколко едри капки пот се изтърколиха по брадата му. — Трябва да правя инвентаризация. Имам цяла купчина документи, които трябва да въведа в компютъра.

— Това може да почака до понеделник.

— Не може — настоя Тим. — Отдавна трябваше да го свърша.

— Добре — отстъпи тя. Единствената й грижа бе да го изпрати вкъщи. — Аз ще въведа справките.

— Това трябва да стане днес.

— Ще го направя — колкото и да бе досадна тази работа, нямаше да отложи кой знае колко срещата й. Можеха да отидат на ресторант

по-късно. Гейб и без това сигурно бе свикнал да вечеря късно. Това се смяташе за много европейско.

— Не бива да ти го стоварвам на главата — промърмори Тим разкаяно.

— Ти не ми го стоварваш. Аз сама го поемам. Сега тръгвай и не искам да ти виждам очите преди понеделник.

Той отвори уста да възрази, после я затвори и се предаде със слаба усмивка. Потупа я по рамото и тромаво се измъкна от кабинета ѝ. Кетрин го изпрати до вратата, за да е сигурна, че наистина си тръгва, а не се връща в кабинета си.

Когато остана сама, опита да събере мислите си. Сети се, че Гейб може да се разсърди, щом разбере, че отлага вечерята заради работата. Въпреки подобряването на отношенията с баща му той все още не приемаше, че Тим е толкова отдаден на магазина. А щеше ли да приеме нормално, че за нея, поне за един-два часа, магазинът ще има предимство пред тяхната среща?

Ако иска да приема! Нямахше намерение да му се извинява. Ако Гейб можеше да види как изглежда баща му, сигурно щеше да я разбере. Пък и донякъде самият той бе виновен за това. Той бе обядвал с Тим и е трябвало да не му позволява да яде лютиво.

Отново се зае с фактурите, без да си позволява и най-малкото разсейване. Щом свърши, взе жилетката си, заключи кабинета и остави на вратата бележка за Гейб, че е в кабинета на баща му. Отиде там, разположи се пред компютъра и събра бланките, подготвени от служителите в края на септември.

Работата се оказа наистина досадна. Кетрин печаташе доста бързо, но въвеждането на цифрите отнемаше доста време. Отгоре на всичко един от служителите бе писал с много бледа химикалка, друг имаше нечетлив почерк. След половин час тя вече се чудеше дали болестта на Тим е предизвикана от лютото, или от усилията му да разчете бланките.

Когато Гейб почука на отворената врата и влезе, Кетрин се мъчеше да разбере каква е тази „мърла“ в списъка на детските дрехи.

— Обичаш ли японска кухня? Запазил съм маса за шест часа.

Тя вдигна зачервените си очи. Откакто се бяха разделили преди няколко часа, той се бе изкъпал, избръснал и преоблякъл в панталони в цвят каки и чиста памучна риза. Измитата му коса бе сресана на път, а

в ръка носеше кафяво спортно яке. В сравнение с него тя се чувстваше размъкната, въпреки че бе със същите хубави панталони и блуза, които носеше целия ден. Дали той щеше да има нещо против, ако го помолеше да мине през къщи, преди да отидат на ресторант?

— Шест часа — повтори тя, облегна се на стола на Тим и разтърка схванатия си врат. — Страх ме е, че няма да успеем. По-добре се обади в ресторанта да промениш резервацията.

Погледът му се премести от лицето ѝ към разпилените по бюрото листа и оттам към монитора на компютъра.

— Защо работиш тук, а не в твоя кабинет?

— Завършвам инвентаризацията вместо баща ти — обясни тя, молейки се той да не избухне. — Не се чувстваше добре и му казах да си отиде по-рано.

— Какво значи, че не се чувствал добре?

— Имаше киселини. Доколкото разбрах, на обед е ял лютив сос — погледна го тя неодобрително.

Гейб кимна виновно.

— Има достатъчно неща, за които се карам с баща ми. Не мога да се боря с него и за храната му.

— Е, сега е болен. Единственият начин да го накарам да си отиде беше да обещаая, че аз ще направя инвентаризацията.

Гейб отново огледа списъците. Явно оценяваше положението. Накрая сви рамене и тръгна към бюрото.

— Ще стане ли по-бързо, ако работим заедно?

Кетрин се усмихна от удоволствие.

— Седни — посочи тя към стола от другата страна на бюрото. — Ако ми диктуваш, ще въвеждам по-бързо.

Той събра листата и се разположи.

— Докъде си стигнала?

— Дотук — посочи тя. — Може би ще разчетеш тази дума. На мен ми прилича на „мърла“, но ние не продаваме мърли.

Гейб се вгледа намръщено.

— Това бельо ли трябва да бъде?

— Детско бельо.

— Това отпред ми прилича на „С“. Може ли да е „Смърла“?

— „Смърф“! — възкликна Кетрин. — Това е бельо с картинки на смърфове. Благодаря, Гейб — обърна се към компютъра и започна

бързо да печата.

— Винаги са ми се удавали чуждите езици — пошегува се той.
— Но защо един потник трябва да се нарича „кана“?

Кетрин се наведе през бюрото.

— „Ханс“.

Гейб прочете страницата до края и потупа с пръст по останалите листа, които трябваше да въведат.

— По-добре да се обадя в ресторанта — очевидно бе разбрал, че вечерята няма да е скоро.

В шест часа, когато би трябвало вече да вдигат чашите с топло саке, бяха свършили около две трети от работата. Гейб бе навил ръкавите на ризата си, а Кетрин седеше по турски на стола. В шест и половина, след още две страници, дежурната управителка дойде да се обади, че затваря магазина. Пожелаха ѝ приятна вечер и продължиха да работят.

Кетрин се опитваше да не отделя очи от компютъра. Колкото пъти отместваше поглед, виждаше Гейб и се преизпълваше с удоволствие. Той се бе изтегнал във фотьойла, опънал напред дългите си крака. Косата му вече не бе толкова безупречно подредена, лактите му почиваха на облегалките на стола, силните му пръсти се движеха бавно по листата, докато ѝ диктуваше. Макар и рошав, ѝ се струваше прекалено сексапилен. Трудно ѝ беше да върне погледа си към компютъра.

Спомни си за първия път, когато го видя и не знаеше кой е. Бе отблъсната от мрачното му изражение този ден, но още бе пленена от неговата красота, от чистия му, едва доловим аромат, от непоколебимата му решителност. Изненадваше се, че работят толкова добре заедно. Вероятно причината бе, че и двамата нямаха търпение да свършат и да се заемат с нещо по-приятно.

— Мъжки носни кърпи — прочете Гейб и прекъсна мислите ѝ.

Следваха вратовръзките, папийонките, копринените и вълнени шалове. После тирантите, копчетата за ръкавели, иглите за вратовръзки, копчетата за яки и корсетите.

— Това е всичко, Кетрин. Край. Свършихме.

Тя изохка от болката в раменете си, погледна към часовника и отново изохка.

— Седем и половина — каза на Гейб и остави купчината листа на бюрото. — Сигурно си гладен.

Той завъртя глава да се раздвижи, облегна се назад и се засмя въпреки явната си умора.

— Глада го минахме преди около половин час — каза добродушно. — Сега почти съм стигнал до гладна смърт.

— Може би аз трябва да те поканя на вечеря — предложи Кетрин. — Това е най-малкото, което мога да направя, за да ти благодаря за помощта.

Гейб повдигна вежди и се усмихна по-широко. Ясно ѝ беше какво мисли — ако най-малкото, което може да направи, е да го заведе на вечеря, какво ли друго би могъл да си поиска?

— Ако приема вечеря от теб — каза той, — то само домашна и със сладкиш с бананов крем за десерт.

— Това не е единственото, което мога да правя.

Той затвори очи и въздъхна драматично.

— Ако ми кажеш, че знаеш да правиш и шоколадови сладки с орехи, може да те помоля да се омъжиш за мен.

— Спести си предложението — засмя се тя. — Случвало се е да правя много хубави сладки, но...

— Богати и сочни?

— С орехи и парченца шоколад...

— Вземи ме, твой съм! — Гейб скръсти молитвено ръце, прихна и стана. — Това е опасен разговор. С всяка измината минута огладнявам все повече. Японският ресторант е чак в Меридън, но ако искаш, можем да намерим нещо по-близо.

— Ако ме питаш какво искам — отговори Кетрин и зашари с крака под бюрото да намери обувките си, — искам да си отида вкъщи и да се среща.

— Шегуваш ли се? Аз съм на път да умра от недохранване, а ти си се загрижила за косата си!

— Докато се кача горе, можеш да нападнеш хладилника ми — обеща Кетрин и спечели една одобрителна усмивка. Намери обувките, взе си сакото и чантата и стана. — Да тръгваме. Заслужаваш от фъстъчените курабийки с масло, които съм опекла за вечерята при майка ми утре.

— И фъстъчени курабийки с масло? Край, влюбен съм! — Гейб заобиколи бюрото и я прегърна. — Как успяваш да си толкова слаба, когато така хубаво готвиш?

Тя вдигна очи към него. Усещаше как топлината му прониква в тялото ѝ. Прегръдката му бе по-скоро приятелска, отколкото страстна и нямаше нищо общо с начина, по който я бе прегръщал днес в парка. В очите му се долавяше симпатия, но не и копнеж. Този човек очевидно бе прекалено гладен за храна, за да му остане глад и за нея.

Така или иначе, всъщност бяха започнали да се сприятеляват. Когато се мъчеше да му обясни как се управлява магазин, не усещаше тази топлина. Но пък тогава тя бе учител, а той учеше само от уважение към баща си. Тази вечер той прекара времето си в магазина, за да помогне на нея.

— Първо да проверим дали всичко е заключено — каза тя, отвърна на прегръдката му и после го хвана за ръка и го изведе от кабинета. — След това ще минем покрай нас и, ако не ядеш толкова, че да те заболи корема, ще отидем да вечеряме.

— Звучи добре.

През нощта, когато бе затворен, магазинът винаги ѝ се бе струвал малко страшен и призрачен. Светеха само няколко слаби крушки — във витрините, до алармената инсталация на задния вход, до централната каса и в началото на стълбите. Но редиците със закачалки и манекените хвърляха тайнствени сенки в тъмнината. Кетрин знаеше, че няма от какво да се страхува, но тайно се радваше, че усеща ръката на Гейб.

Вторият етаж би трябвало да е съвсем тъмен, но когато стигнаха до стълбите, тя забеляза, че горе свети.

— Ела — подкани тя Гейб. — Някой е забравил лампата запалена.

Това се оказа лампата, осветяваща манекена в бутика „Нощен живот“. Кетрин се насочи натам, но Гейб я задържа.

— Наистина невероятна рокля — прошепна той. — Като я видиш така осветена... направо като поличба, не мислиш ли?

— Каква поличба? — засмя се тя.

Сигурно бе замаяна от глад, от късния час или от уморителната работа, иначе щеше да си спомни, че бяха говорили за тази черна копринена рокля.

— По този начин Бог ти казва да си я купиш.

— Сигурна съм, че с безкрайната си мъдрост. Той разбира, че не ми трябва.

— Може да я носиш, когато отидем на коледното празненство в университета.

— Господи! — бе страшно поласкана, че Гейб отсега мисли да я покани на празненство след няколко месеца. Още не бяха отишли на вечеря, а той вече я включваше в бъдещите си планове. — Не мога да повярвам, че университетските професори правят такива екстравагантни празненства.

— Сигурно няма да е екстравагантно. В такъв случай с тази рокля ще блеснеш. Ти и без това блестиш, разбира се. Но с това нещо... — очите му светнаха.

— Струва триста долара — напомни му Кетрин.

— Не искаш ли поне да я пробваш?

Честно казано, искаше, откакто я видя миналата година на ревюто. Но никога не се бе осмелявала от страх да не се изкуши да я купи — по-добре бе да изхарчи парите за такъв лукс като храна и жилище. Да не говорим, че изобщо не можеше да си представи къде ще я облече. Едва ли бе подходяща за университетско коледно празненство... Ако, разбира се, дотогава все още се срещаха с Гейб, ако тя все още живееше в Брентън...

— Нали искаше да ми благодариш за помощта. Пробвай я. Направи ми това евтино удоволствие.

— Не мисля, че е толкова евтино.

— Пробването не струва нищо.

Тя го погледна и видя, че очите му са приковани към нея, не към роклята.

— Мислех, че умираш от глад.

— Чувствам се все по-слаб с всяка измината минута. Това е твоят голям шанс да направиш един умиращ човек щастлив.

Кетрин се размая и в този момент разбра, че битката е загубена.

— Е, добре. Но не забравяй, че е много скъпа. Да не се вдъхновиш.

— Няма да се вдъхновявам — обеща той.

Кетрин мина покрай манекена, взе от рафта своя размер и продължи към пробната в дъното. Светна лампата, примигна от ярката

светлина и дръпна зад себе си завесата, въпреки че Гейб не помръдна от мястото си.

Почувства се кой знае защо лоша — капризна, порочна и малко глупава. Каза си, че това е авантюра — безвредна авантюра като за човек, готов да открива нови хоризонти. Ако наистина бе решила да се промени, пробването на тази рокля бе сравнително безопасен начин да започне.

Бързо събу панталоните, обувките и чорапите, свали блузата и сутиена и облече роклята. Намести корсажа, закопча ципа и се обърна към голямото огледало. Прехапа устни и се огледа оценяващо. Краката ѝ не бяха лоши, но за двадесет и девет години бяха преживели какво ли не, включително десет години активен спорт. Раменете ѝ изглеждаха изключително бели и нежни под дълбокото деколте. Тя въздъхна и отмести поглед. Колкото и да бе екстравагантна тази рокля, в нея изглеждаше и се чувстваше необичайно женствена.

Не бе лесно да се реши да излезе на вечеря с Гейб, а още по-трудно бе да се осмели да отложи вечерята, за да си свърши работата в магазина. Но и двете не изискваха толкова смелост, колкото ѝ трябваше сега, за да излезе от пробната и да се покаже пред него. Пое дълбоко въздух за кураж, дръпна завесата и пристъпи боса по мекия килим.

Реакцията му беше точно такава, от каквата се страхуваше... И на каквата се надяваше.

Той ахна, простена и очите му светнаха. Кетрин се усмихна срамежливо и се завъртя.

— Какво мислиш?

— Просто не мога да мисля — прошепна Гейб, поглъщайки с поглед тънката ѝ талия, заобления ханш, гърдите, дългите открити крака, голите рамене и ръце. — О, Кетрин...

— Сега вече можеш да умреш щастлив.

Той едва се усмихна.

— Не мисли, че това не ми е минало през ума — хвана я за рамото и я привлече към себе си. Ръката му бе топла и мека.

— Не се въодушевявай — напомни му тя.

— Не се въодушевявам — прекара пръсти по млечнобялата ѝ кожа над корсета, после нагоре към трапчинката в основата на шията. Без да отмества поглед от очите ѝ, продължи към рамото, надолу до китката, вдигна ръката ѝ и я целуна. — Искам да се любим.

Кетрин бе по-малко изненадана, отколкото би трябвало. А може би изобщо не би трябвало да се изненадва. Още днес следобед, когато Гейб я целуна в парка, тя разбра, че той иска да се любят. За пръв път се досети, когато я целуна в къщата ѝ, а и през изминалите оттогава седмици, когато го обучаваше в тънкостите на бизнеса и от време на време неочаквано забелязваше в очите му блясък, който нямаше нищо общо с търговията. Като си спомнеше сега, сигурно бе почувствала желанието му от първия път, когато нахълта в кабинета ѝ. Тогава той бе мрачен, почти груб, но един-два пъти под тази маска се показва нещо друго — чувство, любопитство, дълбоко стаено привличане.

А може би усещаше не толкова желанието на Гейб, колкото своето. От самото начало, от първата им среща тя чувстваше влечение към него. Че това бе синът на Тим, който може да я измести, че може да напусне Кънектикът и да се върне в Европа — нищо нямаше значение.

Той искаше да се любят. Тя също искаше.

Ръката му отново галеше рамото ѝ.

— Кажи нещо — помоли той тихо. — Кажи, че не обичаш да насилваш нещата. Кажи че трябва да ме опознаеш по-добре.

Кетрин разбираше, че той ѝ дава възможност да се откаже. Ако можеше да бъде разумна, щеше да му благодари и да обясни, че иска да уреди живота си за три години напред, преди да се реши на такава стъпка. Но вече си бе казала, че няма повече да търси сигурност и безопасност. Може би съдбата бе решила никога да не ѝ даде и трите неща, които иска. Така да бъде. Нямаше да се лиши от удоволствието да обича Гейб, дори ако бе обречена да го загуби!

Той все още я гледаше и чакаше да го прекъсне. Но вместо това тя обви ръце около врата му и притисна устни към неговите. Изненадан от неочакваната ѝ агресивност, Гейб прие жадно целувката и я стисна здраво, сякаш се страхуваше, че тя ще се опомни и ще се откъсне от него. Но Кетрин не би могла, дори ако искаше. Магията вече я бе завладяла. Тя чувстваше силното му напрегнато тяло, накъсаното му дишане, усещаше как той постепенно вдига роклята над бедрата ѝ.

— Хайде да я махнем.

— Толкова настояваше да я облека — напомни му тя с нервен смях.

— А ти толкова настояваше да не се въодушевявам...

Обърна я с гръб към себе си. Кетрин вдигна косата си, за да му даде възможност да разкопчее ципа. Но вратът ѝ очевидно му се стори прекалено изкусителен, защото той забрави за роклята и започна да го целува. Трепетната ѝ въздишка го накара да се спусне по-надолу, докато стигна до ципа, разтвори го и продължи по гърба, чак до бикините. Когато копчината бе паднала на пода, а той бе коленичил до нея, Кетрин вече трепереше от желание. Тя се обърна, падна на колене пред него и посегна към копчетата на ризата му. Но пръстите не ѝ се подчиняваха, защото цялото ѝ тяло реагираше на бавните кръгообразни движения на ръцете му, които се насочваха към гърдите ѝ. Той се наведе и затвори устни около втвърдилото се зърно, подразни го с език и го всмука в устата си.

Кетрин усети, че краката ѝ омекват и се свлече на пода. Без да откъсва устни, Гейб легна до нея.

— Гейб... — простена тя, обвини ръце около кръста му и успя да измъкне ризата от панталона. Най-послед той се дръпна, разкопча се и след миг тя смъкна ризата от раменете му.

Гърдите му бяха силни, твърди и мускулести, както си бе представяла. Гейб посегна към колана си. От звука на разтварящия се цип трепетът, обзел тялото ѝ, се превърна в мощна вълна. Тя протегна ръце, но той се отдръпна и не ѝ позволи да го докосне, докато и двамата не се озоваха голи. Най-послед се отпусна върху нея. Тялото ѝ пламна.

— Подът... — прошепна той. Но преди да може да го попита какво иска да каже, той се обърна заедно с нея и я издърпа върху себе си. — Така не ти ли е по-удобно?

Точно в момента удобството нямаше никакво значение. Единственото, което усещаше, бе изгарящата нужда той да проникне в нея, да я изпълни. Тя се сгуши във врата му, за да заглуши стоновете, които сякаш не можеше да спре. Гейб плъзна ръка между тях, но тя скоро я отблъсна и той разбра безмълвната ѝ молба по-скоро да се слоят.

Сякаш изведнъж почувства отново тези вълни, които я завладяха с ритъма си. Той отначало я следваше, след това наложи своя ритъм. Кетрин вдигна глава да го погледне и видя напрежението, изписано на лицето му, горящия в очите му копнеж. В момента, в който погледите

им се срещнаха, тя почувства първите спазми на удоволствието, раздиращи тялото ѝ. Отпусна глава на рамото му и притисна бедрата си към него, за да го накара да сподели изживяването, да стане част от него, да се остави да го завладее, както бе завладяло нея. През мъглата на екстаза усети как той спря да диша, напрегна се и с последен рязък тласък достигна върха.

Гейб се отпусна под нея. Сърцето му блъскаше бясно в гърдите. Дишаше тежко. Дълго не каза нищо, тя също. Просто лежаха притиснати един до друг. Най-после Гейб се размърда.

— Харесва ми тази рокля — промърмори той. Ако имаше сили, Кетрин би се засмяла. Но сега само се усмихна доволно. — Харесва ми този магазин — продължи той, докосна с устни челото ѝ и отново отпусна глава на килима. — Никога не съм мислил, че това някога ще се случи, но този ден дойде. Наистина ми харесва.

Трябваше ѝ цяла минута да си спомни, че са на втория етаж на магазина.

— Никога вече няма да мога да дойда тук, без да се изчервя.

Само при мисълта, че ще трябва да стои на същия този килим и да говори спокойно с някоя продавачка или клиентка, страните ѝ пламнаха. Отдръпна се от Гейб и се огледа. Край тях бяха стройните редици със закачалки, процеждащата се откъм пробната светлина, ярко осветеният манекен, ням свидетел на тяхната страст.

Гейб очевидно не бе ни най-малко смутен. Той седна и протегна ръка към изкустителната черна рокля. Погледна към етикета с цената и сви рамене.

— Какво ще кажеш да ти я купя?

— Не — Кетрин обу бикините си и свенливо скръсти ръце пред гърдите си. — Не мога да ти позволя, много е скъпа.

— Можеш да ми позволиш — възрази той, очевидно усетил внезапната ѝ нервност. Прегърна я и я притисна към гърдите си. — Луд съм по теб. Моля те, не бягай от мен.

Кетрин затвори очи и отпусна глава на рамото му. Не искаше да бяга от Гейб. Истината беше, че и тя бе луда по него. Но в момента се чувстваше малко объркана.

Да се люби с Гейб в магазина наистина бе авантюра. Определено бе открила един хоризонт, бе опитала нещо ново. Но това бе малко

прекалено като за човек, който цял живот се е държал благоприлично и безопасно.

Това, което направи, бе необикновено, но това, което почувства и още чувстваше, въпреки че страстта ѝ се бе вече охладила, бе още по-необикновено. Въпросът не бе толкова в силата на физическото привличане, колкото в силата на емоциите. Този мъж, когото доскоро познаваше само като причина за скръбта на Тим, се бе появил в града и откраднал сърцето ѝ. Този мъж, който бе болен от неизлечимо скитничество, който прекарваше повече време с радикалните левичари, отколкото със собствения си баща, повече време в Европа, отколкото у дома... Този мъж, който дори не знаеше какво значи дом, по някакъв начин бе накарал Кетрин да се влюби в него.

Той не беше безопасен. Не беше сигурен. Но тя го обичаше. И колкото и да се плашеше от тази мисъл, разбираше, че той е променил живота ѝ, че вече нищо няма да бъде същото...

ОСМА ГЛАВА

Нощта бе красива — ясна, лунна и свежа. Гейб бе живял къде ли не по света, но никъде не бе виждал нещо, което да може да се сравни с есента в Кънектикът. Ако бе в друго настроение, сигурно щеше да се възхити от ярките звезди, от сребристите лунна светлина. Но сега не виждаше нищо, освен двете червени светлини отпред — колата на Кетрин. Той бе предложил да остави фолксвагена си на паркинга пред магазина, но тя каза, че ще е най-добре да кара след нея.

Знаеше, че тя не се безпокои да не се случи нещо с колата, нито пък се грижи за репутацията си — ако прекараше цяла нощ пред къщата ѝ, това би предизвикало повече клюки, отколкото ако я оставеше на паркинга. Единственото обяснение бе, че тя иска да остане за малко сама. Той я разбираше, но не можеше да се отърси от неясната си тревога.

Все пак го покани у дома си. Ако бе толкова разстроена от това, което се случи в магазина...

Е, той самият бе разстроен, но по един фантастичен начин. Не беше мъж, който има нужда от по-необикновено място, за да изпита удоволствие от секса. Не че имаше нещо против да го прави на кухненската маса, на люлката в задния двор или в горещата вана, но за него винаги жената бе по-важна от мястото. А в този случай жената... Кетрин...

Той тихо простена, усмихна се и прошепна името ѝ. Чувстваше се повече като ученик, отколкото като отегчен от света журналист. Господи, това, което тя му направи със стройното си тяло, с русите си къдрици, с твърдите си гърди, с дългите си гладки бедра, с влажната топлина, с която го пое, обгърна, доведе го до върха на удоволствието, надминаваше всичко, което някога си бе представял. А сега отиваха в нейния дом, за да отпразнуват отново любовта си.

През последния половин час бе започнал да харесва магазина. Но обожаваше къщата на Кетрин. Предния път, когато отиде там, се

почувства напълно спокоен. Да се люби с нея в тази очарователна, приветлива къща бе като да се върне у дома.

Защо тогава тя бе толкова нервна? Защо, докато се бе сгушила в прегръдките му, той подсъзнателно я усети, че се отдръпва?

Може би причината се криеше в нейната скромност. Сигурно за нея е било много смущаващо да прави любов на пода на работното си място. Освен това само преди няколко часа тя му каза, че иска да го опознае по-добре, преди да допусне някаква интимност. Той нямаше намерение да насилва нещата. Искаше да ѝ даде време, да остави отношенията им да се развият постепенно. Това, което избухна между тях тази вечер, изненада и него.

Добре, значи нещата бяха станали прекалено бързо като за нея. Но сега, когато вече бяха открили това чудо, не можеха да се правят, че нищо не се е случило.

Видя мигача на колата ѝ и зави след нея наляво. Мислите му също се отклониха в друга посока. А може би това, което я безпокоеше, нямаше нищо общо с провинциалното ѝ възпитание. Може би ставаше дума за магазина. Дали не мислеше, че той прекарва съботите си при нея, защото иска да се обучи и да заеме мястото на баща си? Имаше нещо странно в реакцията ѝ, когато ѝ съобщи, че се надява да остане в Кънектикът. Отначало му се стори разтревожена, сякаш всъщност искаше той да си замине, а по-късно, когато ѝ каза, че се опитва да продължи договора си с университета, малко се отпусна. Очевидно нямаше нищо против да го вижда около себе си, ако той не поеме магазина. Господи, дори ако се интересуваше от търговия, би се махнал, за да не застраши нейната сигурност. Тя заслужаваше мястото си. То бе нейно по право, ако не по наследство. Той я обичаше и никога не би направил нищо, с което може да провали кариерата ѝ. Още щом стигнеха у тях, щеше да ѝ го каже.

Спря пред оградата и докато Кетрин вкарваше колата си в гаража, изрепетира наум какво ще ѝ каже: „Аз съм писател, а не търговец. Искам да знам какво прави баща ми, какво правиш ти, защото сте ми скъпи. Но съм сигурен, че аз не искам да го правя“. Или може би по-накратко: „Започвам да се влюбвам в теб, Кетрин. За Бога, вярвай ми“.

Но щом тя дойде до него, забрави за всичко, освен за желанието да я целуне, да вкуси тези красиви устни. Обви ръце около нея. По

дяволите всички речи, обяснения и извинения! Тази целувка казваше всичко.

Трудно му бе да я пусне, въпреки че трябваше да се разделят, за да влязат в къщата. Прегърна я през рамо и докосна с устни косите ѝ. Така стигнаха до вратата, затвориха отвътре и отново се целунаха.

— Трябва да направим нещо за вечерята — прошепна тя, докато устните му обхождаха челото ѝ.

— Вечеря ли? Какво е това?

— Мислех, че си пред прага на смъртта.

— Изглежда съм имал повече сили, отколкото мислех.

— Очевидно — Кетрин се отдръпна, отпусна се в ръцете му и срещна погледа му. В очите ѝ светеше хумор, копнежи... доверие. Тя му вярваше! — Знаеш ли какво — предложи тя, галейки раменете му, сякаш не можеше да спре да го докосва, — защо да не хапнем нещо тук? Няма да е печено пиле, но мога да приготвя сандвичи или нещо такова.

Той кимна щастливо. Явно тя не по-малко от него искаше да останат тук. Щяха да възстановят силите си с по две-три хапки и да отидат в спалнята ѝ, за да изразходват по най-прекрасния начин погълнатите калории.

Влезе след нея в кухнята и отново усети уюта ѝ. Кетрин отвори хладилника и огледа съдържанието му.

— Пуйка с ориз?

— Чудесно. И две маслени курабийки с фъстъци.

Докато Кетрин приготвяше сандвичите, той намери чаши и наля лимонада. Тя събра разпилените пликове и седна на масата. Бяха толкова близо, че коленете им се докосваха.

Гейб захапа сандвича и едва сега усети колко е гладен. Но нищо, дори най-изисканото японско угощение не би му доставило по-голямо удоволствие от тази скромна закуска в кухнята на Кетрин. Отпи глътка лимонада и вдигна очи към нея. Тя бе отхапала само една миниатюрна хапка и дъвчеше много по-усърдно, отколкото заслужаваше един сандвич с пуйка.

— Добре ли си? — попита той, наблюдавайки с нарастваща тревога замисленото ѝ изражение.

— Да — усмихна му се тя едва.

Гейб остави сандвича и хвана ръката ѝ.

— В магазина ти изведнъж се разстрои, нали?

— Да.

Бе ѝ благодарен за честността, въпреки че би предпочел да го уверява, че не съжالياва за случилото се.

— Можеш ли да ми кажеш защо?

— А ти как мислиш? Нямам навика да правя любов на пода на магазина.

Отговорът ѝ му се стори ако не неискрен, то поне уклончив.

— Аз също нямам такъв навик. Но това не ме разстройва.

— Гейб... — тя обърна ръката му, сплете пръсти в неговите и срещна въпросителния му поглед. — Аз не съм... Обикновено не съм толкова безразсъдна. Майк казва, че прекалено много планирам всичко и е прав, но... когато става дума за секс, аз не съм... аз не... — гласът ѝ пресекна и тя отмести очи.

— Знам, че беше лудост — поде Гейб успокоително. — Но това не значи, че беше лошо.

— О, не беше лошо — съгласи се тя. — Но беше необмислено и неочаквано...

Изведнъж го обзе остро разкаяние.

— Ох, Кетрин... Господи, много съжالياвам. Трябваше да взема мерки. Това беше мое задължение...

Тя го прекъсна, изненадана и видимо трогната.

— Не, Гейб, всичко е наред. Аз пия хапчета — засмя се тъжно. — До тази вечер това си беше чисто пилеене на пари. Може би... Може би продължавах, защото дълбоко в себе си съм се надявала, че някой ден ще ми се случи нещо толкова лудо.

— Значи нямаш навика да правиш любов? — попита той тихо.

Тя отхапа от сандвича си. Очевидно ѝ трябваше време, за да обмисли отговора си. Преглътна и го погледна.

— Не че бягам от мъжете. Но повечето, които срещам, търсят само удоволствието и нямат желание да се обвързват. Аз не искам това. Аз искам да се омъжа, да имам деца и... Боже, какво говоря! — извърна очи и се изчерви. — Още малко и ще избягаш, колкото ти държат краката.

— Не се и надявай — Гейб стисна по-здраво ръката ѝ, отмести стола си и я придърпа на коленете си. Никога досега не се бе замислял сериозно за женитба. Но пък и никога не бе срещал жена като Кетрин,

жена с твърди принципи и детска философия за живота, жена, която печеше курабийки и се грижеше като майка за шефа си и за брат си, която говореше с благоговение за смяната на сезоните и се радваше на простите удоволствия на провинциалния живот. Която вярваше, че сексът и обвързването взаимно се допълват.

Независимо от кулинарните ѝ способности обаче той нямаше да ѝ направи предложение. Не още. Но щеше да бъде с нея, да я обича и да види дали между тях ще се създаде нещо трайно. Жена като нея не се срещаше всеки ден и би бил идиот, ако я оставеше да си отиде.

Привлече главата ѝ към себе си и силно я целуна.

— Къде е спалнята ти?

— Значи още не съм те уплашила?

— Не се плаша толкова лесно.

Тя затвори очи и го прегърна. След това се изправи, хвана го за ръка и го поведе през коридора по стълбите.

Гейб предполагаше, че спалнята ѝ ще му хареса толкова, колкото и останалата част на къщата. Въпреки това се изненада. Стаята бе толкова спокойна, толкова уютна и гостоприемна със светлосините си тапети и прости дъбови мебели, с двойното легло с месингови табли, със сините килимчета на полирания дървен под.

— Не е толкова вълнуващо, колкото в бутика „Нощен живот“ — каза Кетрин извинително.

Той седна на леглото и опита матрака.

— Но пък е по-удобно. Още ме боли гърбът.

Протегна ръце към нея. Тя дойде и му позволи да я разположи на леглото до себе си. Блузата и панталоните ѝ не бяха толкова съблазняващи, колкото копринената рокля, но основният им недостатък бе, че се сваляха по-трудно. Когато бе напълно съблечена, двамата с общи усилия разсъблякоха и него. Сега отново бе негова. Той целуна гърдите ѝ, раменете, вътрешната страна на лакътя, вдлъбнатия пъп, тръпнещите бедра. Приглушените ѝ стенания разпалваха глада му за нея. От уж безцелните ѝ милувки той полудяваше.

Пръстите ѝ бяха леки като ветрец. Докоснаха врата, след това бедрата му. Плъзнаха се по кръста му и той моментално забрави да мисли, забрави да диша. Устните ѝ описаха рамото му и когато той пъкна ръка между бедрата ѝ, внезапното ѝ ахване го разтрепери.

Струваше му се, че ще е невъзможно да я желае повече, отколкото в магазина, но беше така. Тогава я желаше, защото тя бе неудържимо секси, красива и елегантна. Сега я желаше, защото тя бе всичко това и нещо повече. Бе честна със себе си, уверена и откровенена. Не се страхуваше от това, което е, и можеше да покаже какво иска.

В момента искаше Гейб. Хвана ръката му, притисна я към най-женствената си част. Откровеността, с която признаваше желанието си за съпруг и семейство, ѝ позволяваше да изрази и физическите си желаниа. И заради това я искаше още повече.

Когато разбра колко близо е тя до върха, Гейб насочи ръката ѝ към себе си, подканяйки я да го направи част от нея. И тя го направи, пое го дълбоко в себе си и се изви към него. Той потъна в чувствената тъмна вселена на любовта, на телата и душите, слети в едно, обединени в първичния стремеж към съвършенство. Единствената му мисъл бе да ѝ достави удоволствие, да я заведе там, където и тя го водеше, да пристигне заедно с нея.

Усети промяната в нея, внезапното спиране на дишането ѝ, конвулсиите на тялото ѝ, гърления ѝ вик. И в този миг бе загубен, потънал в екстаза. Съзнанието му изгоря в пламъка на едно различно, но по-мощно познание. Чувстваше бясното пулсиране на тялото ѝ, възторга, който вибрираше в нея, дълго след като неговата страст се бе успокоила.

След време тя притихна под него. Той се наведе да целуне устните ѝ, прозрачните клепачи, крехката извивка на челото ѝ. Тя се размърда, Гейб се отмести и я скри в прегръдките си. Кетрин отвори очи и се усмихна:

— Как е гърбът ти?

— Това определено ми помага.

— Значи трябва да продължим да го правим — заключи тя сериозно. — С лечебна цел.

— И аз така мисля.

Тя се засмя и го целуна леко по устните.

— Благодаря ти, Гейб.

— За какво?

— Че не избяга след това, което ти казах долу.

— Това, което ми каза долу ми хареса. Много е здравословно да искаш да имаш семейство.

— А ти защо не си женен? — в гласа ѝ нямаше критика, само любопитство.

— Аз пътувам много — започна Гейб. Тя леко се напрегна в ръцете му и той се поправи: — Пътувах много. Винаги бях в движение. Колкото пъти помислех да спра...

— Женитбата не значи непременно, че трябва да спреш. Може да пътуваш с жена си.

Той се замисли върху това и кимна.

— Права си. Не е защото много пътувах. Мисля... — всъщност никога по-рано не се бе опитвал да разбере чувствата си. — Когато си непосредствен свидетел на объркан, отмъстителен развод, не вярваш много на брака. Цял живот слушах от майка си, че баща ми се е опитвал да я върже, да ограничи свободата ѝ, че я е мачкал и пречел да бъде самата тя. Сега мисля, че е преувеличавала, но когато бях дете, не чувах от нея нищо друго. А от баща ми... — той изсумтя. — От баща ми чувах, че майка ми ме е откраднала, че от злоба ми е внушила да мразя магазина. Това също е преувеличено, макар че в него има известна истина. Родителите ми са се обичали, след това са се намразили и тази омраза ги е осакатила и двамата...

Той въздъхна, обърна се по гръб и се загледа в тавана. Враждебността между родителите му бе осакатила и него. Бе прекарал по-голямата част от живота си, бягайки от тази омраза, страхувайки се да се открие за такива дълбоки, но потенциално разрушителни, чувства. Имало е жени, разбира се, но те са били жени без корен, също като него жени, които не са искали нищо от него. Ако си позволиш да обикне някоя жена, тя можеше по-късно да го намрази, да му отмъкне детето, да го накара в името на собственото му оцеляване да реши да се откъсне от детето си, както баща му се бе откъснал от него.

Кетрин сгуши глава на рамото му и го погали по гърдите. Сигурно бе почувствала мъката му, защото следващият ѝ въпрос насочи разговора към по-безопасна тема.

— Защо стана писател?

Той обви ръка около рамото ѝ в мълчалив жест на благодарност. Не можеше да си представи, че някога ще намрази Кетрин, че тя някога ще настрои детето им срещу него... Макар да се учуди и зарадва, че може да си представи да има дете от нея.

— Майка ми беше поетеса — каза ѝ той.

— Наистина ли? Лорен Шендлър... Под собственото си име ли е публикувала?

— Никога не е публикувала. Може би не е съвсем точно да я наричам така. Всъщност тя се стремеше да стане поетеса. Живееше по начин, по който според нея трябваше да живее една поетеса — много бохемски и артистично. Ходеше на рецитали и водеше въкъщи други нереализирани поети. Те с часове седяха, рецитираха и изглеждаха много помпозни. Но тя успя да възпита в мен любов към думите. Невинаги можех да говоря с нея, а с баща си изобщо не можех. Затова започнах да пиша.

— А как се озова в Европа?

Той зарови пръсти в къдриците ѝ. Любопитството ѝ не го дразнеше. Може би бяха сбъркали, като първо се любиха, но ако тя искаше да го опознае по-добре, нямаше нищо против.

— Когато завърших университета, постъпих в „Нюз уърлд“, на най-ниската длъжност. След две години неочаквано се освободи място в бюрото в Париж, и понеже знаех езици, ме назначиха.

— Бил си много млад. Просто така да се грабнеш и да отидеш на другия край на света... Не те ли беше страх?

— Бях примрял от ужас — призна той със смях.

— Но въпреки това го направи?

Гейб наведе глава към нея. Тя го гледаше сериозно, сякаш всяка негова дума бе от изключително значение.

— Ако не чувствах, че трябва да отида, нямаше да отида. Но тогава бях на двацет и четири години, а родителите ми още се опитваха да ме разкъсат, да ме завлекат в мизерния си свят на омраза. Искях да се махна.

— Значи не е било от страст към пътуванията?

Той се замисли за миг.

— Това беше бягство. Може и да е едно и също, не знам.

Тя обмисли отговора му и отново облегна глава на рамото му.

— И така, в Париж започна да пишеш за радикалите?

— Не. След една година ме преместиха в Бон и там започнах да създавам връзки.

— А защо с радикалите? Как станаха твоя специалност?

— Не пиша за радикалите изобщо — напомни ѝ той. — Пиша за хората, които са готови на радикални мерки в името на мира и

разоръжаването. Не пиша за Червените бригади или за разни манияци, които отвличат бизнесмени и после оставят трупите им в багажници на коли. Нямам афинитет към тях.

— А имаш ли афинитет към радикалните пацифисти?

— Да. Мирът е толкова важен, толкова ценен! Дори ако не съм съгласен с методите, разбирам защо някои хора са готови на крайни мерки. Понякога просто трябва да направиш нещо дръзко, разтърсващо или дори ненормално.

— Като например да дойдеш в Кънектикът и да се изтърсиш пред баща си без предупреждение — забеляза Кетрин. — Искаше да го развълнуваш, за да се помири с теб? А ти започна да се интересуваш от магазина. Това пък беше вълнуващо за теб.

— Може би и малко ненормално — кимна той със смях.

— Тим те обича, нали знаеш.

Гейб спря да движи ръката си през косата ѝ. Повече щеше да се впечатли, ако бе чул, че тя го обича. Но възможността баща му да го обича също бе по свой начин вълнуваща... Ако това бе вярно.

— Във всеки случай не го показва.

— Повечето от световните лидери искат мир, въпреки че не го показват.

Той отново я погледна. Детинска философия, наистина. Бе прекрасно да срещнеш човек, който вярва в такива неща, който се надява. Дълбоко в себе си му се искаше да мисли, че тя е права. Че въпреки въоръжаването и дрънкането на оръжия световните лидери искат мир. Че въпреки всичкото си заяждане и мърморене Тим Шендлър обича сина си. Ако тази любов някога се проявеше, Гейб и баща му трябваше да благодарят на Кетрин. Тя намираще най-доброто в тях. Тя ги правеше хора. Като истински радикал, тя им бе обявила война и се биеше срещу техния инат и гордост, за да ги принуди да се приемат един друг.

Внезапният звън на телефона изтръгна Кетрин от един невероятно красив сън. Нямаше представа какъв точно, но когато се събуди, тялото ѝ бе потънало в блажена летаргия и не искаше да се помръдне.

Телефонът иззвъня отново и тя откри, че не може да мръдне. Гейб я бе прегърнал здраво.

Стаята бе обляна от бледата светлина на изгрева. Бе неделя сутрин и единственото място, където Кетрин искаше да бъде, бе до Гейб. Изкушаваше се да се завие през глава и да се престори, че не е чула телефона.

Но той отново иззвъня. Хората не се обаждат толкова рано в неделя, ако няма нещо много важно. Тя събра сили и се отскубна от ръцете на Гейб. Той изсумтя недоволно, отвори очи и се усмихна сънливо.

— Ало?

— Обаждам се от болницата в Меридън — каза остър носов женски глас. — Търся госпожица Кетрин Брус.

Сърцето ѝ се заблъска в гърдите. Ръката, която държеше слушалката, замръзна. Безуспешно се опита да преглътне надигащата се паника. Майка ѝ. Пак катастрофа. Още помнеше онази нощ... Майка ѝ или Майк. Или Джини. Бебето...

— Кетрин Брус е на телефона — успя да произнесе.

Гейб вече се бе събудил. Той седна до нея и сложи ръка на рамото ѝ. Разбираше, че нещо не е наред и чакаше да разбере. Ако бе сама, сигурно щеше да се разплаче или да пици и да не иска да чуе ужасните новини, които жената на другия край на жицата се готвеше да ѝ съобщи. Но неговото присъствие ѝ даваше сила.

— Кой е? — прошепна тя. — Болницата в Меридън? — осъзна, че жената говори нещо. — Извинявайте... — Какво казахте?

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано. Тимъти Шендлър пристигна в болницата с линейка преди малко повече от час.

— Тим? — възкликна тя.

Гейб трепна и отдръпна ръката си.

— Да, Тимъти Шендлър. Той помоли да ви се обадя.

— Защо? Какво се е случило? Какво му е?

— Аз съм само секретарка. Ако искате някаква информация, ще трябва да говорите с неговия лекар.

— Идвам веднага.

Тя затвори и се обърна към Гейб. Очите му бяха потъмнели и когато хвана ръката ѝ, я стисна толкова силно, че трябваше да прехапе устни, за да не извика от болка. Лицето му бе напрегнато. Този невероятно смел човек, който бе победил страха си и бе заминал за

Европа, бе победил по-големия си страх и се бе върнал в Щатите, сега бе обзет от паника.

Трябваше да му каже, въпреки че той вече знаеше. Тя преглътна напирещите сълзи.

— Баща ти...

ДЕВЕТА ГЛАВА

В чакалнята нямаше никой, освен Кетрин и Гейб. През отворената врата се виждаха сестри, разхождащи се по осветения коридор и санитарни, бутащи колички със закуска. Всеки път, когато зад вратата се чуваха стъпки, Кетрин се сепваше. Може би най-последно идваше лекарят, който бе приел Тим Шендлър. Но после стъпките отминаваха и тя се отпускате на твърдия диван, смътно чувствайки ръката на Гейб.

Бяха дошли само преди десет минути, а сякаш бе минала цяла вечност. Секретарката, която ги доведе в чакалнята, не можа да им каже нищо, освен че доктор Марш ще дойде веднага, щом се освободи. След това си отиде и остави Кетрин с обезкуражаващата мисъл, че единствената причина доктор Марш да не дойде веднага е, че трескаво се бори за живота на Тим.

Не сподели отчаянието си с Гейб, той и без това изглеждаше достатъчно разтревожен. Косата му бе разрошена, дрехите леко измачкани, брадата — леко набола. В друг случай би решила, че е много прелъстителен, но не тук, не сега, когато животът на Тим бе в опасност.

— Искаш ли кафе? — обади се той.

— Има ли наблизо кафе машина?

— Ще намеря — предложи Гейб, но не помръдна от мястото си.

Тя се обърна към него. Въпреки че не бе пил кафе, той бе напълно буден. Очите му бяха приковани в една точка, лицето му бе строго. Ако бе потресен колкото нея от новината, че баща му е зле, поне не го показваше.

— Не искам да излизаш — изведнъж се сети, че ако отиде за кафе, ще остане сама.

— Добре — той стисна ръката ѝ.

Кетрин забеляза движение зад вратата и се опита да се успокои, че това е пак някой санитар. Но щом видя брадатия очилат мъж, разбра, че това е доктор Марш. Бе облечен със зелени хирургически

дрехи и носеше папка. Не беше много по-възрастен от нея, но Кетрин видя основания за надежда в интелигентните му очи и искрената усмивка.

— Госпожа Брус? — той тръгна към нея с протегната ръка. — Аз съм Ричард Марш, гастроентеролог — Кетрин стана, пое ръката му и опита да се усмихне. Той се обърна към Гейб: — А вие господин Брус ли сте?

Гейб бе поразен.

— Не, аз съм Гейбриъл Шендлър, синът на Тимъти Шендлър.

Сега бе ред на лекаря да се смути. Той отвори папката, хвърли един поглед на най-горния лист и отново я затвори.

— Да, разбира се, господин Шендлър. Баща ви има кървяща язва. Имаше доста силни болки, но стабилизирахме положението и сега се чувства относително добре.

— Кръвоизлив ли има? — намеси се Кетрин. — Опасно ли е?

— Да, имаше кръвоизлив. Но, както казах, овладяхме положението. Ще трябва да вкараме една сонда през устата, за да открием язвата и да я затворим. Това е хирургическа операция, но опасността от усложнения е практически нулева. След няколко дни господин Шендлър ще бъде като нов.

Кетрин се облегна уморено на Гейб, затвори очи и изпрати наум една благодарствена молитва към небето. Край нея продължаваха да се носят гласовете на Гейб и доктор Марш, но тя не ги слушаше. Чу „четири-пет дни“, „отслабнал“, „обгаряне с лазер“, „кръвно налягане“. Важното бе, че Тим е добре, че няма да умре.

— Можем ли да го видим? — попита тя.

— Не в момента. Сега му правим изследвания. Както казах, кръвното му налягане е много ниско и е много отпаднал, което не е изненадващо при неговото състояние. Защо не отидете да закусите? Може би господин Шендлър ще има сили за кратко посещение след около час.

— Добре, след един час ще бъдем тук. Благодаря, доктор Марш — Гейб стисна ръката на лекаря и изведе Кетрин от чакалнята.

Никой от тях не проговори в асансьора. Кетрин бе все още замаяна от съня и от страх, а Гейб бе потънал в собствените си мисли. В целия този кошмар само ръката му, здраво стискаща нейната, ѝ помагаше да не припадне.

— Не съм гладна — заяви тя още щом влязоха в закусвалнята. Повдигаше ѝ се.

— Трябва да хапнеш нещо — каза ѝ Гейб нежно и я заведе до една свободна маса. — Чакай тук. Веднага ще се върна — и се отдалечи, преди тя да може да му възрази.

Кетрин въздъхна и опря глава на ръката си. Бе малко смутена от това, че макар Гейб да е син на Тим, той се справя с положението много по-добре от нея. Би трябвало той да е съсипан, а тя да се грижи за него, да го успокоява и да му носи храна. От друга страна, въпреки че Тим бе баща на Гейб, те двамата не бяха толкова близки, колкото тя с всеки от тях.

След малко Гейб се върна с табла с две кафета, две чаши портокалов сок, кифла за нея и чиния бъркани яйца за него.

Храниха се мълчаливо. Кетрин успя да преглътне няколко хапки с кафето, облегна се назад и се загледа в Гейб. Той продължаваше да е все така невъзмутим и спокоен.

— Как си? — попита тя след няколко напрегнати минути.

— Добре съм — той остави вилицата и поднесе чашата към устните си. Срещна погледа ѝ и опита да се усмихне. — Наистина, Кетрин, добре съм.

Тя се мъчеше да разбере желязното му самообладание. Сигурно бе достойно за възхищение и дори за завист, но я безпокоеше. Би било по-здравословно да загуби спокойствие.

Той обаче не показваше с нищо чувствата си.

— Аз... Всъщност не обърнах много внимание какво каза доктор Марш — призна Кетрин, отчасти за да го накара да говори, а отчасти защото бе вярно. — Колко време ще остане Тим тук?

— Четири-пет дни — Гейб остави чашата си. — Той каза, че язвата е основният проблем, но баща ми трябва не само да започне да пази диета, а и да свикне да живее по-спокойно. Твърди, че е доста преуморен и трябва повече да се грижи за себе си, ако не иска да си докара още една язва.

— Звучи добре. Иска ми се да го видя поне малко поумнял.

— Ако досега не си успяла да го накараш да поумнее, не очаквай чудеса.

— Но той бе на косъм от смъртта. Може би ще се осъзнае.

— Съмнявам се — промърмори Гейб под носа си и отново се зае със закуската си.

Кетрин не знаеше какво повече да каже. Близостта, която бяха чувствали цяла нощ, сякаш се бе изпарила. Разбра се, сега той бе разстроен и не му беше до нея. Оставаше ѝ само да се надява, че когато тревогите отминат, ще успеят отново да си върнат страстта и доверието.

Гейб беше бесен. Разбира се, тревожеше се за Тим. Още скърбеше за смъртта на майка си и нямаше сили да загуби и баща си. Не че положението бе толкова опасно, но тази болест събуди в него толкова мъчителни спомени — миризмата на болница, къртящото скърцане на гумени подметки по линолеума на коридорите, сериозния приглушен глас, с който говореше персоналът, дребните украшения и цветя в саксии, с които сестрите напразно се опитваха да развеселят печалната си вселена, лекарския жаргон, изкуствения оптимизъм...

Но не болничната атмосфера го смути най-много. Това, което го ядосваше, бе гложещата мисъл, че в такъв момент баща му бе извикал не собствения си син, а Кетрин.

Ако искаше, можеше да реши, че от болницата са се опитали да се свържат с него, но не са го намерили и са били принудени да се обадят на Кетрин. Дори първоначалната изненада на доктор Марш бе обяснима — той не е имал откъде да знае, че мъжът до Кетрин е синът на Тим Шендлър. Но Гейб забеляза в очите на лекаря искрено недоумение. Сигурно Тим Шендлър изобщо не е споменал, че има син, който живее в Кънектикът и на когото трябва да се обадят в случай на нужда. Сигурно името му изобщо не е било записано в онази папка.

Гейб се опитваше да се убеди, че реагира прекалено болезнено, че последните дванайсет часа са били толкова наситени, че сега не може да разсъждава логично.

Въпреки това не можеше да заглуши възмущението си. Седеше, пиеше си кафето, гледаше красивата жена срещу себе си и се опитваше да си каже, че това възмущение няма нищо общо с Кетрин. Той я обичаше. Не можеше да излее яда си върху нея.

— Да се качваме ли? — попита с измамно спокоен тон. И той като нея нямаше особен апетит, въпреки че почти успя да дояде яйцата си.

— Хайде.

Станаха и Гейб я хвана за ръка. Колко ли хора в закувалнята мислеха, че е неин съпруг? Само преди час би решил, че това е забавно, дори вълнуващо. Но сега, когато знаеше, че баща му в момент на смъртна опасност е предпочел нея пред него...

Не, не баща му, а болничната бюрокрация. Нито баща му бе виновен, нито Кетрин.

Поведе я по дългия, ярко осветен коридор към чакалнята. Както и преди, тя бе празна. Свиждането започваше чак в девет. Приятелите и роднините на болните все още си бяха у дома, закусваха и се смееха над цветните комикси в неделния вестник. Или се любеха, както биха правили той и Кетрин, ако ударите на съдбата не се бяха стоварили върху тях. В чакалнята влезе една сестра.

— Госпожа Брус? — попита тя и погледна в папката си. — Господин Шендлър би искал да ви види. Но само за няколко минути. Той има нужда от почивка.

Едва се сдържа да не възрази, че той е господин Шендлър. Но обузда гнева си и побутна Кетрин към сестрата. Тя му хвърли един неразгадаем поглед и изчезна.

Гейб се тръшна на твърдия диван, затвори очи и изруга наум. Защо баща му искаше да види Кетрин, а не него? Доктор Марш сигурно му бе казал, че синът му е в болницата. Вече не можеше да обвинява нито болничната администрация, нито празния си апартамент. Истината бе, че баща му не го искаше.

Опита да се сближи с баща си. Дойде в Брентън и нахълта в неговия свят, бе отхвърлен, но се връщаше отново и отново. Насили се да прояви интерес към магазина, въпреки че баща му никога не се бе интересувал от неговата работа. Наистина бе започнал да чувства, че ще успее.

И ето сега, точно когато нещата потръгнаха, отново бе обявен за персона нон грата. Тим Шендлър и Кетрин Брус бяха затворено общество, в което за най-голяма ценност се смяташе личната преданост към магазина.

Гейб се чувстваше отхвърлен. Всичките му усилия бяха отишли на вятъра. Не му беше тук мястото. Баща му не го искаше. Той искаше само Кетрин. А тя, като дисциплинирана подчинена, веднага бе изтичала при него и бе оставила Гейб сам да се бори с терзанията си.

Посещението бе кратко. Тим бе слаб и блед, както и трябваше да се очаква.

— Ще се оправя, миличка — прошепна той. — Само дето лекарите казват, че трябва да си почивам.

— А ти трябва да ги слушаш — посъветва го тя. Искаше ѝ се да го прегърне, но той беше на система и затова се задоволи да седне на ръба на леглото и да го погали по ръката. — Ако трябва, ще те вържа за леглото.

— Денят на семейството идва...

— Знам. Но не искам дори да мислиш за това. Ти се грижи за себе си, а аз ще се погрижа за всичко останало.

— Не ме командвай така — изграчи той. Все пак бе окуражаващо, че продължава да е инат, колкото и да е слаб.

— Слушай, Тим, не мога да остана дълго при теб, защото те уморявам. Гейб чака отвън. Да го извикам ли?

Тим затвори очи и въздъхна.

— Не, Кети, уморен съм. Може би по-късно.

— Добре, по-късно — тя се наведе и го целуна. — Ще му кажа, че си изтощен, но изглеждаш добре.

— Лъжкиня! Изглеждам ужасно — изръмжа Тим, но ѝ намигна.

Кетрин излезе и затвори безшумно вратата зад себе си. Спря за момент. Срещата я успокои. Доктор Марш не бе излъгал — Тим беше болен, но съвсем не на смъртно легло. Искаше ѝ се обаче да се бе срещнал със сина си. Как щеше да каже на Гейб, че баща му е уморен и не може да се види с него, но не е толкова уморен, че да се види с нея?

Завари го да гледа през прозореца с ръце в джобовете. Като я чу, се обърна и се усмихна студено:

— Как е?

— Много уморен — докладва тя. — Каза, че иска да те види по-късно, след като си почине.

— Добре — Гейб стисна устни. — Ще те закарам у вас.

Кетрин кимна и му подаде ръка. Той обаче не я пое, обърна се и тръгна пред нея. Нищо не ѝ оставаше, освен и тя да пъхне ръце в джобовете и да го последва. Не можеше обаче да се отърве от лошите си предчувствия.

По пътя към къщи се опита да завърже разговор.

— Мразя болниците — каза тя. — Само като вляза, се чувствам болна — Гейб гледаше мълчаливо напред. — Разбира се, баща ти ще се оправя. Днес медицината прави чудеса. Едно време не изрязвах ли половината стомах? — той сви рамене, превключи скоростта и задмина един камион. — Всъщност баща ти има голям късмет.

— Има късмет — съгласи се Гейб горчиво.

Кетрин въздъхна и насочи вниманието си към прелитащите край прозореца дървета. Опитваше се да оправдае мрачното му настроение. Много му се събра тази сутрин — това обаждане посред нощ, болестта на Тим... Накрая баща му пожела да види нея, а не него. Въпреки това трябваше да разбере, че Тим е уморен. Той искаше да говори с нея за магазина. Всичко друго можеше да почака. Важното бе, че е прескочил трапа. Кетрин толкова се радваше, че ѝ се искаше да празнува. Но Гейб очевидно не искаше.

Той паркира пред къщата и я изпрати до вратата.

— Влез — покани го тя. Разбира се, не очакваше, че ще я грабне на ръце и ще я занесе в спалнята. Но още не бе готова да се раздели с него. Искаше да седнат, да изпият по едно кафе, а може би и нещо по-силно.

— Не, благодаря.

Знаеше, че е разстроен. Но те се обичаха. Трябваше да споделят мислите и чувствата си. Колкото и зле да се чувстваше, трябваше да може да ѝ се довери.

— Виж, Гейб, и двамата имаме нужда да се отпуснем.

— Не ми говори! — избухна той.

Изненадана от гнева му, тя сложи ръка на рамото му.

— Каквото и да те тревожи, трябва да го обсъдим.

— Не. Може би не трябва — той пое дълбоко въздух. — С някои неща трябва да се справя сам.

— Ако е заради баща ти...

— Недей! — прекъсна я той рязко и отново пое въздух. — Имам много работа. Ще ти се обадя.

— Сърдиш ли ми се за нещо?

Той дълго мисли.

— За какво трябва да ти се сърдя?

Кетрин не виждаше разумна причина. Защо трябваше да се сърди на нея, че баща му не е пожелал да го види? Това си беше негово

решение. Пък и нали обеща да се срещнат по-късно. Но гневът и разумът нямаха нищо общо.

— Баща ти не го е направил нарочно. Той вчера е ял люто, но не се е разболял, само за да ти усложни живота. Би трябвало да му съчувстваш. Той не се чувства добре, той...

— А ти все още се бориш за годишната награда за благотворителност. Не ми обяснявай как се чувства баща ми, не ми обяснявай как се чувствам аз — поклати глава, сякаш се извиняваше за избухването си.

— По-добре да тръгвам.

— Ще отидеш ли следобед в болницата?

— Ами... Не знам как ще ми е времето. А ти?

— Довечера съм на гости при майка ми. Мислех да мина след това... Баща ти много ще се зарадва да те види — добави тя в последен опит да разчупи леда. — Иди при него.

— Кетрин, моля те! — Гейб се наведе към нея, сякаш искаше да я целуне, но веднага се изправи. Очите му бяха потъмнели, а по лицето му бе изписана дълбока болка. — Ще ти се обадя — обърна се, седна в колата и потегли, без да я погледне.

— Изглеждаш ужасно — посрещна Майк сестра си след няколко часа. — Кой е умрял?

— Не е смешно — отговори мрачно Кетрин, подаде му тавата с курабийки и затвори вратата зад себе си. — Тим Шендлър е в болница.

Новината за болестта на Тим бе основна тема за разговор на семейството. През последните няколко недели обсъждаха почти изключително бременността на Джини. Днес обаче говореха само за здравето на Тим. Марта попита дали няма нужда да отидат да дадат кръв, а Джини попита дали Тим би се зарадвал на цветя. Майк спомена няколко пъти, че Тим Шендлър е класически язваджия. Но колкото пъти срещнеше погледа на Кетрин, придобиваше обвинително изражение, сякаш казваше: „Нещо премълчаваш“.

Премълчаваше, разбира се. Кетрин знаеше, че брат ѝ ще иска да чуе всичко и докато човъркаше храната си, обмисляше какво да му каже и как ли ще реагира той. Нямахше да може да го излъже, той я познаваше прекалено добре. Освен това един разговор с него може би

щеше да ѝ помогне. Може би щеше да ѝ обясни защо един разтревожен мъж се държи така странно.

След вечерята Майк я помоли да прегледа молбата му за бизнес училището.

— Тя е горе в стаята ми — каза той и я изгледа многозначително. Там галантно ѝ предложи единствения стол и се просна на леглото. — Е, Кет, казвай. Какво друго се случи тази сутрин?

Можеше да се опита да се измъкне, да се направи, че не разбира. Но можеше да спести и на двамата много време и усилия.

— Гейб Шендлър беше с мен тази сутрин — призна тя с треперещ глас. — Искях да кажа, цялата нощ беше с мен.

— Я виж ти? — засмя се Майк. — Браво на теб!

— Не ме дразни.

— Че кой те дразни? Става дума за един хубав мъж, с добра кариера, отгоре на всичкото и син на шефа...

— Не! — тя притисна ръце към ушите си. Не искаше да слуша за причината, която заплашваше отношенията ѝ с Гейб.

За кой ли път днес си повтори, че не тя е виновна, задето Тим не пожела да види сина си. Всъщност... не мислеше, че и Тим е виновен. Наистина, той бе приел опитите на Гейб за сближаване, но в болестта си естествено се обърна към човека, когото чувстваше по-близък.

Бавно, с пресекващ глас разказа на Майк какво се бе случило.

— Тим сигурно се е чувствал много зле, когато са го докарали в болницата. Сигурно не е бил на себе си от болка. Както и да е, като видях как реагира лекарят, очевидно не е споменал, че синът му живее тук.

Майк прие обясненията ѝ със съчувствена усмивка.

— Гейб Шендлър дълго време не е бил син на Тим.

— Знам. Но напоследък се опитваше да бъде. Аз се мъчех да ги събера. Насилвах ги. Подмамих Тим да дойде у нас онази вечер, без да му казвам, че и Гейб ще е там. Толкова се опитвах... А сега Гейб отново се чувства отхвърлен — усети, че говори несвързано. — Мисля, че Гейб обвинява мен за това, че баща му не е попитал за него в болницата.

— Той нали не ти е казал нищо такова?

— Не, но го чувствам, знам го — няколко сълзи се отрониха от очите ѝ. Това бяха сълзи за нея, за любовта, която двамата с Гейб бяха

познали за толкова кратко, за любовта, която ѝ се изплъзваше, преди да успее да пусне корени. Гейб може да я харесваше, дори да я обичаше, но не когато баща му застанеше между тях. Не когато обидата и горчивината се оказваха по-силни от любовта.

— А може би Гейб в момента е в болницата — предположи Майк. — Може би, когато отидеш там, те ще са вече най-добри приятели.

— Ъхъ — изръмжа тя мрачно. — Това съм го сънувала няколко пъти. Бедата е, че все се събуждам.

— А какво ще стане през това време с магазина? Гейб ли ще го поеме?

— Не. Той не иска да се занимава с това.

— Не идваше ли всяка събота да се учи?

— Идваше, защото искаше да бъде с мен — обясни тя и смутено изтри една сълза. — Между нас снощи се случи нещо... нещо вълшебно. А сега... сега той изведнъж забрави всичко, освен глупавата вражда с баща си.

— Обичаш го, нали? — попита Майк. Кетрин се усмихна объркано и кимна. — Тогава по дяволите Тим, по дяволите магазина. Върви при Гейб.

— Не мога. Първо, Тим известно време ще отсъства. Някой трябва да движи магазина, а аз съм единственият човек, който може. Идва Денят на семейството, приближава Коледа...

— Кети, кое е по-важно за теб, магазинът или Гейб?

Първата ѝ мисъл бе да отговори, че Гейб, че да спечели любовта му е най-важното на света. Но не беше толкова просто. Любовта ѝ към Гейб бе важна, но рязкото му и студено отдръпване я вбеси. Той трябваше да влезе в къщата ѝ сутринта, да ѝ каже какво чувства, да изслуша и нея. Вместо това избяга. Ако бе толкова злопамятен, ако се държеше така детински, ако толкова лесно бе готов да махне с ръка на дълбоката страст, разцъфтяла между тях, то тя вече не бе сигурна дали това е човекът, за когото го мислеше.

— Не знам — отговори тя тихо. Не беше честна. Знаеше, че Гейб е по-важен. Но знаеше също, че не бива да е по-важен. Не след като се държа по този начин, след като я отхвърли, след като изля върху нея трийсет и четири годишната си обида, след като избяга, когато двамата най-много имаха нужда един от друг.

„Не беше страст към пътешествия“, каза ѝ той снощи, за да обясни защо е напуснал Щатите. „Беше бягство“. Бягство от емоционалната бъркотия в живота на родителите му, от отговорностите, свързани с любовта и семейството. А сега бягаше от нея.

— Кети — потупа я Майк по коляното. — Ако обичаш този човек, останалото са глупости. Върви при него.

— Не — отговори тя решително. — Ако обичам един човек, който никога няма да е подходящ за мен, останалото е всичко — усмихна се измъчено. — Трябва да спра да го обичам, Майк. Просто трябва. Това е всичко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Късно сутринта в петък Кетрин остави Силвия да се грижи за магазина и отиде в болницата да вземе Тим. Първите му думи, след като сестрата му помогна да се качи в колата, бяха:

— Кой е в магазина?

— Силвия е в канцеларията, а Розин е по етажите — усмихна се тя. — Ще се оправят, докато се върна.

— Но утре е Денят на семейството! Има толкова работа...

— Всичко е наред — увери го Кетрин. Всичко бе наред, защото тя работеше по дванайсет часа на ден, но нямаше нужда да му го казва. — Вчера получихме балоните, клоунът мина точно преди да тръгна и потвърди, че утре ще дойде, рекламните са отпечатани, Ани Ла Мот още не е постъпила в болницата, така че следобед ще може да разказва приказки — тя седна зад волана и се обърна да огледа Тим. Изглеждаше блед и изтощен, но иначе не беше зле. — Как се чувстваш?

— Ненужен — изръмжа той. — Излиза, че и без мен се справяте прекрасно.

— Липсваш ни — целуна го тя по бузата и запали. — Ако искаш, утре можеш да дойдеш, но само като зрител. Поне една седмица не искам да идваш на работа, а после само по половин ден. Ако не слушаш доктора, следващия път може да нямаш такъв късмет.

Тим измърмори нещо под носа си и се загледа през прозореца. Кетрин се съсредоточи в движението, но продължаваше да мисли как да подхване темата, която я интересуваше — Гейб.

Той обеща да се обади, но не го бе чувала от деня, в който приеха Тим в болницата. А и Тим не бе споменал нищо за сина си. Кетрин умираше да разбере дали Гейб е посещавал баща си, дали се е сдобрил. Подозираше, че преди това няма да си оправи отношенията и с нея.

Ядоса се. Между тях нямаше какво да се оправя. Отношенията на Гейб с баща му не би трябвало да имат нищо общо с чувствата му към Кетрин — освен че тя бе поела върху себе си да ги сдобрява, че

играеше на благотворителност, че застана по средата... Не, не точно по средата. Бе по-близо до Тим.

— Поговорих няколко пъти с Гейб — обади се Тим, сякаш прочел мислите й.

— Така ли? — успя да прозвучи спокойно. Това, че бяха говорили, бе добър знак.

— Както разбрах, много бил зает с книгата си. Освен това е средата на семестъра — Тим изсумтя недоверчиво: — Не се съмнявам, че ти си два пъти по-заета. Вършиш и своята работа, и моята, а отгоре на всичко и подготвяш магазина за Деня на семейството, но въпреки това намираше време да идваш всеки ден.

— Не е честно да ни сравняваш — възрази Кетрин автоматично и стисна устни. Защо да не беше честно? Тим бе прав. Ако тя успяваше да намери време, и той можеше. Колко пъти се бе надявала да го срещне. Знаеше, че той я избягва, но ако се бяха сблъскали в чакалнята, щеше да се наложи да поговорят.

Може би точно заради това не бе посещавал баща си — за да не срещне Кетрин. Би било глупаво.

Не бе отишъл при Тим, дори не се бе обадил на нея... Този човек се държеше абсурдно. От какво толкова се страхуваше? Защо бягаше? Дали бе задушил чувствата си към нея, или никога не ги е имало? Той се преструваше, че се интересува от магазина, за да бъде с нея. А може би се е преструвал и че иска да е с нея? Успя да я накара да се влюби в него и избяга. Не му беше достатъчно да я изостави, трябваше да е сигурен, че ще разбие сърцето й.

Кетрин стисна зъби. Трябваше да закара Тим у дома, да измъкне от него обещание да седи там и да бяга в магазина. През последните няколко дни бе разбрала, че работата е добро лекарство срещу самосъжалението.

Тим не беше съгласен да не мърда.

— Трябва да понапазарувам — занарежда той, докато Кетрин внасяше куфара му в спалнята. — В хладилника сигурно всичко се е развалило.

— Ще кажа на Силвия след работа да мине покрай някой магазин. Щях аз да го направя, но ще свърша много късно.

— Мога да дойда да ти помогна. Просто ще си седя на бюрото...

— Просто ще си седиш тук — заповяда тя, пхна в ръката му дистанционното управление на телевизора и го целуна по челото. — Грижи се за себе си, Тим. Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Той започна да хленчи, че има нужда единствено да се върне в магазина, но Кетрин не му обърна внимание и излетя. След няколко минути вече бе потънала в работа — прегледа фактурите и заявките, провери доставените пуловери и намери двама доброволци от персонала, които да останат вечерта и да окачат украсата. После разговаря с един кандидат за работа в склада, поприказва със счетоводителката за отчетността, изслуша един рекламен агент, който предлагаше включване в телекомуникационна система и се пазари за цените с представител на фирмата, която наемаха за разчистване на снега.

И през цялото време мислеше за Гейб.

Шест дни. Шест дълги, самотни, меланхолични дни, откак бяха заедно. Толкова ли се бе излъгала в него?

Достатъчно го бе чакала да ѝ се обади. Тя отмести купчината хартии, затвори вратата и набра номера на университета. Каза вътрешния и зачака с нарастващо безпокойство. Молеше се той да отговори. После се молеше да не отговори. Нямахше представа какво ще му каже. Една от молитвите бе чула. В слушалката прозвуча гласът на Гейб.

— Ало?

— Гейб... — започна тя колебливо, изкашля се и повтори по-решително: — Гейб, Кетрин се обажда.

— Здравей — отговори той след моментна пауза. — Как си?

— Добре съм — тези изкуствени любезности я дразнеха. Реши да мине към главната тема. — Баща ти тази сутрин го изписаха. Аз го заках до вкъщи. Защо не си ходил при него?

— Теб какво те засяга?

— Недей така, Гейб — помоли тя — той ти е баща. Ако си ми сърдит за нещо, не си го изкарвай на него.

— Не съм ти сърдит.

— Тогава защо не ми се обади?

— Ами... Имах работа — отговори той колебливо и въздъхна. — Не е заради теб, Кетрин. Съжалявам, че се оказа забъркана в тази

история, но... да си го кажем направо, ти сама се забърка.

Неговото обвинение не бе толкова рязко и не подлежеше на обсъждане.

— Какво мога да направя? — попита тя разкаяно. — Как мога да оправя нещата?

Той замълча за момент.

— Виж какво, Кетрин, благодаря, че се обади. Трябваше аз да позвъня, но... Сигурно си по-смела от мен... Защо да не се срещнем и да поговорим? Какво ще кажеш днес да вечеряме заедно?

— Днес не мога — отвърна тя със съжаление. — Ще работя до късно.

— Утре?

— Утре е Денят на семейството, нашият голям есенен празник. Тук ще бъде лудница.

— Ясно — гласът му забележимо охладня. — Е, тогава някой друг път. Очевидно в момента си много заета в скъпоценния си магазин.

— Гейб...

— Не, аз всичко разбирам. Знам какво значи магазинът. Работата преди всичко. Трябва да вървя. Ще го оставим за друг път.

Телефонът прекъсна. Кетрин навъртя още веднъж. Никой не отговори. Тя въздъхна и затвори.

Бе чула болката в гласа му. Бе я почувствала. Това бе обидата на дете, което моли баща си за внимание и любов, но му се казва, че магазинът е по-важен. Нямаше значение, че той не й се обади цяла седмица, че можеха да се срещнат в неделя, понеделник или който и да е друг ден. Всичко това бе история, а историята бе оставила в сърцето му рани — рани, които Кетрин не бе нанесла, но неволно бе отворила.

Искаше й се да зареже всичко и да се втурне при него, да го прегърне и да излекува с целувки раните. Но трябваше да си остане на мястото — заради Тим заради работниците в магазина, заради клиентите, заради себе си. Просто не можеше да остави задълженията си, за да лекува комплексите на Гейб. Обидата му бе детинска. Ако той не можеше да надживее миналото си и да приеме настоящето, тя би била глупачка да си представя някакво бъдеще с него.

Подскочи от внезапния звън на телефона. Може би той се обаждаше, за да се извини. И тя щеше да се извини, за да опитат

отново. Може би той искаше да признае, че любовта им може да победи миналото, магазина, болката от развода на родителите му.

— Ало?

— Госпожица Брус? Обажда се Пени от централната каса. Току-що донесох разтегателната хартия, но тя не подхожда на балоните. Да отида ли да я сменя?

Боже Господи! Наистина ли разтегателната хартия бе по-важна от Гейб Шендлър? Наистина ли ценностната ѝ система бе объркана, след като се занимаваше с това, вместо с него?

Не. Въпросът не бе в разтегателната хартия. Ставаше дума за нейната работа, за нейната кариера, за живота, който живееше в Брентън и бе доволна от него.

Ако Гейб не можеше да го приеме, ако не можеше да я обича такава, каквато е, тя пък можеше да се откаже и да се задоволи с две от трите неща.

„Имам удоволствието да ви съобщя, че вашият договор за доцент в катедрата по политика в Методисткия университет е продължен с две години. С изтичането на този срок договора може да бъде преразгледан и продължен.

С най-искрени почитания...“

Гейб би трябвало да вика от радост. Или поне да се усмихне. Но той остави писмото и само потърка замислено брадата си. Две години в Кънектикът. Можеше да издържи. Всъщност тази идея му харесваше — да не се мести всеки два месеца, да не забравя на какъв език трябва да говори. Писането тук му вървеше, студентите още се интересуваха от курса му, а отличните оценки доказваха, че е успял да стигне до тези млади хора, да ги накара да мислят за европейската политика. Оставането в университета бе една сбъдната мечта. Доскоро не разбираше, че това е мечта. Но сега, когато я постигна, трябваше да признае, че не го удовлетворява.

Почти три седмици минаха от онази кошмарна сутрин, когато баща му го отритна. Още го болеше, но се опитваше да не мисли за

това. Всеки ден бе звънял в болницата, няколко пъти вкъщи. Питаше дали може с нещо да помогне, но Тим се кълнеше, че всичко върви.

— Няма какво да правиш тук — настояваше той. — Кети се грижи за всичко.

Последните два пъти, когато звъня в дома на баща си, никой не отговори. Може би Тим се бе върнал на работа. Можеше да се опита да го намери в магазина, но... Там можеше да попадне на Кетрин.

Тя бе стигнала дотам, че да му се обади. Но когато той направи следващата стъпка и предложи да се срещнат, тя не намери време за него. Проклетият магазин се оказа по-важен. Бе по-важен за нея, както на времето за баща му. Колкото пъти Гейб се бореше срещу магазина, неизменно губеше.

Прояви се като страхливец, когато ѝ затвори телефона. Беше малодушие и да продължава да я избягва. Но малодушие в името на самосъхранението можеше да се прости. Гейб знаеше, че ако някой го накара да се състезава с магазина, може да си спести много неприятности, ако се откаже от състезанието. Бе уморен да бъде все втори. Не искаше тази болка.

Погледът му попадна върху писмото. Две години в университета. Две години, за да преподава и работи върху предложение за друга книга. Оказа се, че информацията, която има, не може да се събере в един том. Само за Зелената партия бе написал над осем хиляди думи, а изобщо не бе докоснал бележките за жените от Грийнъм Комън във Великобритания...

Премести очи към ръкописа. Години наред бе изучавал радикалите, бе ги разпитвал, бе се сприятелявал с тях. Възхищаваше се от неизчерпаемата им енергия, от твърдите им убеждения, от волята им за борба. Дори ако битките им бяха обречени, продължаваха да се бият. Никога не се предаваха.

Гейб бе загубил прекалено много битки с магазина. Магазинът му бе отнел бащата, а до известна степен и майката, защото тя бе пропиляла живота си в омраза към баща му и към неговата преданост към магазина. Гейб се беше борил и бе загубил. Но след всичките тези години трябваше да научи нещо важно от радикалните пацифисти: как да не се предава.

Той също искаше мир. Искаше покоя, който позна с Кетрин, великолепия покой, който почувства в прегръдките ѝ, обграден от

любовта ѝ. И трябваше да се бори за този мир. Налагаше се да се възстанови от досегашните кървави битки и да намери сили отново да се бори. Просто някои неща бяха толкова жизненоважни, че човек не можеше да се предаде.

В неделя Кетрин пристигна в къщата на майка си по-късно от обикновено. Прекара почти цяла сутрин в магазина в очакване на една доставка, която трябваше да пристигне в събота, но се бе забавила поради някаква дребна катастрофа. Към един и половина дрехите бяха получени. Тя влезе в стаята за почивка да се освежи, но отражението ѝ в огледалото изглеждаше толкова унило, че очевидно не си заслужаваше усилията. Последните седмици бе обяснявала на семейството лошото си настроение с многото работа. Надяваше се, че това извинение още не е съвсем изтъркано, защото днес повече от всякога видът ѝ предизвикваше съчувствие.

Паркира пред къщата си и тръгна пеша към майка си. Надяваше се, че чистият въздух ще я освежи. По пътя се ободряваше с поздравления, че се е справила толкова добре в отсъствието на Тим, че почти е овладяла изкуството да управлява магазина. Сети се за красивите вечерни рокли, които бяха получени днес и помисли, че за Коледа ще трябва да пренареди бутика „Нощен живот“ и да свали от манекена черната копринена рокля...

Мислите ѝ опасно се отклониха към онази нощ, когато тя пробва тази рокля. Когато с цялата си глупост се опитваше да повярва, че любовта е по-важна от работата и корените. Господи, наистина ли бе смятала да напусне Брентън? Наистина ли е била толкова безразсъдна?

Да, за една безумна нощ. И ето докъде я доведе това. Слава Богу, че още имаше работата си, семейството си и родния си град. Любовните ѝ авантюри почти я бяха съсипали.

Бе толкова погълната от мислите си, че не забеляза фолксвагена, паркиран срещу къщата. Майк ѝ отвори вратата.

— Здравсти, Кет, влизай.

Тя пристъпи в антрето и замръзна. Срещу нея, облегнат на вратата към хола, стоеше Гейб.

Когато бе фантазирала как ще го срещне, винаги си бе представляла разговор. Щяха да поприказват, да преценят какво не е

наред, да си направят психоанализа и да си обещаят, че ще се поправят. Но сега, когато наистина бе с него, не можеше да си спомни нищо, освен желанието и страстта, които той бе разпалил в нея... Които още разпалваше. Тя не искаше да говори. Искаше само да го обича.

Но не можеше. Не трябваше. Той я бе наранил, бе избягал и сега тя не можеше да си позволи да го обича.

Отнякъде намери сили да каже:

— Какво правиш тук?

— Също като баща ми — обърна се той към Майк. — Колкото пъти ме види, все това пита.

— Защото никой от нас не очаква да те види.

— Кети — прегърна я Майк през рамо, — знам, че не беше честно към теб, но е същото, което ти си направила с Гейб. Нали ми каза, че онази вечер, когато ги покани, не си предупредила Тим, че и той ще е там. Затова решихме да опитаме този номер върху теб.

Значи брат ѝ и Гейб са заговорничели зад гърба ѝ!

— Направих го, защото мислех, че баща ти няма да иска да те види — обясни тя на Гейб.

— А аз мислех, че ти няма да искаш да ме видиш — призна той. — Сигурно ме мразиш, но се надявах, че няма да ме убиеш пред цялото си семейство.

— Не съм имала намерение да те убивам — успокои го Кетрин. Но не каза нищо за омразата.

— Знам, че сте близки с брат ти — продължи Гейб. — Затова му се обадох да питам как си и как да се свържа с теб. Той каза, че си в много лошо настроение... — Кетрин се обърна рязко към Майк, вбесена от предателството му... — и предложи да се срещнем тук.

— Няма да те убия — сопна се тя. В момента ѝ се искаше да убие не него, а брат си.

А може би брат си, майка си, сестра си и зет си... и дори бъдещето бебе. Цялото семейство се бе струпало на вратата на хола. Приличаха на сеирджии, любувачи се на катастрофа. Съчувствието, изписано на лицата им, я вбеси още повече.

— Твоите свидетели пристигнаха — изсъска тя. Искаше да се скрие в старата си спалня, но Гейб ѝ препречваше пътя към стълбите.

— Вечерята още не е готова — съобщи доволно Марта Брус. — Ако вие с Гейб искате да останете за малко насаме...

Значи и майка ѝ бе с него вече на първо име. Цялото семейство бе в съюз с Гейб.

— Моля те — каза той. — Поговори с мен.

Тя преглътна, погледна обвинително роднините си и каза:

— Тъкмо щях да се качвам горе.

Той се отмести да ѝ направи път и тръгна след нея. Кетрин си повтаряше, че е добре да свършат с този отвратителен разговор и че няма да го убие, въпреки че знаеше за ножа за хартия в бюрото и въжето за простирание в килера. Би се изкушила, но щеше да го остави да живее.

Влязоха в стаята, в която на времето бе живяла с Джини. Седнаха на леглата. Никой не се обади. Кетрин слушаше ударите на сърцето си.

— Как е магазинът? — попита най-после Гейб.

— Много добре — ако се опитваше да се одобрява, едва ли това бе най-доброто начало. — Трябваше да работя двойно, за да заместя баща ти, но се справям.

— Сигурен съм — разреши Гейб с неочаквана щедрост и хвана ръката ѝ. — Знаем, че в момента магазинът е най-важното за теб...

— Да, така е — срязва го тя ядосано. Единствената причина магазинът да е най-важното бе, че той я лиши от нещо по-важно: любовта си.

— Аз ще се боря за място в твоя живот — продължи Гейб невъзмутимо. — Може би мислиш, че не можеш да ми отделиш никакво място, но аз все едно ще се боря. Този път няма да позволя магазинът да ме победи.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя объркано.

— Искам да кажа... Искам да кажа, че няма да ти позволя да предпочетеш магазина пред мен. Борих се с него за любовта на баща си, почти цял живот съм се борил с него и съм губил и мислех, че никога вече няма да започна тази битка — очевидно почувства, че тя иска да каже нещо и я прекъсна: — Кетрин, не искам да се боря с това проклето място до края на живота си, за да ме забележиш. Обичам те и искам да се интересуваш от мен повече, отколкото от магазина. И съм готов да се боря, ако се наложи. Разбираш ли ме?

И разбираше, и не разбираше.

— Как мога да те забележа, докато тичаш из Европа след вманиачените си пацифисти?

— Университетът ми предложи договор за две години и аз приех. След две години може да го продължат. А ако не... Е, за две години много неща могат да се случат. Може да се оженим. Може да имаме дете. Може да те взема със себе си в Европа. Или може да намеря друга работа и да остана тук. Не знам, не мога да предсказвам бъдещето. Мога само да ти обещаая, че няма да ти разреша да ми кажеш да се махам, защото имаш работа в магазина.

Кетрин искаше да му вярва. Много искаше. Но ако той наистина мислеше така, защо толкова дълго чака, за да дойде при нея?

— Не сме се срещали от сутринта, когато баща ти се разболя — напомни му тя.

— От сутринта, след като се любихме — поправи я той. — Кетрин, няма да те лъжа, че нямам нищо против баща ми да ме отхвърля. Няма да кажа, че не е обидно. Опитах се да не се обиждам и на теб, но... Когато помолих да се видим, ти ми каза, че магазинът е по-важен...

— Не съм казвала такова нещо — възрази тя, въпреки че всъщност бе вярно. — Тогаваш беше много напрегнато и...

— И ти ми каза да си гледам работата — прекъсна Гейб извиненията й. — Заболя ме. Сякаш съживи раните, които съм получавал цял живот — да загубя човек, когото обичам, защото магазинът е надделял — затвори очи и потъна в спомени. Когато отново ги отвори, в погледа му гореше откровеност и чувства, които Кетрин не разбираше. — Страх ме е — призна той. — Губил съм този двубой и ме е страх да го започвам отново и отново да го губя. Но ще се боря. Трябва.

— Няма нужда да се бориш — Кетрин го целуна по бузата и отпусна глава на рамото му. — Аз също те обичам.

— Повече от магазина ли?

— Безкрайно повече.

Тя усети как Гейб леко се отпусна.

— Трябваше да ти се обадя по-рано — каза той извинително. — Но първо трябваше да се разбера сам със себе си. Аз... Не съм лек характер.

— И слава Богу, иначе щеше да си скучен. Обичам предизвикателствата — изведнъж стана сериозна и го погледна: — А ти наистина ли искаш да се ожениш и да имаш дете?

— Разбира се — засмя се той. — Аз също обичам предизвикателствата.

— Защо мислиш, че женитбата с мен ще е предизвикателство? — възмути се тя.

— Да живея на едно място ще е предизвикателство. Също и да отглеждам дете заедно с жена, която работи и прави кариера. Но аз искам да приема тези предизвикателства. Искам да се бия за това, което наистина има смисъл.

— Ти спечели своята битка — прошепна Кетрин и го целуна по врата. — Аз съм тук.

— Предстоят и други битки — забеляза той и докосна с устни златните ѝ къдрици. — Например баща ми...

— Аз ще се бия на твоя страна.

— Много ще ми помогнеш — отново я целуна. — Не знам дали той някога ще ме обикне, но...

— Той вече те обича. Не съм сигурна дали те приема, но наистина те обича.

Гейб зарови пръсти в косата ѝ.

— Май ще трябва да водим битките една по една.

— Това изглежда добра тактика.

Отдолу майка ѝ извика, че вечерята е сервирана. Но вместо да стане, Кетрин обви ръце около него.

— Ще слезем след малко — прошепна тя.

— Ммм — Гейб я целуна силно. — Не вярвах, че наистина ще ме убиеш. Но мислех, че е добре в случай на нужда да имам подкрепления.

— Аз пък мислех, че във всички битки мога да разчитам семейството ми да е на моя страна — но добре разбираше, че в опитите си да я събере с Гейб семейството ѝ е било на нейна страна. Още повече, че в случая имаше само една страна — на мира и доверието, прошката и разбирането. И на любовта. И разбираше, че любовта наистина заслужава човек да се бори за нея.

Издание:

Ариел Бърк. Съдбовно решение

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0264-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.